

Terese arabasını durdurdu ve alacakaranlıkta Manuel Delgado'nun görkemli köşkü Toorak'ın demir kapılarının yanındaki taş sürüne çakılı kapı numarasını seçmeye çalıştı. Manuel Delgado, Terese Bennett kılığındaki gerçek bir şirretle karşı karşıya gelmek üzere bulunduğu habersizdi o an. Terese bunu düşününce dudağını bükerek gülümsedi. Son iki hafta boyunca, onunla görüşmek istemiş, ama bir türlü sonuca ulaşamamıştı. Her girişimi, soğukkanlı bir sekreter tarafından, "Mr Delgado toplantıda, su anda kendisini rahatsız edemeyiz," "Mr Delgado yemeğe çıktı", "Mr Delgado büroda değil, nerede olduğunu da bilmiyorum." gibi sözlerle atlatılmıştı.

Delgado inşaat imparatorluğunun başındaki adamla karşı karşıya gelme düşüncesi kanını öfkeyle tutuşturuyordu ki, ne söyleyeceğini düşünmek ya da bunları söylemek için cesaretini toplamak gereğini bile duymuyordu. Söyleyecekleri kafasına çakılmıştı sanki, bunları prova etmesine hiç gerek yoktu.

Arabadan indi. Yakından incelemek üzere demir kapıya doğru yürüdü. KKapıda kilit yoktu. Kapıyı dikkatle açıp, ağaçlar arasında gizlenmiş iki katlı eve uzanan araba yolunda ilerlemeye başladı.

Hava kararıyordu, ama alacakaranlıkta bile Delgado köşkünün görkemi fark ediliyordu. Evi ilk gördüğünde hayranlık duymaktan kendini alamadı. Akdeniz mimarisine uygun yapılmış olan köşk, kemerli kapıları, karo döşeli camlı taraçası ve koyu mavi çinileriyle gerçekten göz alıcıydı.

Merdivenleri çıkarken bir çekingenliğe kapıldı; dizleri hafifçe titremeye başladı. Kapıyı çalar çalmaz, karşısına siyahlar giyinmiş orta yaşlı bir adam çıktı. Aman yarabbi, bir uşak ha! "İyi akşamlar.." Adamın sesi son derece nazik olmakla birlikte, neden geldiğini soran bir hava taşıyordu ve hafif bir yabancı aksanı vardı.

Terese derin bir soluk alarak gülümsedi. "Mr Delgado beni bekliyor olacaktı. Erken geldiysem, içeri girip bekleyebilir miyim?"

Uşak hafifçe kaşlarını çatarak duraksadı. Terese onun bu kararsızlığından yararlanarak içeri girdi.

"Aman ne ayıp! Beni beklediğinden söz etmedi demek!" diyerek şaşırmış gibi yaptı.

Uşak öylesine şaşırmıştı ki, Terese bir an planının yürümeyeceğinden korktu. Çünkü Mr Delgado gerçekten evde olmayabilirdi ve o zaman da kendisine kapıyı gösterirlerdi.

"Senyor Delgado yemek yiyor. Yemekten sonra da bir yere sözü olduğunu sanıyorum. Beklerseniz, senyora geldiğinizi haber veririm. Adınızı öğrenebilir miyim?"

Terese yavaşça, "Bennett... Miss Terese Bennett." dedi.

Uşak gider gitmez, Terese merakla duvarlardaki pahalı tabloları, damarlı beyaz mermerden yer döşemesine baktı. Giriş holünün en göze çarpan yerinde dönerek yukarı kata çıkan mermer bir merdiven, duvara eşit aralıklarla yerleştirilmiş süslü apliklerle aydınlatılmıştı.

Manuel Delgado hakkında edindiği bilgileri aklından geçirdi. Geçenlerde, haftalık dergilerden birinde, Delgado'nun bir düğüne gittiğinden söz eden bir yazı okumuştı. Çok zenginmiş Delgado. On yıl önce Madrid'den Avustralya'ya göçüp, Delgado inşaat şirketi'nin Melbourne'daki şubesinin başına geçmiş. Sosyete de çok aranan ve sevilen biri olmuş. Victoria Eyaletindeki bütün kadınlar, ideal koca olarak gördükleri bu bekar ve yakışıklı zenginin peşindeymişler....

Hafif bir kapı sesinden sonra uşağın yumuşak ayak sesleri duyuldu. Terese adamın yüzüne bakınca, ziyaretinin pek hoş karşılanmadığını sezdi.

Uşak ciddi bir tavırla, "Senyor Delgado sizi göremeyecek, Miss Bennett." dedi.

Tepesi attı birden Terese'nin. Karşısındaki adama öfkeyle bakarak, "Adınız ne sizin?.." diye sordu.

"Santanas."

"Santanas öyle mi? Pekala santanas, geldiğiniz yere dönüp, efendinize, kendisini görmeden surdan şuraya gitmeyeceğimi söyleyin."

Santanas birden doğruldu, omuzlarını dikleştirdi. "Senyor Delgado abuk sinirleridir...."

Terese da başını kaldırdı. "Ben de çabuk sinirlenirim." dedi öfkeyle.

"Miss Bennett olay ıkarmasanız iyi olur."

"Olay çıkarmaya niyetim yok. Ama değerli Senyor Delgado'nuza, onu görmeden burdan ayrılmayacağımı söyleyin, ta ki.."

Birden arkasından buz gibi bir ses "Ta ki ne, küçük hanım?" diye sözünü keşti. Terese geriye döndü, karşısında bir adam duruyordu. Manuel Delgado bu olmalıydı.

Terese nasıl biriyle karşılaşacağını aşağı yukarı tahmin etmişti ama, buz gibi bakan bu siyah gözlere hazırlıklı değildi. Uzun boylu, geniş omuzlu adam siyah pantolon, siyah balıkçı kazak giymişti. Terese, bu görüntüye şeytan boynuzları, kuyruk ve çatalı bir sopa ekledi kafasında. Gerçekten de şeytana benziyordu bu adam.

Manuel Delgado, "Tamam Santanas" dedi, "Miss Bennett'le ben ilgilenirim." Uşağın çıkmasını bekledikten sonra, Terese'ye döndü. "Sizi, hiçbir şekilde görüşmek istemediğim, insanın başına dert olan biri saydığımı biliyorsunuz herhalde?" dedi. Sesi elik soğukluğundaydı. Siyah gözleri Terese'yi tepeden tırnağa ters ters süzüyor, kumral saçlarını, krk yakalı set mantosunun altındaki düzgün vücudunu kstahla inceliyordu.

Terese mantosunun cebindeki yumruklarını sıkıp, suratına bir tokat indirmemek için kendini zor tuttu. "Bundan kuşkum yok, Senyor." diye karşılık verdi.

Delgado'nun gözleri kötü kötü parlıyordu. "şimdi de kalkmış, zorla evime giriyorsunuz. Yemeğimi engelliyor, özel yaşantıma burnunuzu sokuyorsunuz. Tabii bu arada değerli zamanımı da çalmış oluyorsunuz."

"Mektubuma cevap vermek ya da çeşitli kereler telefonda aradığım zaman benimle konuşmak ltfunda bulunsaydınız, evinize gelmezdim." dedi Terese, "Yoksa buraya gelmeye hiç niyetim yoktu."

Delgado sesini çıkarmadan birkaç dakika onu süzdü. Terese sinirden sabrının tükendiğini hissediyor, kendini tutmaya çalışıyordu.

"Sizin için çok önemli olan konu her neyse, bunu anlatmanız için beş dakika süre veriyorum, ondan sonra çekip gideceksiniz." Delgado bunu söylerken eliyle de kapıyı göstermişti.

Terese suratını buruşturdu. "ok cmertsiniz Senyor Delgado."

"Miss Bennett, tepemi attırmamanızı öğütlerim size!" Delgado büyük bir çalışma kapısını açtı. Odanın duvarları tavana kadar yükselen kitap raflarıyla kapılıydı. Raflarda deri ciltli yüzlerce kitap vardı.

Terese odaya girdi, ama oturmak istemedi. Ayakta dururken kendini daha güvenli hissediyordu. Üstelik, alışma masasının başına geçmiş duran bu atmaca görünüşlü adamlar ağız dalaşına girerken ayakta durursa daha güçlü olacağını düşünmüştü.

Delgado soğuk bir tavırla, "Evet," dedi.

Terese, doğrudan konuya girmek zorunda olduğunu anlıyordu. "vey babam hakkında yasal bir işleme girmemenin için bir neden var." diye söze başladı.

"Neden mi?" Delgado'nun sesi boğuklaştı, yabancı aksanı belirginleşti. "Bir sarhoşun araba kullanmasında ve kaza yaparak iki kişinin ölümüne yol amasında bağışlatıcı ne gibi bir neden olabilir?" diyerek elini hızla masaya vurunca Terese elinde olmadan irkildi.

Üvey babasının şefkatli, babacan hali geldi gözünün önüne. Üvey babası Steve'in dul bir kadınla evlenişinde ki ve o kadınla altı yaşındaki kızını bağrına başışındaki, bu beraberliğin on yedi yıl süreyle aynı biçimde sürüşündeki şefkati, iyi yürekliliği kelimelerle tanımlamak olanağı var mıydı? Üvey babasıyla paylaştığı mutluluğu, bundan duyduğu sevince nasıl açıklayabilirdi bu katı işadamına? İki yıl önceki korkunç kazada ölünce birbirlerine olan dşknlklerinin daha da artığını, birbirlerini koruyup kolladıklarını anlatabilir miydi?

Steve'i düşünmeyi bir yana bırakıp, elinden geleni yapmaya kararlı olarak kendini toparladı, bu alayı, taş yürekli İşpanyola yalvarması gerekiyorsa, yalvaracaktı!

Manuel Delgado masanın önüne geçip, hafifçe masaya yaslandı, "Evet, neymiş bu neden? İler acısı bir şey olmalı! Sizi dinliyorum."

Adamın alayı tavrı cinlerini başına topladı Terese'nin, kendini tutamayarak "İnanılmaz derecede kaba ve kstahsınız. Sizden nefret ediyorum," dedi.

Delgado hafifçe kaşını kaldırdı.Pantolonunun cebinden zarif bir tabaka çıkardı,ince bir puro yakıp dumanını zevkle üfledi.

Tehdit edici bir tonla,"Miss Terese Bennett,benim hakkımda yargı vermek size düşmez."dedi. Delgado'da Terese'yi giderek tedirgin eden bir şey vardı.İçinden bir ses,bu adamın kolay baş edilemeyecek biri olduğunu söylüyordu.Ama bunun da ötesinde bir şeyler vardı.Tuhaf bir şehvet yayılıyordu bedeninden,Terese'nin şimdiye kadar duymadığı fiziksel bir çekiciliği vardı.'Adama boşuna çapkın demiyorlar'diye geçirdi içinden.Bakışları,konuşması,tavırları bir yandan korku uyandırırken,öte yandan da zincirinden boşanmaya hazır bir şehveti sezdiriyordu.Aklı başında her kızın uzak durması gereken biri olmalıydı!

Delgado,onun inceleyici bakışlarına aldırmadan,duygusuz bir sesle konuşmaya başladı."Kardeşimle oğlunun ölümüne neden olan arabayı Steve Montgomery kullanıyordu.Kazadan sonra yapılan testlerde,Steve Montgamery'nin yasaların öngördüğü azami miktarın çok üstünde alkol almış olduğu anlaşıldı.Üvey babanız adam öldürmekten suçludur ve siz ne kadar yalvarırsanız yalvarın,hak ettiği cezaya çarptırılmasını sağlayacağım." Terese öfkeyle,"Ama frenleri tutmuyordu,"diye haykırdı."Soruşturmada bu durum ortaya çıktı.O durumda araba kullanmaması gerektiğini kabul ediyorum,ama o kadar çok içmesini haklı gösterecek bir takım nedenleri vardı."Sözünün kesilmemesi için soluk almadan devam ediyordu."Steve bir süredir rahatsızdı.Kazanın ertesi günü hastaneye yatacaktı.Yapılan testlerin sonucunda karaciğerinde habis bir tümör olduğu anlaşıldı,sadece birkaç haftalık ömrü var."Sözlerinin önemini vurgulamak istercesine sustu.Sesi hüzünlüydü."Bu koşullarda dava açmanın insanca bir davranış olmadığını kabul edersiniz herhalde?"

Delgado'nun siyah gözlerinde belli belirsiz bir yumuşama geçti.Söyleyeceklerini tarttığı belliydi."Bütün anlattıklarınıza rağmen,benden yine de olamayacak bir şey istiyorsunuz.Bu bir prensip meselesi."dedi.

Terese omuzlarını geri atıp,çenesini yukarı kaldırdı.Gururlu bir tavırla,"Sizin duygusuz biri olduğunuzu tahmin etmem gerekirdi,"dedi."Kazanın nedeni sarhoşluk değil,frenlerin tutmamasıydı Senyor Delgado."

Delgado'nun yanaklarındaki derin çizgiler,yüzüne acımasız bir anlam veriyordu. Soğuk bir tavırla,"Üvey babanız arabasını bakıma sokmuş olsaydı,frenlerin tutmadığı anlaşılmış olurdu"dedi.

Terese şaşırdı."Steve arabasını düzenli olarak bakıma sokardı.Ölmek üzere olan bir adamla uğraşmakla,prensiplere bağlılığınızı kanıtlayacağınızı sanıyorsanız,sadece acırım size!Ayrıca İspanyollara özgü o aile onurunuz yüzünden böyle davranıyorsanız,böyle bir aileye mensup olmadığımı şükrettiğimi belirtmek isterim! Benim ahlak görüşümde insancıl olmayan intikam duygularına yer yoktur!"

"Madre de Dios!(Aman Tanrım) Yeter artık!"diye haykıran Delgado omuzlarına yapışıp,hızla sarstı."Şimdiye kadar hiç kimse bir Delgado'nun onuruna dil uzatmak cüretini göstermedi!" Bir adım gerileyerek,"Öyleyse birinin bunu yapmasının tam zamanı,"diye mırıldandı Terese.Gözüne geldiklerinde,Delgado'nun öfkesini kontrol etmek için kendi kendisiyle mücadele ettiğini sezdi.

Delgado,kendini toplamıştı."Kardeşim Vincente ile beni,babamız gözü gibi severdi."dedi."Vincente,Madrid'deki büroyu yönetiyordu.On beş yaşındaki oğlu Esteban büyüdüğü zaman,babasının yerine geçecekti.Üvey babanızın dikkatsizliği yüzünden iki Delgado'nun yaşamı söndü.Hayatta kalan tek Delgado erkeği olarak,benim evlenmem ve varis yetiştirmem gerekiyor şimdi."

Terese acı acı gülmekten kendini alamadı."Sizi bu kadarcık gördükten sonra bile,aklı başında bir kadının sizinle evlenmeyi kabul edeceğini sanmıyorum,paranız olsada olmasa da!"dedi Delgado'nun kara gözleri,bir an öfkeyle daha da karardı.Sonra dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü."Öyle mi? Bu sözünüzün hesabını soracağım.Cana karşılık can isterim! Kardeşime karşı Steve Montgomery'nin canını,kardeşimin oğlunun canına karşılık da sizinkini Terese Bennett!"

Terese'nin gözleri şaşkınlık ve inanmazlık içinde irileşti.Gülerek,"Senyor Delgado,çok etkileyici konuşuyorsunuz.Ama bu sözlerinizle bir sonuca varamazsınız."dedi.

Delgado'nun yüzü alaycı bir anlatıma büründü."Nasıl bir sonuca ulaşamayacağımı söylemek

istiyorsunuz?"

Terese,bu küstah adamın kafasına indirmek için uygun bir şeyler var mı diye masanın üzerindeki göz attı.

Delgado,"Aklınızdan geçeni yapmasanız iyi olur.Çok saçma ve aptalca bir davranış derim."dedi.Terese,karşısındaki adamın,kendi aklından geçenleri okuması karşısında hafifçe irkildi.Delgado sözünü sürdürdü:"Her şeyin bir fiyatı vardır,bunu ödeyebilecek misiniz acaba?"diye dudağını bükerek gülümsedi."Üvey babanın üzülmemesi için benimle evlenmeyi ve bana istediğim varisleri vermeyi kabul ediyor musun?"

Terese düşünmeden konuştu."Siz aklınızı oynatmış olmalısınız! Böyle çılgınca bir öneriyi kabul etmemi bekleyemezsiniz herhalde!"

"Bu öneri değil:yanlışlık yapma sakın.Ben bir ultimatoma açıklıyorum."

Terese öfkeden boğulurcasına konuştu."Bence,siz gördüğüm en barbar,en yabani insansınız!"Yumruklarını sıkıyordu.Böyle bir adamla evlenmek demek,cehennem yaşantısını sürmek demektir.Ama içinden bir ses,'sürekli bir evlilik değil ki'diyordu.Steve olsa olsa sekiz hafta yaşardı.Onun ölümünden sonra Manuel Delgado kendisini zorla tutamayacağına göre,evliliğin sürmesi için bir neden kalmayacaktı.Bu kadar süre de dişini sıkıp dayanabilirdi.Delgado'nun karısı olarak ona elinden geldiğince çile çektirmek de cabasıydı.Manuel Delgado intikamını alacaktı gerçi,ama kendisi de bunu onun yanına bırakmamış olacaktı!

"Evet,Miss Terese Bennett,bir karara vardınız mı?"

Terese gözlerini önüne eğerek,"Başka bir seçeneğim yok gibi görünüyor."diye mırıldandı.

"Bir sevgilin,koparılması gereken bir ilişkin var mı?"

Yoktu;tabii Alan'a bir sevgili,bir ilişki denilmezse!..Terese'nin çalıştığı hastanenin doktoru Alan Urquhart,sevgili olmaktan çok,arkadaş sayılırdı;yani insanın rahatça telefon açıp,"Bu gece beni dansa götürür müsün?"diyebileceği bir dosttu.Onun tavrı da daha çok ağabey tavrıydı.Arada bir kondurduğu öpücükler ise arzu uyandırmaktan çok uzaktı.Oysa Terese'nin kezmeye gittiği öteki erkeklerle başı belaya girer,her gezme dönüşünde adamların elinden kurtulmak için boğuşmak zorunda kalırdı.Bu yüzden cinselliği ön planda olmayan bu ilişkiyi yeğliyordu.Ama bu küstah İspanyol'a sevgilisi olmadığını söyleyecek değildi kuşkusuz.

"Evet,biri var."dedi.

Delgado son derece fütursuz bir tavırla,"Defet başından,"cevabını verdi.

"O kadar kolay mı?"

"Bunu nasıl yapacağın beni ilgilendirmesin.Sadece bunu yapmanı istiyorum,çünkü bu hafta sonundan önce,Bennett soyadının yerini Delgado almış olacak"

"Aman ne hoş!"Terese bile bile kabalık ediyordu.

Delgado gözlerini iyice kısarak,"Bir uyarıda bulunayım Terese Bennett."dedi."Ben sahip olduğum şeyi sonuna kadar elimden kaçırmam."

Terese hiç düşünmeden cevap verdi."Peki ya sizin duygusal ilişkileriniz ne olacak Senyor Delgado;onları birkaç gün içinde başınızdan defedebilecek misiniz?"dedi."Belki de sayısını hatırlayamayacağınız,hesabını tutamayacağınız kadar çok ilişkiniz vardır."

Delgado,"Hiçbir kadına hesap vermek zorunda değilim"diyerek dudaklarına bir sigara ilişti.

Terese elini uzattı."Ben de içebilir miyim?"

Delgado'nun kendisine sigara ikram etmeyişiindeki kabalığı vurgulamak istiyordu.

Delgado buz gibi bir sesle,"Sigara içiyor musun?"dedi.

"Canım çektiği zaman içerim."

Delgado çakmağını cebine koydu."Sigara içmeni istemem.Kadınlarda hoş görmediğim bir alışkanlıktır bu."

Terese'nin gözleri öfkeyle parladı."Öyleyse,"dedi."Hoşunuza gitmese de katlanacaksınız senyor."

Delgado ters ters baktı."Umarım itaatsizliğe devam etmezsin.Karım olarak,toplumda faal bir rolün olacak.Herkes bizim iyi anlaştığımızı görmeli,hiç değilse başkalarının yanında böyle davranmak zorundayız.Bu konuda ısrarlı davranacağımı bilmelisin."

"İstediğiniz kadar ısrarlı davranın.Ben zorba bir kocanın her dediğine boyun eğen bir kadın

olamam!"dedi Terese.

"Şunu bil ki,sabırının bir sınırı vardır.Çocuk gibi davranmaya devam edersen,çocuk gibi maumele görürsün."

"Ya!..Buna hiç şaşmam.Sekreteriniz de bir köle gibi konuşuyordu.Yoksa masanızın üzerinde onu arada bir dövmek için cetvel mı bulunduruyorsunuz?"dedi Terese ve bir an için fazla ileri gittiğini düşündü.Delgado'nun ağır ağır masanın başına geçerek,yüksek arkalıklı deri koltuğa oturuşunu ürkerek seyretti.Adam,serinkanlılığını hiç yitirmeden sigarasını söndürdü,önüne bir not defteriyle kalem çekti.

"Evlenme işlemleri için bazı bilgiler gerekli.Adını ve doğum tarihini söyle."dedi.

Terese,bir iş konuşması yapıyormuşçasına istenilen bilgileri verdi.

"Üvey babanla ilgili davanın durdurulmasını evlenmemizden sonraya bırakacağımı tahmin etmişindir herhalde?Ayrıca üvey babana bakan doktorun adını da öğrenmek istiyorum."

Terese'nin alnında üzüldüğünü gösteren çizgiler belirdi."Peki,Steve'e ne diyeceğim?"

Manuel Delgado kasıtlı bir alaycılıkla,"Uygun bir şey bulup söylersin."dedi."Onu üzmemek konusunda yeterince kararlı ve cesur görünüyordun.Şimdi bakıyorum da,ufak bir olay karşısında duralıyorsun."

Terese karşısındaki adama nefretle baktı."Siz gördüğüm insanların en terbiyesizsiniz."dedi.

"Sen de Terese Bennett,benim sabrımı taşırmak üzeresin."Delgado ayağa kalktı,kapıya doğru yürüdü."Santanas seni uğurlar."

Terese bir an duraladı.

"Gerekli işlemler tamamlanınca sana haber verilecek.Adios."Delgado'nun sesi soğuk ve ölçülüydü.Terese huzursuz bir halde uşağın peşine takıldı,sokak kapısına doğru yürüdü.Birkaç saniye sonra,kapı madeni bir sesle Terese'nin arkasından kapandı.

Karanlık bastırmış,hava serinlemişti.Terese mantosunun yakasını kaldırdı,ellerini ceplerine soktu.Melbourne'da temmuz ayı soğuk ve yağışlı olurdu.Bahçe yoluna indiği anda,yolun iki

yanındaki fenerler yandı.Terese,yolun aydınlanmasından belli belirsiz bir sevinç duydu.

Yol boyunca düşündü.Steve,onun ne büyük bir fedakarlıkta bulunduğunu kesinlikle ilk bakışta aşık olduğu izlenimini uyandırmalıydı:ne var ki,çok açık sözlü ve dürüst bir insan

olduğu için bu yalanı yürütmesi çok zordu.Steve,onun tanımadığı birine aşık olup hemen

evlenmeye karar verebileceğine inanacak mıydı acaba?İspanyolu daha önce tanışmış olduğunu söylese bile,Steve gerçeği sezebilirdi.Üstelik ertesi gün hastanede gece nöbetine

girecekti.Başhemşire cadının biriydi;birkaç gün içinde işten ayrılacağını söylemesi;kadını

çileden çıkaracaktı kuşkusuz.

Hemen nikahlanmak yerine,neden birkaç nişanlı kalmıyorlardı?O zaman her şeyi yoluna

koyabilirdi.Neden böyle olmamıştı,neden?

Konu Başlığı: **Ynt: Bedel/Helen Bianchin**

Gönderen: **shland** üzerinde **Nisan 25, 2007, 08:20:57 pm**

2

Üç gün sonra Terese,evlendirme memurluğunda yapılan çok sade bir törenle Manuel Delgado ile evlendi.Nikah töreni,Terese'nin o güne kadar düşüğünü konusunda düşledikleriyle hiç bağdaşmıyordu.

Bir tutsak gibi Manuel Delgado'nun yanında dikilmiş dururken,'Dünün güzel,tatlı düşleri...'diye söylendi içinden.

Mavi kadife bir etek ceket giymiş olan Terese bu rengin teninin beyezliğini ve daldalı kumral saçlarını daha da öne çıkaracağını düşünmemişti bile.Bugünün nasıl bambaşka bir gün olacağını düşlemişti ömrü boyunca.Bembeyaz bir gelinlik giyecek,ipekli gelinliği tül duvak tamamlayacak ve elinde beyaz güllerden bir buket tutacaktı.Kocası parmağına nikah yüzüğünü takarken,o mutluluktan uçacaktı.

Delgado'nun evindeki büyük yemek odasında karşılıklı oturdukları zaman,düşleri bir anda yok oluverdi.Steve nikahta tanık olarak bulunmuştu.Terese buna çok sevinmişti,ama Steve nikahtan sonra Terese'nin davetini kibarca reddetmişti.Terese bu yüzden onu suçlayamıyordu,çünkü elinde olsa kendisi de burada olmak istemezdi. Neşeli bir düğün töreni denilemezdi buna.Üstelik,sekiz çeşit yemek,bir türlü biteceğe benzemiyordu.Terese'nin içinden gülmek geliyordu.Sinirleri öylesine gergindi ki..Ama kendini tutuyordu.Bütün bunlar bir aldatmacaydı,çeşit çeşit yiyecekler,şampanya,Santanas'ın karısı Sofia'nın saygılı hizmeti...hepsi,hepsi bir komediydi. "Yemekleri beğenmedin mi_"

Terese kocasına baktı."Pek aç değilim."

"Biraz daha şarap ister misin?"

Hayır anlamında başını sallarken,bir yandan da şarap istememekle aptallık edip etmediğini düşünüyordu.Öyle ya,gecenin geri kalan bölümünü sarhoşluk içinde unutarak geçirmek hiç de fena olmazdı.Birkaç saat önce evlenmişti ve nasıl gecenin gündüzü izlemesi kaçınılmazsa,Manuel Delgado'nun koynuna girmeside öyle kaçınılmazdı.Delgado'nun aklından geçenler,alaycı bakışlarından okunuyordu zaten.

Son birkaç gün karabasan gibi geçmişti.En zoru da,Steve'i bu evliliğe ikna etmek ve onun rızasını almak olmuştu.Çocuk Hastanesindeki görevinden istifa edeceğini bildirmesi de,başhemsireyi öfkelendermiş,kadın ona evlilik yerine değerli bir işi sürdürmenin erdemleri üzerine söylev çekmişti.Üstelik son dakikada yapılması gereken birtakım alışveriş işleri çıkmış,buna birde gece nöbeti eklenince Terese yorgunluktan bitkin düşmüştü.Sinirleri de daha fazla gerilimi koldırarak gibi değildi.

"Gracias,Sofia.Kahvemizi oturma odasında içeceğiz."

Terese,Manuel'in sesindeki sertlik üzerine Sofia'ya özür dilercesine baktı.Birbirlerine gülümsediler.Sofia onun iştahsızlığını,yeni gelinlere özgü bir heyecana vermişti ve bunu anlayışla karşılamıştı.

"Kahvene konyak da ister misin?"

Terese,"Hayır,teşekkür ederim."diyerek fincanı kocasının elinden aldı.

Delgado kaşlarını hafifçe çatarak onu süzdü."Bu akşam pek sessiz,sakinsin."

Terese başını kaldırdı,göz göze geldiler."Yorgunum."

"Kendine acındırmak mı istiyorsun?"

Terese buruk bir tonla,"Bunun yararı olmaz,öyle değil mi senyor?"dedi."Ben bir intikam aracı olarak görüldüğüme göre,duygularımın ne önemi olabilir ki?"

Delgado donuk bir sesle,"Durumun gerçekliğini kabullenmek zorundasın."dedi.

"O gerçeğin her dakikasını nefretle yaşayacağım."

Delgado kaşlarını kaldırdı.Yüzü alaycı bir görünüme büründü."Öyle mi?Beni şaşırtıyorsun.Sana ne güçsüzlüğü,ne de aptallığı yakıştırırım."Delgado bir an durduktan sonra sözünü süzdürdü:"Biliyorsun adım Manuel. Isabella yeni yengesinin sevgili Tio'suna senyor diye hitap etmesine çok şaşırarak ve bunu çok garipseyecektir."

Terese şaşkınlık içinde,"Isabella kim? Tio kim?"diye sordu.

"Yeğenim Isabella.Kardeşim Vicente'nin ailesinden sağ kalan tek kişi.Onun vaftiz babasıyım,ayrıca yirmi beş yaşına gelinceye kadar da yasal vasisiyim."

Terese,"Kaç yaşında?"diye sorarken sesinin titremesini engelleyemedi.

"Sekiz yaşında."

Terese kendini tutamadı,"Yaa,"diye mırıldandı."Anlıyorum."

Manuel hep aynı donuk tavrı içinde,"Anladığını hiç sanmıyorum."dedi."Uslu,sessiz bir çocuktur.Söz dinler.Ve hep böyle kalmasını istiyorum."

Terese öfkeyle başını kaldırdı."Yani,ben sizin otoritenize boyun eğmeyecek olursam,onunda bunu örnek alacağını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Söz dinleme konusunda ona iyi örnek olmaya niyetin yok,bunu inkar mı edeceksin?"

"Yetişkin birinin davranışları,bir çocuğun terbiyesiyle karşılaştırılmaz.Ben tamamen bağımsızım ve hele size hesap verme durumunda değilim."

Delgado,ince purosunu ağır ağır yaktı,dumanı üfledi.Sonra,"Bağımsızlığından yasal olarak birkaç saat önce vazgeçtin.Pek tabii ki bana hesap verme durumundasın."dedi."Dediklerimi

yapacaksın.Bir şikayetin olursa da,bunu başkalarının yanında dile getirmeyeceksin.Ev işlerine gelince,Santanas hem uşaklık,hem şıförlük görevini üstlenmiş durumda.Sofia yemeği yapıyor,kızları Maria da temizlik işlerini.Şehire ya da başka bir yere alış verişe gitmek istediğin zaman,Santanas seni arabayla götürür."

Terese o ana kadar kendini tutmayı başarmıştı,ama artık sabrı tükenmişti."Zorunlu ihtiyaçlarım için gerekli olan zamanın dışında,inceden inceye düşünüp planlamışsınız,"dedi."Ben el bebek gül bebek büyütölmüş şımarık bir zengin kızı değilim.Çalışmaya alışığım.Bu koskoca evde sabahtan akşama kadar ellerimi kavuşturup oturamam!"

Manuel,"Bana karşı gelmene hoşgörü göstereceğimi sanıyorsan aldanıyorsun!"diye sertçe sözünü kesti Terese'nin.

"İnanılmaz derecede tutucusunuz."

"Bir kusur mu bu?"

"Feodal bir toprak ağasına benziyorsunuz,işte o kadar!"Terese'nin gözlerinde ve sesinde öfke kıvılcımları vardı."Söyleyin,yoksa önünüzde eğilmem ve sizden izin çıkıncaya kadar ağzımı açmamam mı gerekiyor?"

Delgado gözlerini iyice kısarak onu süzdü.Suskunluğu sürdükçe,kendini zorla tutuyormuş,tutmasa elinden bir kaza çıkacakmış gibi,ürkütücü bir hava sardı odayı.Sessizlik saniyelerden dakikalara uzadı.Sonunda Terese bu gerginliğe daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı.

"Sizce bir sakıncası yoksa,odama gitmek istiyorum."

"Odamıza demek istiyorsun herhalde."

Manuel'in şöminenin başında duruşu,ona avının üzerine atlamaya hazırlanan bir panter görünümü veriyordu.Bütün kaçış yolları tutulmuş,avın ölümü çoktan verilmiş bir kararın sonucu olmuştu.

"Bu evlilik komedisi,sadece Delgado soyunun devam etmesi amacıyla yapıldığına göre,tek başıma yatacağımı sanacak kadar saf değilim."

Terese'nin bu sözleri üzerine,Delgado purosunu tablaya bastırdı.Gözleri daha bir kararmış gibiydi.Hiç istifini bozmadan Terese'ye yaklaştı.

Terese,vücuduna dolanan güçlü ellerden kurtulmaya ve ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan,Manuel'in dudakları sanki onu cezalandırmak istiyorcasına ağzına kapandı.

Manuel Terese'nin saçlarına yapışarak başını oynatmasına engel olduğu için,Terese'nin çırpınmaları fayda vermedi.Sadece saçları acıdığından,derin bir inilti süzöldü dudaklarının arasından.Manuel'in acıtan öpüşü hiç bitmeyecek gibiydi.Bir yandan da Terese'yi okşuyor,ondan karşılık bekliyordu.

Sonunda Manuel başını geriye çekince,Terese gözlerindeki acıyı ve aşağılanmışlığı belli etmemek için,yaşlarla ıslanmış kirpiklerini aşağı indirdi.Daha önce de öpölmüştü,ama hiç böyle hırsla,canı yakılarak değil.Uyuşmuş kaskatı kesilmişti.Manuel,sabırsız bir atılımla onu kollarının arasına alınca,ayakları yerden kesilen Terese,karşı koyamayacak kadar dirençsiz olduğunu anladı.

Manuel,bir çocuk taşıyormuş gibi rahatça Terese'yi kucağına alıp merdivenlerden çıkmaya başladı.Merdivenleri çıkıp koridorun ucundaki odaya doğru giderlerken,Terese,bütün bunlar gerçek değilmiş gibi bir duyguya kapıldı.Yatak odası inanılmayacak kadar büyüktü.Terese'nin gözleri,içeri girer girmez,odanın büyüklüğüyle orantılı karyolaya takıldı.Bütün bunların kötü bir düş olmasını umarak gözlerini yumdu.O anda hiç de yumuşak ve zarif sayılmayacak bir biçimde,brokar işlemeli yatak örtüsünün üzerine fırlatılıverdi.

Manuel,"Tepemi attırmaya devam edersen,olacaklardan kendimi sorumlu tutmayacağım."diye onu uyardı.

Terese,korkunun koca bir düğüm gibi yüreğini burktuğunu hissetti.Korktuğunu belli etmemeye çalışarak,usulca karyolanın öteki ucuna kaydı ve yere inerek Manuel'e dik dik baktı.Karşılıklı ayakta duruyorlardı ve aralarında karyola vardı.

Terese,"Beni..beni zor kullanmakla tehdit etmeye gerek yok."dedi.Az önce Manuel'in parmaklarının altında ezilen etleri hala sızlıyordu.Terese,kollarını oğuşturarak bu acıyı gidermeye çalıştı.Dudakları şişmiş,ağzı uyuşmuştu.Önündeki rahat yatağa girip bir an önce

uyumaktan başka isteği yoktu.Öylesine yorgun düşmüş ve sinirleri öylesine sarsılmıştı ki,ayakta sallanıyordu.

Manuel ceketini çıkartıp,kravatını gevşetirken,"Ağzına almaktan kaçındığın kelime,ırza geçmektir."diyerek,onun az önce söylediği 'zor kullanmak'deyimini düzeltti.Terese şaşkınlık içinde Manuel'in ipek gömleğini çıkartışını,kapitone kadife koltuğun arkalıgına atışını seyrediyordu.Göz göze geldiklerinde saçlarının dibine kadar kızardı.Manuel alaylı alaylı gülümseyerek karyolanın kenarına oturdu,ayakkabılarını,çoraplarını çıkarmaya başladı.Ayağa kalkıp da,pantolonunun düğmelerini çözerken,Terese kekeleyerek konuştu."Giysilerim...nerede olduklarını bilmiyorum."dedi.Bu arada gözünü sol elindeki altın yüzükten ayırmıyor,Manuel Delgado'nun malı olduğunu unutmamaya çalışıyordu;"İyi ve kötü günlerde."diye yemin etmişti nikah kıyılırken.Ve geleceğin hep kötü günlerden oluşacağına da hiç kuşkusu yoktu.

Manule,"Korkma,gevşe biraz."dedi."Ben de her erkek gibi bir erkeğim."

Belki öyleydi,ama Terese'nin yaşamında hiç erkek olmamıştı ki;en azından o anlamda olmamıştı.

Terese sakın görünmeye çalışıyordu.

"Banyo...banyo nerede?Duş yapmak istiyordum.Sonra giysilerim...lütfen söyler misin nerede olduklarını."

Manuel'in bakışlarında merak ve şaşkınlık okunuyordu."Arkandaki kapıdan gir."dedi."Eşyalarını oradaki odaya koymuşlardır.Oradan da banyoya geçilir."

Terese ona teşekkür etti ve hemen bitişik odaya girdi.Kapıda ne kilit vardı,ne de sürgü.Manuel'in her an içeri girebileceği korkusuyla duşunu yapıp alelacele krem rengi ipek pijamasını giydi.Her zaman yaptığı gibi,saçlarını uzun uzun fırçaladı ve saçını örerek giysilerinin durduğu odaya geçti.Çamaşırları özenle çekmecelere yerleştirilmiş,elbiseleri bir duvardan bir duvara uzanan büyük bir dolaba asılmıştı.Ortada erkek eşyesi olmadığı için,Manuel'in eşyalarının buna benzer başka bir odada durduğunu düşündü.

Yatak odasına girerken midesine kramplar giriyor ve yüreği delicesine çarpıyordu.Kaderine boyun eğmiş bir tavırla odanın ortasına doğru birkaç adım attı,karyoladan biraz uzakta durdu.Göz ucuyla Manuel'e baktı ve onun alaycı bir gülümsemeyle kendisini süzdüğünü gördü,sinirli olduğunu,korktuğunu ne pahasına olursa olsun belli etmemeye karar verdi.Manule,"Çocuk gibi örgülü saçlar ve sımsıkı kapalı pijama,hiç de benim hoşuma gidecek şeyler değil,"diyerek yanına geldi."Kaçmaya hazır gibi duruyorsun,ama bundan kaçış yok,öyle değil mi?"Çıplak bedenine peştemal gibi sardığı havluyla son derece canlı,dinç ve çevik görünüyordu Manuel.İnce bir zincirin ucundaki ufak altın madalyon,göğsündeki siyah tüylere karışıyordu.

Terese kayıtsız görünmeye çalışarak,"Geceleri dolaşmasın diye hep önerim saçımı,"dedi.Birden boğazına bir şey tikanır gibi oldu.Zorlukla yutkundü.Yarın olsaydı,şu belayı bir atlatsaydı,başka bir şey istemezdi!

Manuel uzanıp saçının örgüsünü açmaya başladı.Dudağını hafifçe bükerek,"İtiraz etmiyorsun ya?"diye mırıldandı.

Manuel onu kollarının arasına alırken gözlerini yumdu Terese,dudakları boyun çukuruna değince yumruklarını sıktı.Manuel'in elleri ölçülü ve ustalıkla okşamalarla gövdesinde dolaşıyordu.Sonra birden pijamanın düğmelerini çözmeye başladı.Terese bunu hissedince kaskatı kesildi.Yakasını kapatmaya uğraşırsa da,iş işten geçmiş,pijamanın kolları omuzlarından aşağı sırılmıştı.Manuel'in ellerini belinde hissedince,öfkeyle gözlerini açtı."Hayır!"Çılgılı umutsuz bir inleme gibi çıktı ağzından ve olanca gücüyle çırpınmaya ,Manuel'in elinden kurtulmaya çabaladı.

Manuel sakın bir tavırla uzandı,onun ellerini arkadan birleştirdi.Terese kendini korumak için Manuel'in omzuna dişlerini geçirdiği anda onun haz dolu bir soluk aldığını duydu.Terese'nin çenesini tutup kaldırdı Manuel.Gözleri öfkeden koyulaşmıştı."İsterik bir bakire gibi davranıyorsun,"dedi."Bu evliliği sonuçlarını bile bile kabul ettin,öyleyse ne oyun yapıyorsun,hırçın kedi yavrusu?"

Terese hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.Birden alt dudağı titremeye başladı.Gözleri doldu.Titreten bir sesle,"Canın cehenneme Manuel Delgado!"diye mırıldandı.

Manuel İspanyolca bir küfür savurduktan sonra,"Madre mia(Aman Tanrım)aklımı başımdan alıyorsun,"diye homurdanarak onu hafifçe sarstı.Dudakları dudaklarını araladı ve onun uyuşmuş duygularını harekete geçirdikten sonra,Terese'nin bütün hayallerini yıkacak bir biçimde sahip oldu ona.

Odayı güneş ışığı doldurdu,açılan perdelerin sesine uyanan Terese gözlerini oğuşturdu.
"Size kahveyle taze çörek getirdim,senyora."

Terese gözlerini kırıştırdı,sonra Sofia'yı tanıyınca gerçeği hatırladı.

Sofia,fincana kahveyle krema koyarken,"Banyonuzu hazırlayayım mı?"diye sordu."Senyor neredeyse küçüğü alıp gelir.Kahvaltıdan hemen sonra gitti,onu manastırdan alacak,sonra da alış veriş yapıp gelecekler."

Terese gülümseyerek,"Teşekkür ederim,"dedi.

Sofia banyoyu hazırlayıp geldikten sonra,"Öğle yemeği saat birde yemek salonunda yeniyor,senyora,"deyince saatine baktı ve vaktin bu kadar geç olduğuna şaşırıldı.

Öğlen olmuştu bile.Olacak şey değildi bu.İştahla çöreği yedi,kahvesini içti.Sonra banyoya girdi.Banyo sıcak su doluydu.Banyoya esans katarken,bir yandan da son derece lüks mozaik kaplamalara,süslü musluklara ve iki duvarı boydan boya kaplayan aynalara bakıyordu.Oval küvete girerken,bu aynalarda çıplaklığını olanca açık seçikliğiyle gördü.

Banyoda uzun bir süre kaldı.Manuel'in daha birkaç saat önce uyandırdığı şehvet ve istek coşkunluğu aklına gelince,hem utanıyor,hem de kendinden öğreniyordu.Öylesine düşünceye dalmıştı ki,kapının açıldığını duymadı,kocasının sesini işitince irkilerek başını kaldırdı.

Manuel"Yıkanmak için hep böyle uzun mu sürer?"diye alaycı bir tavırla yaklaştı,havluya uzandı.Terese banyodan çıktığında,onu bu havluyla sıkı sıkıya sarıp sarmalamaya niyetli olduğu belliydi.

Terese ürkek bir sesle,"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"dedi.

"Neye benziyor?"Gözlerinde muzip bir parıltı vardı Manuel'in."Hadi,acele etmezsen yemeğe gecikeceksin,"diyerek eğilip küvetin deliğini kapatan tıkaçı çıkardı.Küvet çabucak boşalınca Terese vücuduna yapışmış biraz köpükle çırılçıplak kalıverdi.

Manuel onu banyodan çıkartırken,saklamaya çalışmadığı bir öfkeyle,"Senden nefret ediyorum Manuel Delgado!"diye haykırdı.Müthiş utanmıştı ve bu duygusunun içtenliği yanaklarının al al olmasından belli oluyordu.

Manuel,"Evet,nefret ediyorsun,"querida(sevgilim)"diyerek havluya sardı karısını,sonra başındaki boneyi çıkarıp saçlarını omuzlarına bıraktı.Uzunca bir süre onu dikkatle süzdükten sonra,"Gerçekten o kadar nefret edilecek gibi miydi,kedi yavrusu?"diye sordu.

Terese,onun sevişmelerinden söz ettiğini anlayınca öfkeyle,"Evet,hem de nasıl!"diye karşılık verdi."Her yanımda çürük içinde."

Manuel hiç de acımış gibi görünmüyordun ama,"Vah zavallı nina(Yavrum)"demekten de geri durmadı.

"Sen duygusuz,düşüncesiz alçağın birisin!"Terese ağzına gelen bu sözleri düşünmeden sarfetti,ama Manuel'in uzanıp çenesini tutması üzerine ürkerek bir adım geri çekildi.

Manuel'in gözleri yine koyulaşmıştı."El değmemiş,deneyimsiz bir kızla karşılaşacağımı hiç aklıma gelmemişti."dedi."Ama şunu bil ki,çok daha hoyrat olabilirdi."

Terese,onun ne demek istediğini pek anlayamadı."Kurulanıp giyinmek istiyorum,"diye mırıldandı.

Manuel,"Tabii,"diye gülümseyerek onu bıraktı.

Manuel banyodan çıkınca,Terese çarçabuk hazırlandı.Koyu kahverengi yünlüden uzun bir etek,üzerine de krem rengi bluz giydi.Saçlarını ensesinde topuz yaptı.Hafifçe makyaj yaptı.Bu kadar yeterdi,kocasının alaycı bakışlarının karşısına çıkabilecek kadar özenli ve bakımlı bir görünüşü vardı.

Yatak odasına girerken neyle karşılaşacağını bilmiyordu,ama yemeğe birlikte inmek üzere Manuel'in kendisini orada beklediğini görmek gerçekten hiç ummadığı bir şeydi.

"Seni tanımadığın bir evde tek başına yolunu aramak zorunda bırakacağımı mı sanmıştın?Bu kabalığı beklemiştin benden?"Terese'nin evet anlamında başını sallaması onu biraz sinirlendirdi.Odadan çıkarken de kolunu onun parmaklarında geçirip kurtarınca Manuel

kaşlarını çattı,gözlerinin rengi koyulaştı.

Terese yavaşça,"Ben ikiyüzlülüğü sevmem,"dedi."Birbirimizi sevmediğimiz halde,seviyormuş gibi davranmam."

Manuel onun kolunu sertçe kavrayarak,"Aşağıda beni hem amca,hem baba olarak gören bir çocuk bekliyor bizi.Onu daha da mutsuz edecek hiçbir şeye izin veremem.Eğer sözlerin ya da davranışlarınla,evliliğimizizin uyumlu ve mutlu bir ilişki olmadığı izlenimini uyandırırsan,seni pişman ederim,anlıyor musun?"dedi.

Terese,Manuel'in sert bakışları karşısında yılgınlığını belli etmemeye çalıştıysa da,kolunu tutan parmakların daha da sıkılmasıyla canı yanarak içini çeker gibi inledi.Sonra kendini topladı."Umarım,sana sevgi gösterisinde bulunmamı beklemezsin."dedi"Sana hayran hayran bakmak elimden gelmez de."

Manuel,"Por Dios!(Tanrım)"diye söylendi."Ağzından çıkan kulağın duysun deli kadın,tepemi attırmamaya bak,yoksa fena olur!"

Terese öfkeyle kocasına bakarken,bu evden çıkıp bir daha geri dönmekten başka şey istemediğini düşündü.

Koridor boyunca merdiven başına yürürlerken,Terese zorla gülümsemeye ve Manuel'in beline sarılmış olan koluna katlanmaya çalıştı.Merdivenleri ağır ağır indiler.Mermer döşeli salonu geçip kemerli bir kapıdan rahat ve zevkli döşenmiş bir odaya girdiler.Burası konukların kabul edildiği yemek salonu kadar büyük ve gösterişli değildi.Ama öylesine sıcak ve sevimli bir havası vardı ki,insan büyük bir huzur duyuyordu.

Manuel kapıyı kapar kapamaz,odanın öteki ucunda oturan minik bir gölge yerinden fırladı,birkaç adım attıktan sonra durdu.

Manuel,"Gel Isabella,"diye şefkatle seslendi."Seni Terese ile tanıştırayım."İçten gülümseyiş i yüzündeki haşin çizgileri inanılmayacak biçimde yumuşatmış,değiştirmişti.

Minyon yapılı çocuk koşarak amcasının kollarına atılırken,Terese şaşkınlığını belli etmemek için çaba göstermek zorunda kaldı.

Isabella yüzünü amcasının yanağına dayayınca,Manuel,"Hey pequena(yavrucuğum)"dediç"Bakıyorum sen de yengen kadar utangaç davranıyorsun,başını kaldırda bir bak."

Küçük yavaş yavaş başını kaldırdı,Terese'nin tatlı tatlı göz kırptığını görünce gülmeye başladı.

Ne şirin çocuktu bu!İnce hatları yüzünde kapkara gözleri nasılda akıllı akıllı bakıyordu.

O sırada mutfağa açılan yaylı kapıdan Sofia girdi ve elindeki mis gibi kokan sebze çorbasını masanın üzerine koydu.

"Bugün kanguruları göreceğ miyiz Tio Manuel?"

"Tabii,menina(kızım)gideceğiz diye söz vermedim mi?Sofia'nın güzelim çorbasını ve omletini ter yemez gideceğiz,si?"

Isabella coşkuyla,"Si,Tio Manuel."dedi.

Manuel bir sandelye çekip Isabella'yı oturttu.Sonra Terese'nin sandalyesini çekti.Terese otururken ellerini bir an karısının omuzlarına değdirdikten sonra,masanın başındaki yerine geçti.

Terese,çorbayı ve peynirli omleti iştahla yedi.Havadan sudan sözlerle Isabella'yı oyalamak için susuyor,daha çok Manuel konuşuyordu.

Terese,Manuel'e antipati duymasına rağmen,onun yeğenine iyi davrandığını,iyi terbiye ettiğini de kabul etmesi gerektiğini düşünüyordu;amca ile yeğen arasındaki sevgi gerçekten duygulandırıcıydı.Manuel'in küçük kıza gösterdiği sabırlı ve anlayışlı tavır,onun haşin davranışlarını görmeye alışık olan Terese'yi şaşırtıyordu.Manuel Delgado birine düşman olunca acımasızdı.Bunu düşününce Terese biraz ürperdi.

Yemekten sonra Sir Colin Mackenzie hayvanat bahçesine gitmek üzere yola çıktılar.Isabella hayvanları ve kuşları görünce sevincinden deliye döndü.Durmadan soru soruyor,Manuel de bıkıp usanmaksızın yeğeninin öğrenmek istediklerini cevaplıyordu.Bazen onu omuzunun üzerine kaldırarak,hayvanları daha iyi görmesine yardımcı oluyordu.Sıra kangurulara gelince Isabella iyice coştı.Terese'nin hayvanlara ekmek kırıntısı atışına önce kuşkuyla baktı.Kanguruların uslu uslu kırıntıları yediğini görünce Isabella da cesaretlendi,o da

hayvanları beslemeye başladı.Onun sevimli hali,çevredekilerinde hoşuna gitti. Bugün öğleden sonra yaşadıkları Terese'ye hiç de gerçekmiş gibi gelmiyordu.Isabella'nin haline gülümsemekten kendini alamıyordu.Ama Manuel herhangi bir konu açacak olsa,Terese hafifçe gülümsüyor ve birer ikişer kelimelik cevaplarla geçiştiriyordu. Hayvanat bahçesinden çıktıklarında saat beşe geliyordu.Sofia'nın hazırladığı piknik sepetindeki yiyecekleri yediler.Steve ile birlikte yaptıkları piknikleri hatırlayan Terese gülümsedi.Çocukluğunda hep annesi ile Steve ile böyle gezmeye giderlerdi.Kuşkusuz o zaman Manuel'in sağladığı lüks yoktu.Şimdi koca bir Mercedes ile çıkmışlardı gezmeye. Yola çıktıktan biraz sonra Isabella'nın gözleri kapanmaya başladı.Terese'nin kucağında oturmak istediğini söyleyince,Terese onun uyumak istediğini anlayarak,hemen kucağına aldı. Isabella başını Terese'nin omzuna yaslarken,"Galiba seni sevdim Terese,"diye mırıldandı.Terese gülümsedi.Kollarını çocuğa sımsıkı sardı.Bu davranışında herhangi bir zorlama yoktu.İçinden öyle geliyordu."Galiba ben de seni sevdim bacaksız,"diye karşılık verdi.

"Terese,bacaksız ne demek?"

"Şirin çocuklara takılan bir ad."

Isabella uykulu gözlerini kırıştırarak,"Sahi öyle mi_"diye sordu.

Terese de,"Sahi öyle,"dedi.

Yolun geri kalan kısmında konuşmadılar.Hfiften çiseleyen yağmur daha sonra hızını arttırarak bardaktan boşanırcasına dökülmeye başladı.Bu arada hava göz gözü görmeyecek kadar kararmıştı.Arabanın teybinde çalan kasetten yumuşak bir müzik yayılıyordu.Terese de gevşemiş kendini müziğe kaptırmıştı.

Terese'nin bir türlü kendi evi gibi benimseyemediği Delgado malikanesine vardıkları zaman Maria yemekten önce üstünü başını temizlemek üzere Isabella'yı yukarı götürdü.Ama çocuk yatmadan önce Terese'den masal okuyacağına dair söz almadan yukarı gitmek istemedi.

"Çocuk çok sevdi seni."

Terese saçlarını fırçalıyordu.Bu sözleri duyunca başını kaldırdı,kocasının alaycı bakışlarıyla karşılaştı.Manuel elbisesini değiştirmiş,siyah pantolonla kazak giymişti.

Terese ona bakarken sırtının ürperdiğini durdu.Kocasının güçlü erkekliği ve yakışıklılığı karşısında duyduğu bu ürperti,ona utanç ve eziklik veriyordu.Kendi kendine öfkelenerek saçlarını fırçaladı,başının üzerinde ufak bir topuz yaptı.

"Isabella'nın benden hoşlanmasını çok mu tuhaf buluyorsun?"diyerek makyajını tamamlamaya koyuldu.O da elbisesini değiştirmiş,pastel yeşil yün jarse bir elbise giymişti.Eteği bol olan elbisenin dökük bir yakası,bol kolları vardı.

Manuel,"Sözlerimin yanlış anlaşılacağını sanmamıştım,"diyerek Terese'ye yaklaştı,uzanıp saçının topuzunu açtı."Sağların çok güzel,querida.Topuz hiç yakışmıyor.Bir daha toplama saçlarını."

Terese,Manuel'in bu buyurgan tavrına sinirlendi.Kocasının aynadaki yansımasına ters ters bakarak,"Sağlarımı istediğim biçimde toplarım,"dedi ve yeniden topuz yapmaya başladı. Manuel'in,"Benim dediğimi yapacaksın,"diyen sesi ürkütücüydü.Birden karısının ellerini sımsıkı yakaladı.

Terese ellerini kurtarmaya çabalarken,"Canımı acıyorsun!"diye söylendi.

Manuel,onun ellerini bıraktı,ama bu kez kollarından tutup ayağa kaldırdı ve sertçe kendine döndürdü.Bir an karşılıklı bakiştılar.Manuel,"Sen insanı öfkeden kudurtursun.Hiç senin gibi bir kadın görmedim,"dedi.

Terese'nin sinirden gerilmiş yüzüne uzun uzun bakarken,Terese de kollarının acısına dayanmak için dişlerini sıkıyordu.Bitmeyecek gibi görünen birkaç dakika öylece kaldılar.Sonra Manuel eğildi,onu hırsla öptü.Terese tepeden tırnağa ürperdi.

Yanaklarından aşağı yaşlar süzölmeye başladı.Manuel Terese'nin çenesini tutarak başını kaldırmak istedi.O ise karşı koyuyor,onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Tepemi attırırsan fena olacağını söylemiştim sana!"

Terese silkinerek kocasının elinden kurtulurken,"Evet söylemiştin,Manuel Delgado,"dediElinin tersiyle yanaklarını kuruladı.

Manuel sert bir tavırla,"Hadi,git de yüzünü yıka,"dedi."Isabella bizi bekliyor."

Terese kendini banyoya attı.Soğuk suyla yüzünü yıkadı.Gözlerindeki kızarıklığı gizlemesi zordu,ama ustaca makyaj yapınca,ağladığı fazla belli olmadı.

Terese odaya dönünce,Manuel onun başını kaldırdı,yüzünü dikkatle inceledi.Sonuçtan hoşnut kaldığı anlaşılıyordu.Karısının koluna girdi,Isabella'nın odasına doğru yürüdüler.Pembe pijamalarını giymiş olan Isabella onları görünce yüzü sevinçten aydınlandı.Karyolanın başucunda üç tane cicili bicili bebek ile bir oyuncak ayı sıralanmıştı.

Terese gülümseyerek,"Bakıyorum da,masalı dinleyecekler epey kalabalık,"dedi.

Isabella,"Onların da dinlemesinde bir sakınca yok ya?"diye kaygıyla sordu.Çocuğun gözleri bir anda bulutlanıverdi.Terese onları istemezse diye kaygılandığı belliydi.Terese karyolanın kenarına ilişirken Manuel'in varlığını unuttu."Ne sakıncası olacak?"diye gülümsedi."Onları odanın bir ucuna atarsak üzülrler.Oyuncakların hayvan masallarından mı hoşlanırlar acaba?"

Isabella,"Evet,"derken, bir yandan da bebeklerini tek tek gösteriyordu."Sacha atlara bayılır,Miska köpekleri sever.Suki hiçbirini ayırdetmez,ama sanırım kedi yavrularını daha çok sever."

"Bebeklerine bu güzel isimleri sen mi taktın?"

"Abuela,yani babaannem yardım etti bana.

Manuel sabırsızlandığını belli edercesine dilini şıklatınca,Isabella,"Galiba Tio Manuel,masala bir an önce başlamanı istiyor,"dedi."Hadi anlat,yoksa bizi yarın gezmeye götürmez."

Terese buruk bir gülümseyişini gizlemeye çalıştı.Manuel'in sabırsız tavrını,Isabella hiç de kötü yorumlamamıştı.Çünkü onun için Tio Manuel yanlış yapmayacak biriydi;sanki Tanrı,ermişler ve Noel Baba,Tio Manuel'in varlığında birleşmiş gibiydi çocuğun gözünde.

Terese başını yana eğerek,"Bana kalırsa,Tio Manuel,yemeğe geciktiğimiz zaman Sofia'nın kaşlarını çatmasından çekiniyor."dedi.

Isabella kıkırdarak ellerini ağzına kapadı.Sonra Tio Manuel'in hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmayacağını söyledi.Terese de bunun doğruluğundan kuşku duymuyordu zaten. Saat sekizde yemeğe oturmak da,bu ispanyolun karşısında bulunmak da Terese'ye tuhaf geliyordu.Üstelik Manuel'in bakışlarındaki ifade,Terese'nin mutlu yeni bir gelin görünümü dışına çıkmasını da engelliyordu.Hizmetçilerin önünde kocasıyla tartışmaya kalkmayacaktı kuşkusuz,ama yine de kendini tutamayabilirdi.

Sofia'nın yemek pişirmedeki ustalığına diyecek yoktu.Terese sofraya getirilen her yemeği büyük tad alarak yedi ve Sofia'yı övdü.Kadın da içten bir gülümseyişle bu övgüye karşılık verdi.

Yemek boyunca hemen hemen hiç konuşmadılar.Bir ara Manuel onları ertesi gün Buller dağındaki kayak merkezine götüreceğini söyledi.Terese'hiç değilse kartopu aynuyor gibi yaparak şunun kafasına birkaç kar topu indiririm'diye düşünerek için için sevindi.Yemek biterken,Terese şarabın çok güzel olduğundan söz etti.

Bunun üzerine Manuel kadehini kaldırarak ispanyolca bir şeyler söyledi."Uves con queso saben a beso."Terese'nin söylenilenleri anlamadığını görünce ingilizce olarak tekrarladı."Üzüm ve peynir,öpücük gibi tatlıdır."dedi."Seçtiğim şarabı beğendiğine göre,bundan öpücüklerimi de beğendiğini çıkarabilir miyim?

Terese yavaşça ama kesin bir tonda,"Hayır!"dedikten sonra,inadına kadehindeki şarabı bitirmedi.

Manuel'in talimatı üzerine,Sofia kahvelerini Sala'ya getirdi.Sala,büyük ve güzel döşenmiş bir odaydı.Burada evin öteki bölümlerindeki resmi hava olmadığı için,Terese huzur duydu.Manuel'in evini tek başına gezip görmek istiyordu.Kocasını yanındayken,onun bakışlarından tedirgin oluyor,çevresine istediği gibi bakamıyordu

bile.Manuel,"Gracias,Sofia.Başka bir şey istemiyoruz.Buenas noches,"diyerek yaşlı hizmetçiyi gönderdi.Sofia odadan çıkınca,Manuel kocaman şöminede yanan kütüğün sıcak alevlerinin yanına geldi.Bir kolunu şöminenin mermer alnına dayadı.Bu duruşuyla ve alevlerin ışığındaki görüntüsüyle,insanın aklını başından alacak kadar yakışıklıydı.

Kendi fincanına kahve koyduktan sonra,kocasına döndü."Kahveni nasıl istersin?"diye sordu. Manuel kayıtsız bir tavırla konuştu."Akşamları kahvemi sütsüz içeri.İki şeker,yanına da bir kadeh konyak."

Terese sesini çıkarmadan kocasının kahvesini hazırlayıp uzattı ve içinden onu şiddetle azarlamak geçtiği halde kendi kahvesinide sakın sakın yudumladı.Manuel hiç değilse laf olsun diye havadan sudan konuşabilir,bu sinir bozucu suskunluğu sürdürmeyebilirdi! Karısına yan gözle süzdükten sonra,"Gözlerini kapasan iyi edersin,"dedi Manuel."Aklından geçenler gözlerinden okunuyor."Sesi boğuktu ve ispanyol aksanı iyice belli oluyordu. Terese öfkeyle parladı."Nasıl olsa yalnızız.Tatlı tatlı gülümsememi bekleyemezsin benden." Manuel,"Ama bugünkü gezintimizden hoşlandın,öyle değil mi?"diye sordu.

Terese fincanını sehpaıa bıraktı,arkasına yaslanarak,"Isabella insanı oyalıyor,"demekle yetindi.

"Evet.Onun mutlu olması için çok şey veririm."

Terese kocasını süzerken,bu adamda şeytani bir yan olduğunu düşünüyordu.Bazı kadınların çok çekici bulacağı bir şey di bu,gerçekten manyetik güce benzer bir niteliğe sahipti Manuel.

Terese çocukla ilgili bir şeyler öğrenebilmek umuduyla,"Çok iyi ingilizce konuşuyor."dedi.

"Vicente özel bir öğretmen tutmuştu.Çocuklara ana dillerinin yanı sıra ingilizce ve fransızca dersleri aldırıyordu."

Terese,"Sende Fransızca bilir misin?"diye sordu.

Manuel aynı kayıtsız tavırla,"Beş dili ana dilim gibi konuşurum,"dedi.Övünen bir hali yoktu,sadece bir gerçeği dile getiriyordu."Isabella manastırda okuyor.Onu her cumartesi sabahı saat dokuzda alıyorum.Hafta sonunu evde geçiriyor,pazar günü de okula dönüyor.Altı aydır bu böyle sürüyor ve şimdilik aksayan bir yanı olmadı."

Terese şaşırdı."Ama gündüzlü olsa,kendini daha güvencede hissederdi.Çok daha iyi olurdu böylesi,"dedi."Manuel hışımla sözünü kesmesi daha da devam edecekti.

Ne var ki Manuel,"Ben öyle düşünmüyorum"diye atıldı."Vicente,çocuğu iki yıl için benim velayetime vermek istediğı zaman bunları konuştuk.Yatılı olduğı zaman,yaşıtlarıyla bir arada oluyor.Derslerden sonra da,öğretmenlerin gözetiminde çeşitli faaliyetler düzenleniyor."

Terese,"Ondan kuşkuım yok,"dedi."Ama yine de onun yaşında bir çocuk okuldan sonra eve dönerse daha mutlu olur diye düşünüyorum."

"Öyle mi?Sofia ve Maria ile mutlu mu olacak,üstelik o saatlerde ikisininde işi olur.Ben ise akşam altıdan önce eve gelmem,Isabella da saat yedi de yatar."Manuel'in gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı.Şöminenin yanından çekildi"Isabella konusunda benim otoriteme söz söylemene izin vermem."dedi.

Terese de meydan okuyan bir tavırla ayağa kalktı.Bu adama dayanmak çok zordu!"Bende çocuk gibi bu otoritenin esiri mi olacağım?"diye dikleşti."Steve'i her gün görmeye gideceğim sana şimdiden söylesem iyi olacak.Yakında hastaneye yatacak,o zamana kadar da onu mümkün olduğunca çok görmek istiyorum."

Manuel,"Ya izin vermezsem?"dedi.

Terese kararlı bir tonla,"Yine de giderim,"diye karşılık verdi.

Birbirlerini tartan iki öfkeli hayvan gibi karşılıklı duruyorlardı.Biri pantere,öteki zarif bir ceylana benziyordu.Kapışacak olsalar,hangisinin üstün geleceğı ilk bakışta belliydi.Ama Terese bu kaçınılmaz sonucu düşünmüyordu bile.

Uzun bir süre öylece bakıştılar.Sonunda Manuel,"Seni götürmesi için Santanas'atalimat veriirim."dedi."Ancak,ziyaretlerini hafta içinde yapacaksın ve saat dörtte buraya dönmüş olacaksın.Anlaşıldı mı?"

Terese,Manuel'in çok öfkeleniğini ve kendini zor tuttuğunu seziyordu.Ama yine de alaylı bir tavırla,"Ne kadar da düşüncelisin,"demekten kendini alamadı."Arabayı da,şoföründe istemem,tranıayla giderim."

"Santanas götüreceğ seni,yoksa gidemezsin!"Manuel onu omuzlarından yakalayıp sarsmaya başlayınca,Terese bir an ölüvereceğini sandı.

"Terese,aklını başına topla.Ne dersem onu yapmanı istiyorum."

Terese,"Canım cehenneme Manuel Delgado!"diye haykırdı.

"Madre de dios!"Manuel de öfkelenmişti."Şimdiye kadar başıma hiç böyle bir bela almamıştım.Belki sen bundan anlarsın!"

Terese,onun ne demek istediğini anlayınca kaçıp kurtulmak istediye de iş işten

geçmişti.Manuel,onu dizine yatırdı ve poposuna peşpeşe tokat atmaya başladı.Az sonra ayağa kalktığı anda,canının acısından yerinde duramıyordu Terese. Sesini çıkarmadan başını kaldırıp kocasının sert çizgilerle kaplı yüzüne baktı.İlk tokadı yediği anda kendini tutamayıp attığı çığlığın dışında,dayak boyunca gıki çıkmamıştı.Şimdi tek isteği,ağladığını bu acımasız adama göstermeden bir an önce buradan uzaklaşmaktı. Titreyen bir sesle,"İzin verirsen yatmak istiyorum,"dedi ve Manuel'in cevabını beklemeden odadan çıktı,peşinden kovalayan varmışcasına koşu koşu yukarı gitti. Yatak odasına girip de kapıyı kapatınca hemen soyundu,duş yaptı,pijamalarını giydi ve ancak yatağa girip de yorganı başına çekince hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bitkin düşüp de uyuyuncaya kadar'Buradan gideceğim ,ne olursa olsun umurumda değil.Gideceğim'diye kendi kendine and içti. Manuel'in ne kadar sonra odaya girdiğini kestiremedi.Ama o odaya girince Terese birisi dürtmüş gibi gözlerini araladı.Düzenli soluk almaya çalışıyordu.Manuel uyanık olduğunu anlamasın diye dua ediyordu ve lamba yanacak iye ödü kopuyordu.Az sonra Manuel'in yatağa girdiğini duyunca,Terese rahatladı.Eğer kocası kendisine el sürmeye kalkışacak olursa,var gücüyle ona karşı koymaya kararlıydı.Manuel'in sakın sakın uykuya daldığını sezince,bir bakıma düş kırıklığına uğradı.Çünkü öfkesi kursağında kalmıştı. Oysa Manuel'in suratını tırmalamak geliyordu içinden.Onadan nasıl öç alacağını düşünüp plan kurarken uyuya kaldı.

Konu Başlığı: **Ynt: Bedel/Helen Bianchin**

Gönderen: **shland** üzerinde **Nisan 26, 2007, 05:50:05 pm**

3

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Isabella kırmızı kayak giysileri içinde ortaya çıktı.Pek şirin bir görünüşü vardı.Buller dağına kadar hiç ara vermeden sürekli gevezelik etti.Terese,çocuğu daha yakından tanıdıkça tuhaf bir şaşkınlığa kapılıyordu;Isabella babasının ve kardeşinin ölümünü olağan karşılamış gibiydi,sanki ikisi de onun yaşamında önemli bir yer tutmuyorlarmış gibi bir havası vardı.Buller dağına yaklaştıkları sırada Isabella amcasına doğru uzanarak,"Tio Manuel,Terese ile evlendiğine çok sevindim."dedi."Onu Emilia'dan daha çok sevdim.Abuelita bile Emilia'nın aburrida olduğu kanısında.Abuelita,Terese'nin senin karın olmasına çok sevinecek.Emilia ise,belki düş kırıklığına uğrayacak."

Manuel hoşgörülü bir tavırla,"Ben kararları kendim veririm canım,"dedi.Sonra dikiz aynasından yeğenine sertçe bakarak,"Hem konuşurken İngilizce ile İspanyolcayı karıştırma,"diye sözünü tamamladı.

"Si,Tio Manuel."Isabella bunu söyledikten sonra Terese'ye döndü,"Özür dilerim, Terese."dedi.

Terese şefkatle çocuğa baktı."Özür dilemene gerek yok,"diye karşılık verdi."İspanyolca konusunda amcanın sandığı kadar cahil değilim.Biraz önce,babaannenin Emilia'yı sıkıcı bulduğunu ve benim Tio Manuel'in karısı olmama sevineceğini söyledin,Si?"

Isabella hafifçe gülümseyerek,"Si,Terese,"dedi."İspanyolcayı sahidan anlıyor musun?"

Terese,"Sadece birkaç kelime,"diye gülümsedi."Hastanede bacakları kırık bir ispanyol çocuk vardı.Okula döndüğünde derslerden geri kalmamak için ingilizce öğrenmek istiyordu.Ondan öğrendim."

Isabella meraktan irileşmiş gözlerini Terese'ye çevirdi."Sen de hastanede miydin?"

"Ben Kraliyet Çocuk Hastanesinde hemşireyim..şey yani..hemşireydim,"dedi.

Hastaneden ayrılalı henüz üç gün olduğuna bir türlü inanamıyordu,sanki asırlar geçmiş gibi geliyordu.

Çocuk heyecanla doğruldu."Hastanedeysen üniforma mı giyerdin?Sen de o korkunç iğnelerden yapar mıydın?"

Terese neşeyle güldü."O korkunç dediğin iğneler bazen çok gereklidir bacaksız,"dedi.

Isabella,"Belki büyüyünce ben de hemşire olurum,"diye atıldı."Sen ne dersin,Tio Manuel?"

Manuel,"o zamana kadar en az bir düzine fikir değiştirirsin derim chica(yavrum)"diyerek arabayı park etti."İşte geldik.Gel bakalım,şimdi kayak dersine başlayacağız canım."

Isabella hemen arabadan inip Terese'nin yanına geldi."Kayak dersinden ve yemekten sonra,bir de kardan adam yapacak mıyız Tio?"

Manuel güldü.Yeğenine bakarken yüzüne yumuşak bir ifade geliyordu."Galiba,kardan adam yapmak,sence kayak dersinden daha önemli,oysa buraya kayak yapmaya geldik,no?"

"Si,ama geçen gelişimizde kardan adam yaparız demiştin.Fakat Emilia'nın başı ağrıdığı için yapamamıştık,hem..."

Manuel,"Hatırlıyorum chica,"dedi."Yemekten sonra,üçümüz kocaman bir kardan adam yaparız.Ama önce kayak dersi,tamam mı?"

Terese,Emilia ile birlikte geldikleri gezintinin pek de hoş geçmediğini sezinledi.Anlaşıldığı kadarıyla,Emilia,Manuel'e annesi tarafından bir gelin adayı olarak takdim edilmişti,hem de pek yakında olmuştı bu.Terese'yi şaşırtan,Manuel'in evlenip çoluk çocuk istemesine rağmen,böyle bir gelin adayını geri çevirmiş oluşuydu.

Dağın yamacına tırmandılar.Manuel,kayak dersine başlayacaklarını söyledi.Terese bir kıyıda durup,Isabella'yı yüreklendirmeye niyetliydi.Oysa Manuel,kendisinin de kayak dersi alması gerektiğini belirtince Terese beyninden vurulmuşa döndü.Ne diye dürüstlük etmiş,kayak bilmediğin açıklamıştı?

Daha sonra Terese bilmem kaçınıcı kez poposunun üzerine düşüp yamacın altında kocasının yardımıyla kalkarken,ertesı gün her yanının çürüyeceğini ve ağrıyacağını düşünüyordu.Ama kar topu oynamak ve kardan adam yapmak zamanının yaklaştığını düşündükçe seviniyordu.Az sonra hincını alma fırsatı çıkacaktı.

Onca düşüp kalkmasına rağmen,Terese çevresine bakındığı zaman karşılaştığı güzelliklerden de büyük tad alıyordu.Her yan bembeyazdı.Yer yer çamların yeşili ve kayak yapanların alacalı giysileri,bu beyazlığın üzerinde renkli benekler gibi görünüyordu.Gerçekten insanın soluğunu kesecek kadar güzel bir görüntüydü bu.Isabella,yamaçtan aşağı ilk kez düşmeden kaydığı zaman sevinç çığlıkları atmaya başladı.Çocuk yılmadan tepeye çıkıyor,bir daha,bir daha kayıyordu.Onun amcasını hoşnut etmek için gösterdiği çaba,Terese'yi uygulandırıyordu.Manuel gibi bir adam nasıl olur da Isabella gibi zeki bir çocuğun sevgisini ve hayranlığını kazanabilirdi?

Kayakevi,kayakçılar ve turistler dolup taşıyordu.Herkes ısınmak ve kayakevinin lezzetti yemeklerini yemek için buraya koşuyordu.Yemekten sonra kahvelerini

İçerlerken,Terese,kendilerini görenlerin mutlu bir aile sanacaklarını düşündü.Manuel'in sevimliliği üzerindeydi.Arada bir Terese'ye tatlı tatlı bakıp gülümsüyordu.Terese onunla başka koşullarda karşılaşmış olsa,ondan hoşlanabileceğini düşündü.Aman yarabbi,neler düşünüyordu böyle!Oysa Manuel'in bu tavrı,yeğenine karşı bir gösterişti.Başka türlü olması da imkansızdı.

Kayak evinden çıkarlarken,Manuel Terese'nin dirseğini hafifçe tuttu.Dışarı çıktıklarında Isabella amcasının elinden tutarak çekiştirmeye başladı.Bir an önce kayakevinden uzaklaşmak ve oyuna dalmak istiyordu.Manuel de gülerek Terese'nin elinden tuttu ve kardan adamı yapacakları yere kadar da bırakmadı.

Sonunda Terese,Don Nieve'nin gerçekten birinci sınıf bir yapıt olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.Terese'nin eşarbyı boynuna sarılmış olan kardan adamın düğmeleri,Isabella'nın eldivenlerinden yapılmıştı.Kaşları,gözleri ise Manuel'in cebinden çıkardığı çikolatalardandı.Başına da Manuel'in atkısını sarmışlardı.Bu güzelim kardan adamın devirmek gerçekten yazık olacaktı.Ama yine de onu kar topuna tutarak yıktılar.

Kardan adam,sonunda bir kar yığını halini alınca,birbirlerine kar topu atmaya başladılar.Isabella bu oyundan çok hoşlanıyordu ve kendisine kar topu atıldığında kıkır kıkır

gölüyordu.Terese'de güzelce nişan alarak Manuel'e birkaç top isabet ettirerek,hıncını biraz olsun almış oldu.Akşam üzeri Manuel yola çıkmadan önce bir şeyler içmek için onları yine kayakevine götürdü.

Eve dönerlerken Terese pek konuşmuyor,amca ile yeğenin konuşmalarını dinler gibi yaparak Steve'i düşünüyordu.Onun tek başına ne yaptığını merak ediyordu.Yemekten önce ona telefon edip ertesi gün gideceğini haber verecekti ve eğer bacarebilirse Santanas'ı ve Daimler'i almadan gidecekti.Ama önce bu geceyi atlatması gerekiyordu.Bu gece kendisini nelerin beklediğini de çok iyi biliyordu.Bir gece önce,kocasını bilinmeyen bir nedenle,ki bu neden herhalde düşünceli davranmak isteği değildi,onun uykusunu bölmemiş,elini sürmemişti.Ama bu gece Manuel'in ihtiraslı sevişmesinden kaçınmaya olanak yoktu ve Terese bu yakınlaşmayı düşündükçe ürpermekten kendini alamıyordu?

"Üşüdün mü?"

Manuel'in sesi,Terese'yi gafil avladı.Kocasına çevirdiği bakışlarında duyguları açıkça okunuyordu.

Manuel alaylı bir tavırla,"Bazı konuları uzun uzadıya düşünmeye değmez querida,"dedi."Ne kadar düşünmen boşuna olur."

Terese zorla gülümseyerek,"İnsanın aklından geçenleri okumak da senin sayısız hünerlerin arasında mı yer alıyor,Manuel Delgado?"diye sordu.

Manuel de neşeyle"Ayıp,ayıp Terese Delgado,"dedi.

Terese,"Ben ayıp bir şey yapmadım mi esposo,"derken,İspanyolca 'kocam'sözcüğünü belirgin biçimde vurguladı ve Isabella'ya gösterecek biçimde gülümseyerek Manuel'e burun büktü.

Manuel,"İspanyolca aksanın çok güzel,"dedi.

"Terese ise,"Teşekkür ederim,"diye karşılık verdi.

Aşam yemeğinden sonra,Terese,Isabella'nın okula götüreceği eşyaları toplamasına yardım etti ve üniformasını çok beğendiğini söyledi.Biryandan da bütün hafta boyunca yemeklerde Manuel ile başbaşa kalacağını düşünüyor ve hafta sonunun bir an önce gelmesi için dua ediyordu.

Terese okulun uzakta olduğunu sanmıştı.Oysa göz açıp kapayana kadar okula vardılar.Isabella'yı rahibe Mary Imenda'ye teslim ettiler.

Terese,Isabella'nın olgun davranışına,ayrılırken en ufak bir üzüntü göstermeden vedalaşmasına hayran kaldı.İçten bir coşkuyla çocuğu kucaklayıp öptü.

Eve dönerlerken hiç konuşmadılar.Oturma odasına girdikleri zaman,Manuel ona bir bardak şarap verdi.Terese de yumuşak minderli bir koltuğa oturarak şarabını yudumlamaya başladı.Manuel de bir sandalye çekip karşısına oturdu.

Manuel onu dikkatle süzerek,"Öğrenmek istediğin bir şey yok mu?"diye sordu.

"Hayır,sadece yarın sabah kahvaltının kaçta olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Sofia benim kahvaltımı saat yedide hazırlar,ama senin o kadar erken kalkmana gerek yok."

"Bütün günümü yatakta geçirmeye niyetim yok.Ben de yedide kalkarım."

Manuel,"Nasıl istersen,"dedikten sonra cebinden ince bir puro çıkardı."Isabella bugün en az iki kez babaannesinden söz etti,"dedi.Purosunu yakmak için konuşmasına ara verdikten sonra dumanı üfleyerek sözünü sürdürdü."Annem yılın büyük bir bölümünü seyahat ederek geçirir.Akrabalarıyla buluşmayı sever,akrabaları da dünyanın dört köşesine yayılmıştır.Vicente ile Estaban'nın ölümlerinde Melbourne'daydı ve Isabella'ya benim iyi bakacağıma güvenerek geziye çıkmayı yeğledi."

Terese,kendisinin burada oluşuna yol açan olaydan söz edilince irkildi.Öyle ya,bu kazanın sonucunda ölenlere karşılık bir kan davasının canlı kurbanıydı kendisi de.

Manuel,"Annemin gezisinin iki amacı vardı;"diye anlatmaya devam etti."Benim evlenme zamanım geldiğini düşünüyor.Emilia Gomez,anneme yol arkadaşlığı eden beşinci,ya da altıncı genç kız.Şu anda Brisbane'deler.Orası sıcak olduğu için kısı orada geçirmeyi yeğlediler.İki üç hafta sonra döneceklerini sanıyorum."

"Annen kendisinden izin almadan evlenmiş olmanı pek hoş karşılamayacaktır,özellikle de benimle evlenmiş olmanı."Terese'nin keyfi iyice kaçmıştı.Emilia ile Manuel'in annesinin gelişi,huzurunu büsbütün bozacaktı.

Manuel'in kaşlarını hafifçe kaldırdı."Neden özellikle seninle evlenmeme karşı çıksın?"

"Nedenini ortada olduğunu sanıyordum."

"Steve Montgomerie ile olan yakınlığını anneme söylemek aptallığında bulunmazsın herhalde?"

Terese birden sinirlendi."Bunu inkar etmemi mi istiyorsun?"

"Herhangi bir şeyi itiraf ya da inkar etmeni kimse istemeyecek ki.Sen benim karımsın,annem de seni böyle kabul edecek.Ötekilerin beceremediği bir şeyi başarmış olduğun için de,kadın olarak seni takdir edecek."

Terese,Manuel'in dudağını bükerek gülümsediğini görünce daha da öfkelenildi."Emilia Gomez de canımı sıkamak için elinden geleni yapacaktır.Kendini benim rolümde görmeye hazırladığı için benden hiç hoşlanmayacağını biliyorum."

Manuel omuzlarını silkti.Canının sıkıldığını belli eden bir tavırla,"Sevgili Terese,sen Emilia Gomez'in tam tersi yapıda bir insansın.Sana karşı bir tavır alacak olsa bile,bundan senin rahatsız olacağını hiç sanmama."dedi.

Terese,Manuel'in gözlerine baktı.Hiç cevap vermedi,ama ne düşündüğü gözlerinden anlaşılıyordu.

Manuel,alaycı bir gülümsemeyle,"Ben kendi kendimin efendisiyim mi esposa(karıcığım)"dedi."Kimseye hesap vermek zorunda değilim.Benden hesap sormak için insanın deli olması gerek."

Terese usulca,"Sonuna kadar da öyle kalacaksın ve sonunda deli olan da yine kendin olacaksın."dedi.

Manuel hiç istifini bozmadan gözlerini karısına dikti.Uzun uzun onu süzdükten sonra,"Tepemin ne zaman atacağını bilmiyorsun,"dedi.

Terese,"Bizbirimizden nefret ediyoruz.Bu hep böyle olacak."diye karşılık verdi.

"Terese,benden dürüstçe nefret etmeni yeğlerim."dedi."Emilia da kendinden önceki pek çok kız gibi benimle param ve itibarım için evlenecekti."

Terese birden daha fazla dayanacak gücü kalmadığını hissetti.Sinirleri yıpranmıştı.Zorla kadehindeki şarabı bitirdikten sonra ayağa kalktı."Steve'e telefon etmem gerek."dedi.

"Çalışma odamdan edebilirsin.Birkaç saat çalışmam gerekiyor.Bitirtmem gereken bazı yazılar var."

Terese sesini çıkarmadan Manuel'in peşinden çalışma odasına gitti.Steve'in numarasını çevirirken,Manuel'in masasına oturduğunu ve konuşmasını dinlemeye hazırlandığını gördü.Terese telefonu kapattınca kocasına ter ters baktıysa da Manuel istifini bozmadan onu süzmeye devam etti.

"Steve'e olan bağlılığın insanın hayranlığını uyandırıyor."

"Steve bunu çoktan hak etmiştir.Senin gaddarlığına birkaç hafta katlanmayı,onun huzurunu sağlamak adına seve seve yerine getiriyorum."

Bu sözleri garip bir sessizlik izledi,odayı dolduran bir sessizlikti bu ve Terese kımıldamaya bile cesaret edemiyordu.

"Seni bırakacağımı da nereden çıkarıyorsun?"Manuel'in sesi son derece sakindi.Terese nunu fırtınadan önceki durgunluğa benzeterek ürttü.

"Seninle evliliğimin sadece Steve ölünceye kadar süreceğini bilmen gerek,sonra beni hiçbirşey burada tutamaz."Terese'nin meydan okuyan tavrı,Manuel'in gözlerindeki öfkeli parıltı karşısında etkisini yitirdi.

"O zamana kadar encinte olacağını,yani hamile kalabileceğini hiç düşünmedin mi?O zaman ne olacak?"

Terese,gözlerini masanın üzerindeki oniks kağıt ağırlığından kaldırmıyor,kocasının yüzüne bakmıyordu.

"O zaman ne olacak?Çocuğu aldırtacak mısın?"Manuel'in sesi yumuşaktı,ama tehlikeli bir vurgulama vardı tonlamasında."Yoksa çocuğu doğurmayı ve bana haber vermemeyi mi düşünüyorsun?"

Bunun üzerine Terese gözlerini Manuel'e çevirdi ve onun yüzündeki öfkeyi görünce midesine bir sancı girdi."Bu konuyu pek düşünmemiştim,"diye mırıldandı.Bir yandan da,'aman yarabbi,bu benim sesim mi'diye düşünüyordu.Sanki bir yabancının sesiydi.Terese de bu

konusmayı uzaktan izleyen biriymiş gibiydi.Belki de gözlerini kapayıp açsa,bütün bunların korkulu bir düş olduğunu anlayacaktı.

"Hamile kalmamak için bazı önlemler mi alıyorsun?"

Terese hayır anlamında başını salladı.Gözlerini kocasından ayıramıyordun.Titrete bir sesle,"Hayır,"dedi.O sadece Steve'i düşünüyordu.Kendi başına gelecekleri hiç hesaba katmamıştı.Manuel Delgado'yu fazla tanıımıyordu,ama tanıdığı kadarıyla,kendisini kolay kolay bırakacak biri olmadığını biliyordu.Manuel,"Ben elde ettiğim şeyi bir daha elimden kaçırmam " demişti.Ömrünün sonuna kadar Manuel'in yanında geçirmek Terese'nin aklından geçirmedeği bir olasılıktı.Şimdi bunu düşününce,aptallığına sinirleniyor,içinden ağlamak geliyordu.

"Herhangi bir önlem almayacağına söz veriyor musun?"

Terese ağlamamak için kendini zor tutarak konuştu."Bunu istemeye hakkın olduğunu sanmıyorum."sözünü bitirince hemen arkasını döndü ve koşarcasına çıktı odadan.Oturma odasından geçerken bir an,yukarı çıkmakla,oturup televizyon seyretmek arasında kayıtsız kaldı.Tek isteği bu evin dışında olmaktı ve havanın soğuk olduğunu düşünmeden yavaşça sokak kapısını açıp dışarı çıktı.

Hava da bir ağırlık vardı.Fırtına patlayacak gibiydi.Uzaktan uzağa gök gürültüleri duyuluyordu.Terese titreyerek bir an duraladı,sonra bahçe kapısına doğru yürümeye başladı.

Terese birkaç adım atmıştı ki,müthiş bir hırıltıyla olduğu yere çakıldı.İnsan böylesi bir homurtuya karşı gelemezdi.Terese kıpırdamadan duruyordu.Birden yakılan el fenerinin ışığı gözünü kamaştırdı.Terese elinde olmadan bir çığlık attı.Çünkü koca köpek kendini sıyrırarcasına yanından geçti.

Terese çığlık atınca,el fenerinin ışığı çekildi.Terese,karşısında Santanas'ın durduğunu gördü.Santanas da onu yalnız başına bahçede görünce şok geçirmiş gibiydi."Senyora!" diye şaşkınlık içinde kekeledi.Bahçe kapısını kilitlemeden önce,Baltasar'la birlikte bahçeyi kontrol ettiğini anlatmaya koyuldu ve Baltasar'ı Terese'ye tanıştırdı.Baltasar hemen Terese'nin elini yaladı,ıslak burnunu Terese'nin avucuna sürdü.Santanas,"İsterseniz onu okşayabilirsiniz.Artık size havlamayacaktır,"deyince Terese hayvanın başını okşadı.Terese köpeklerden oldum olası hoşlanmazdı,hele böyle koca bir bekçi köpeğine alışması epey zaman isterdi.Az önce duyduğu korkuyu henüz atamamıştı üzerinden.

"Sizi eve götürüyüm.Senior size konyak içirecektir.Hem üşüdünüz,hem de korktunuz,konyak iyi gelir."

Terese irkildi,"Hayır,senioru rahatsız etmeye hiç gerek yok santanas.O çalışma odasında,işi var.Hem bana da bir şey olmadı zaten."Terese o anda kocasıyla yeniden karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Ama Santanas'ın hiç de öyle düşünmediği belliydi.Terese hemen yukarı çıkıp banyo yapacağını söylediği halde,Santanas Manuel'e haber verdi.Terese daha fazla beklemeden odasına çıktı.Hemen banyoya girdi ve sıcak suyun etkisiyle birkaç dakika içinde sinirleri yatıştı.Manuel görünürlerden yoktu.Santanas ona haber verince,çok öfkelenseydi,şimdiye kadar bağıra çağıra gelmiş olurdu.

Terese banyodan çıktıktan sonra,havluya sarınıp yatak odasına girdi ve girmesiyle olduğu yerde donakalması bir oldu.

Manuel karşısında durmuş,"Bakıyorum da,Baltasar'dan fazla korkmamışsın,"diyordu.Manuel'in çıplak vücuduna bakışı,Terese'nin yanaklarını pembeleştirdi.

Sakin görünmeye çalışara,"Demek Santanas sana haber verdi,"dedi.

"Tabii.Yoksa haber vermeyeceğini mi sanıyordun?"

Terese kayıtsız bir tavırla omuz silkti.Bir kenarından Manuel'in oturduğu karyolaya yaklaşmaktan kaçınıyordu.Manuel'in elindeki konyak kadehini göstererek,"Ona hiç gerek yok,"dedi.

Manuel ayağa kalktı."Hepsini içmesen bile biraz içmen gerek."

Terese uzandı,kadehi aldı,birkaç yudum içti."Üzerine bir manto bile almadan neden çıktın dışarıya?"

Terese,Manuel'in gözlerine bakmadan,"Biraz hava almak istedim,"diye karşılık verdi. Manuel ceketini ,kravatını çıkarmış,ipek gömleğinin iki düğmesini açmıştı.Gömleğin yakasından kıvrıkcık,siyah tüyler görünüyordu ve Terese gözlerini oradan alamıyordu.Konyak etkisini gösteriyordu herhalde!Terese kendini zorlayarak gözlerini kadehine çevirdi ve alışıık olmadığı kadar büyük bir yudum aldı.Birden öksürmeye başladı,gözlerinden yaş geldi.Terese yeniden soluk olduğu anda,Manuel kadehi elinden çekip almıştı bile.Manuel'in elleri çıplak omuzlarını kavrayınca,Terese'nin dizlerinin bağı çözölüverdi.

Titrek bir sesle,"Ne yapacaksın?"diye sordu.

"Seninle sevişeceğim."Manuel'in sesi keyifliydi."Ne yapacağımı sanıyordun?"

Terese bir an onun gözlerine baktıktan sonra,başını yana çevirdi.

Manuel,"Vah zavallı nina,"diyerek onun dudaklarına çevirdi.

Ama Terese başını çevirdiği için,Manuel'in dudakları ancak yanaklarına değdi.Manuel elini Terese'nin saçlarına doladı,başını kendine çevirdi.Terese onun yüzüne bakmaktan başka çıkar yol olmadığını anladı.

Acı bir sesle,"İsteddiğini almaktan hiç çekinmiyorsun,"dedi.

"Kararsızlık yoktur benim defterimde querida.Kendi yatak odasının kapısında sabırla bekleyen adam,erkek değildir.Sen beklememi isterdin,öyle değil mi?"

"Ömrünün sonuna kadar beklerdin!"

"Bu çok uzun bir süre olurdu."Manuel'in sesi donuktu.

"Manuel Delgado,hiçbir zaman isteyerek senin olmayacağım,bunu kafana yerleştir."

Manuel alaylı bir tavırla,"Ya?"dedi.

Terese,Manuel'in soluğunu alında hissetti.Dudaklarını sımsıkı kapamasına rağmen,Manuel'in dudakları aradığını buldu ve Terese'yi cezalandırmak istercesine soluğu kesilinceye kadar öptü.

"Benimle sürekli boğuşamazsın."Manuel parmağını Terese'nin dudaklarında gezdirdi,Terese ürperdiğini belli etmemeye çalışıyordu."Bu dudaklardaki kıpırtı,ihtiraslı bir yapının habercisi.Bak şu anda bile yüreğin nasıl çarpıyor."

"Yüreğimin çarpması ihtirastan değil,korkudan."Manuel havluyu açıp Terese'nin göğüslerini avuçlarken,Terese yanaklarının al al oluşuna öfkeleniyordu."Benimle sevişmene katlanmak zorundayım,ama bundan zevk almamı bekleme,"diye bağırdı.

Manuel tatlı tatlı gülümsedi."Oysa ben sana zevk vermek niyetindeyim."Sesi alabildiğine ihtiraslıydı ve bu tonlama ürkütücü oluyordu.

Terese zorla yüzünü buruşturarak omuz silkti."Bu zoraki yakınlaşmaların insana daha çok acı veriyor."

Manuel cevap vermedi.Gülerek karısını tepeden tırnağa süzdükten sonra,"Hadi,"dedi."Dök içindekileri.Aşırı buyurgan,küstah,acımasız,gaddar diyeceksin de dilin varmıyor,değil mi?"

"Hepsi ve dahası da var dilimin ucunda"

"Ama hiçbir zaman iyi yürekli demeyeceksin bana,öyle mi?"

Terese doğruyu söylemek gereğini duydu."Isabella'ya karşı iyisin."dedi.Sonra da içinden'sabırlı ve şefkatli'diye ekledi.

Manuel'in dudakları dudaklarına değdiği anda Terese karşı koymak istedi.Ama bir anda kendini yatakta buldu.

Konu Başlığı: **Ynt: Bedel/Helen Bianchin**

Gönderen: **shland** üzerinde **Nisan 27, 2007, 09:39:43 pm**

kahvaltıyı Manuel ile birlikte yapacaksa,kalkıp hazırlanması gerekiyordu.Terese fazla oyalanmadan düşünu yaptı,koyu kahverengi pantolonunu,kahverengi kazağını giydi.Üzerine de bej süet yeleğini geçirdi.

Terese yemek odasına girdiğinde Manuel sofraya başındaydı ve eğer Terese'nin kahvaltıya yetişmesine şaşırdıysa bile ,bunu hiç belli etmedi.Gazetesini bir yana bırakıp kahvesini koyarken"Buenos dias,"diye selamladı karısını.

Terese,"Günaydın,"diyerek gazeteyi gösterdi."Sen okumana devam et lütfen."

"Ne yemek istersin?Sofia senin daha geç kalkacağını sanıyordu."

"Kızarmış ekmekle kahve.Bu kadar erken saatte midemi doldurmak istemem."Terese fincanına kahve koydu,bir dilim kızarmış ekmek aldı.

"Bugün üvey babana gitmek istiyor musun?"

"Evet."Terese'nin sesi kararlıydı ve bakışlarında meydan okuyan bir tavır vardı.

Manuel dudağını hafifçe bükerek güldü,"Kavgaya hazırsın,öyle mi,mi esposa?"dedi."Sana gidebileceğini söylememiş miydim?Ne zaman gitmek istediğini haber verirsen,Santanas'a söylerim,arabayı hazırlar."

Manuel'in her halinde karşı gelinmez,güçlü bir iş adamı görünüşü vardı.Ceketinin altına,omuzlarının genişliğini ortaya koyan,krem rengi kaşmir bir kazak

giymişti.Davranışlarında bir gece önceki ihtiraslı halini yansıtan hiçbir belirti yoktu.

Manuel yan gözle ona bakarak,"Tramvayla gitmeyeceksin,"dedi."Bu akşam yemeği dışarıda yiyeceğiz.Birlikte iş yaptığımız bir İspanyol arkadaşla olacağız.Resmi bir yemek olacak.Eğer giyecek uygun birşeyin yoksa,kredimin olduğu dükkanlardan alışveriş yapabilirsin."

Terese alay ederek,"Yani adamın üzerinde olumlu bir etki bırakmam gerekiyor."

Manuel istifini bozmadı."İnsanları etkilemek için çaba göstermesen de,zaten başarıyorsun bunu."

Terese,"Bunu kompliman olsun diye söylediğine pek emin değilim,"diye karşılık verdi.

"Santanas seni dörtten önce alır,eğer alışveriş yapacaksan daha erken gelsin."

"Yapacağım."Terese işveli gülümsemeyle kocasını uyardı."Kredi kartını bana teslim etmekle büyük riske giriyorsun.Bir de bakmışsın ki,bütün gardrobumu yenilemişim."

Manuel kaşını hafifçe kaldırdı."Öyle yapsan bile,iflas edeceğimi sanmam."demekle yetindi.

Terese birden çocukça bir aptallık yaptığıının farkına vardı.

Manuel,kafasında bir yığın iş olan biri tavrıyla ayağa kalktı,kahvesinin son yudumunu ayakta içtikten sonra Terese'nin yanına geldi.Eğildi,Terese'nin boynunu usulca öptü.

Manuel'in dudakları,boyun çukurunda epey uzun bir süre kalınca,Terese,"Sen.....ah seni gidi yabani!"

Manuel de,"Ah,querida."diye alay etti.

"Benim etim çok çabuk çürür."

"Aynı zaman da çok çabuk paniğe de kapılıyorsun."Manuel Terese'nin dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra,"Adios,mi esposa,"dedi.

Terese onu geçirmek için yerinden kalkmadı.Manuel'in arkasından dalgın dalgın bakıyordu.O odadan çıkınca,elini az önce Manuel'in ısırdığı yere götürdü.Gerçekten de bu adam şimdiye kadar gördüğü en küstah,en buyurgan tavrılı adamdı ve kendisine bir eşya gözüyle bakıyor,öyle sahip çıkıyordu.

Saat ancak sekiz olmuştu ve yola çıkmak için daha erkendi.Terese bir an Manuel'in sözünü dinlemeyip tramvayla gitmeyi aklından geçirdi.Ne var ki,onun iradesi önünde boyun eğmemeye kararlı olmasına karşın,Manuel'in öfkelenlendirmekten de çekiniyordu.Isabella'nın yanındas oldukları sürenin dışında,hemen bütün hafta sonunu kavga ederek geçirmişlerdi ve her olayda Manuel',n nasıl acımasız,nasıl kararlı olduğu ortaya çıkmıştı.

Sofia içeri girdi.Terese'yi görünce şaşırdı."Günaydın,"dedikten sonra sofrayı toplamaya başladı.

Terese ayağa kalktı ve hiç düşünmeden dilinin ucuna gelenleri söyledi."Yardım edebileceğim bir şey var mı?Saat dokuza kadar evdeyim."

Sofia,elindeki işi bıraktı.Şefkatli bir gülümsemeyle ona döndü.Bakışlarında biraz da şaşkınlık vardı.

"Belki senyora evi gezmek ister?Maria sizi gezdirir.Sonra da yarın akşam ne pişirileceği

konusunda isteklerinizi bana bildirirsiniz belki?"

Terese,"Yo,hayır,"dedi."Uzun süredir kocamın yanında çalışıyorsun.Senin evi çok iyi idare ettiğini söyledi.Bu yüzden benim karışmama hiç gerek yok.Zaten.."Terese bir an durduktan sonra konuşmasını sürdürdü."Onun hangi yemekleri sevdiğini de bilmiyorum.Ne pişirileceğine sen karar ver.Eğer Maria'nın vakti varsa,evi dolaşmak isterdim."

Terese,sözlerinin Sofia'yı sevindirdiğini fark etti.Anlaşılan,Sofia eve yeni hanım gelince günlük düzende birtakım değişiklikler olacağından kaygılanmıştı.

Sofia yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle,"Si,senyora.Ben şimdi Maria'yı gönderirim,"diyerek tepsiyi alıp çıktı.

Terese,cumartesi akşamı Healesville'den geldikleri zaman şöyle bir görmüştü Maria'yı.Düz siyah saçlı,güzel gözlü,on altı yaşlarında kadar bir kızdı.Sessiz sakin ve saygılıydı,hatta on dakika birlikte olduktan sonra Terese onun gerektiğinden de fazla saygılı davrandığı kanısına vardı.Kızcağz sanki kraliçenin huzurundaki bir nedime gibi davranıyordu.Üst kattaki daireleri gezdiler.Terese bu odaları gerçekten birer daire olarak görüyordu;çünkü sekiz yatak odasının her birinde özel banyo ve tuvaletleri vardı.Üst katta bir de oturma odası vardı.Oda rahat koltuklarla döşeliydi.Duvarlarda kitaplıklar,bir köşede bir yazı masası,rahat okumak için de masa lambaları,ayrıca pahalı bir stereo seti vardı bu odada.Alt kattaki odaların resmi konukları ağırlamak üzere döşendiği belliydi.Oturma salonu kırk kişinin rahatça ağırlanabileceği kadar büyüktü.Eşyalar ve süslemeler de odanın görkemine eşit ölçüdeydi.Evin tümüne bir akdeniz havası egemendi.Yemek salonuna girince,Terese,Manuel ile ilk yemek yiyişini hatırladı.Masa bile insanı ürkütecek kadar büyüktü,iki yanında sekizer sandalye yer alıyordu.

Maria'nın girmeye cesaret edemediği tek oda,Manuel'in çalışma odasıydı.Terese de o odayı bir daha görmek istemediği için girmede.Alt kattaki odalar içinde Terese'nin en sevdiği yer,ailenin oturma odası olarak adlandırılan sala oldu.Burası,evin arkasındaki bahçeye bakıyor ve güneş alıyordu.Sürgülü cam kapılarla terasa geçiliyor,iki basamakla da çimlere iniliyordu.Maria yazın ağaçların altına beyaz tahta koltuklar ve masalar konduğunu söyledi.Sofia'nın övünç. kaynağı olan mutfak büyüktü ve her türlü modern araç gereçle donatılmıştı.Evin yanında üç arabalık bir garaj,garajın arkasında da Santanas'ın lojmanı vardı.Burazsı bir avlu çevresinde pavyon gibi yapılmış bir yapıydı ve bağımsız ev havasını taşıyordu.

Evin her şeyi,yaşamasını bilen ve bu yaşam biçimine parası yeten bir adamın evi olduğunu ortaya koyuyordu.

Terese merakla,"Annenle baban ne kadar zamandır Senyor Delgado'nun yanında çalışıyorlar Maria?" diye sordu.Evi gezmişler,merdivenlerin dibinde durmuş konuşuyorlardı.

Maria gülümseyerek,"Çok oldu senyora,"dedi."Ama hep burada değildik.Önce Dandenong yakınlarında bir çiftlikte oturuyorduk,sonra senyor burayı yaptırdı.Beş-altı yıl oluyor."

"Sen Avustralya'da mı doğdun?"

"Hayır,annemle babam Avustralya'ya geldiklerinde zaten Senyor Delgado'nun yanında çalışıyorlarmış.Dedem de babam da,ömürleri boyunca Delgado ailesinin yanında çalışmışlar."

"Ya,demek öyle."

"Delgado ailesi çok onurlu bir ailedir senyora."

Terese'öyledir'diye düşündü.Onur,gelenek ve soylu İspanyol gururu,bütün bunların başında da bir Manuel Sebastian Rafael Delgado.

Maria yavaşça,"Senyoranın görmek istediği başka bir yer var mı?" diye sordu."Belki bahçeyi de gezmek istersiniz.Dün akşam ki yağmurdan yerler ıslak ama beton yoldan yürürüz."

Terese hayır anlamında başını salladı."Bu sabah olmaz Maria.Az sonra babanla yola çıkacağız.Evi gezdirdiğin için teşekkür ederim," diye dostça bir gülümsemeyle sözünü bitirdi.Maria,"Size hizmet etmek benim için zevktir senyora,"diyerek mutfaka gitti.

Terese yukarı çıktı;mantosunu aldı.Çantasını omuzuna geçirdi.Alelacele saçını tarayıp dudağını boyadıktan sonra aşağıda bekleyen Santanas'ın yanına indi.

Santanas resmi bir tavırla,"Günaydın senyora,"diyerek selam verdi.

Birlikte Daimler'in yanına yürüdüler.Santanas arka kapıyı açıp Terese'ye yol verdi.Terese içini çekerek oturdu.Bütün bu resmiyet ve protokol canını sıkıyordu.

Santanas bahçe kapısından çıkarken,"Senyora doğruca Heidelberg'e mi gitmek isterler?"diye sordu.

Terese senyoranın ne istediğini bir bilsen gözlerin yerinden fırlardı diye düşündü.Sonra,"Biraz alış veriş yapacağım,"dedi."Şimdi o işi bitirsek iyi olacak.Beni Myer'in önünde bırakıver,yarım saat sonra alırsın."

"Sı,senyora.Tam otuz dakika sonra gelir,sizi beklerim."

Terese bu saygılı tavırdan boğulacvak gibi oldu."Sağol Santanas,"dedi.Arabasına park yeri bulmak ve park etmek için bozuk para aramak derdi artık çok gerilerde kalmıştı.

On dakika sonra,Terese,şehrin en büyük mağazalarından biri olan Myer'in önünde arabadan indi.Manuel,resmi bir yemek demişti,ama ne kadar resmiydi acaba?Hiç kuşkusuz basit bir etek bluzdan daha şık bir şey almalıydı.Çarpıcı renkli bir giysi almaktan kaçındı.Uzun uzun inceledikten sonra,krem rengi,ipek üzerine çiçekli şifondan uzun bir elbise seçti.Yakası fazla açık değildi,kolları da uzundu.Elbiseye egemen olan sonbahar renkleri,Terese'nin kumral tenine ve kahverengi saçlarına da çok yakışmıştı.Lame çantası ile ayakkabıları vardı.Bir de yeni parfüm aldı mı işi tamam sayılırdı.

Terese'nin mağazadan çıkması bir saat kadar sürdü ve Terese kapıda görüldüğü an,Daimler kaldırımına yanaştı.

Santanas elindeki paketleri alırken Terese,"Umdüğümde uzun sürdü,"diye özür diledi.

Santanas direksiyon başına geçti ve,"Senyora pek çabuk alışveriş yaptı efendim"diyerek arabayı hareket ettirdi.

Terese kuşkuyla baktı ona.Adamın alay edip etmediğini anlayamamıştı.Belki de şaka olsun diye öyle söylemişti,çünkü aynada gördüğü kadarıyla Santanas'ın kara gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Hiedelberg'e geldiler,Steve'in evinin bulunduğu sokağa saptılar.Koca araba sokağa girince,birkaç pencerede perdelerin kımıldadığı görüldü.Terese,'Santanas inip de kapıyı açınca herkes pencereye üşüşecek'diye düşündü.Artık günlerce kimsenin çenesi durmaz,sabah ve akşam kahveleri içilirken,hep bu olay konuşulurdu.

Santanas,"Ben üç buçukta gelirim senyora,"dedi."Eve dönünce paketlerinizi Maria'ya veririm."

Terese,"Sağol santanas,"dedi."Tramvayla gelseydim,işimi bu kadar çabuk halledemezdim,bana büyük yardımın dokundu."

"Zaten senyor tramvaya binmenize izin vermezde ki.."

Terese,"Biliyorum,"diye onun sözünü kesti ve "Adios,"diyerek eve yürüdü.

Bahçe kapısıyla sokak kapısı arasındaki yol uzun değildi.Terese verandaya adımın attığı anda,Steve kapıyı açmıştı bile.

"Terese,"diye büyük bir şefkatle kucakladı üvey kızını."İyisin,değil mi tatlım?"Steve'in kaygılı gözleri Terese'yi merakla süzüyordu.

Terese neşeli görünmeye çalışarak,"Tabii iyiyim."dedi.Hastandede çalışırken de hastalara moral vermek için böyle neşeli bir tavır takınırdı."Neden iyiy olmayacakmışım?"

Steve,"Kocan buraya gelmene kızmadı mı?"diye sordu.

Terese zoraki bir neşeyle,"Hey,ne oluyor?"dedi."Beni içeri buyur etmeyecek misin yoksa?"

Steve kolunu onun omuzuna attı,saçlarını öptü."Burası benim olduğu kadar,senin de evin.Pekala bilirsin bun,"diye güldü."İçeri buyur öyleyse."

"Kahvaltı ettin mi?"

"Evet,ama karşılıklı kahve içeriz,değil mi?Soylu ispanyolunla o koca konakta nasıl yaşadığını anlatırsın bana."

Terese,onun sesindeki burukluğu fark edince yüreğine bir acı saplandı."Beni buraya getiren gösterişli Daimler'i görmedin mi?"diyerek kolunu üvey babasının beline attı."Kraliçeler gibi geldim,arabayı da şoför kullanıyordu,aşağısı kurtarmaz tabii!Manuel,şehirdeki en büyük mağazalardan ikisinde kullanılacak kredi kartları verdi.Ayrıca her ay cep harçlığı verecek."

Steve,"Malı mülkü,bir yana bırak,"dedi."Sen adamdan haber ver?"sei kuşkulu ve kaygılıydı.Nasıl da çökmüştü.Terese onun durumuna üzüldüğünü belli etmemeye çalıştı."Manuel kadar başarılı olan herkes biraz acımasızdır,"dedi."Manuel'in istediği zaman iyi ve şefkatli olabileceğini de gördüm,"dedikten sonra,içinden ama bana karşı değil dedi.

Steve gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu."Mutlu musun?"dedi.

Terese donuk bir sesle,"Bu evlilikten beklediğim kadar mutluyum,"diye cevap verdi."Manuel birkaç yıldır Avustralya'da yaşamasına rağmen dünya görüşü açısından tam bir ıspanyol.Benim alışageldiğim bağımsız davranışlardan pek hoşlanmıyor.Yalnız olmayacağımı bilmek seni sevindirmiyor mu?"

Steve onun sesindeki endişeyi sezerek uzandı,elini tuttu."Tabii,"dedi."Bugün deniz görmek istiyorum.Senin Mini hala burada.Vaktimiz var mı?"

Terese gözlerinin dolduğunu göstermemek için hemen eğildi,steve'in yanağını öptü."Senin her istediğin benim için emirdir."diye gülümseyerek kalktı,termostan fincanlara kahve koydu.

Mutfak masasında karşılıklı oturdular.Steve,"Mrs scott hizmetçilikle bekçi köpekliğini birbirine karıştırıyor,"diye yakındı."Ama hiç değilse dırdır etmiyor ve yüzüme acıyan bakışlarla bakmıyor.Buraya her gün gelmeye niyetlendiğini biliyorum.Fakat bu süreyi benimle geçirmeni istemiyorum,evi toplamakla zaman yitirmeni istemem."

Terese,"Hayatımdaki erkekler beni el el üstünde oturan bir kadın haline getirmeye kararlı."dedi."Kocam,Santanas'ı uşak ve şoför olarak kullanıyor.Karısı Sofia aşçılık yapıyor,Kızları Maria da orta işleri görüyor.Bana da sosyete hanımlığı yapmak kalıyor."

"Rahatının yerinde olduğunasevindim canım.Kocan evi iyi idare ediyor anlaşılan,buna şükretmen gerek.Zaten çok geçmeden seni oyalayacak minik varlıklar olacak.Şimdi boş zamanın varken,bunun tadını çıkarayım istiyorum.İspanyollar kalabalık aile severler.Altı yıla kalmaz üç küçük Delgado'nun anası olur çıkarsın gibi geliyor."

Terese sesindeki zoraki neşeyi yitirmemeye çalışarak,"Hiç değilse bugün çocuk konusunu düşünmek istemiyorum,"dedi."Sen kahveni içinceye kadar ben de gidip garajdan arabayı alayım,benzin doldurtayım.Denizi nereden seyretmek istersin?"

Steve hiç duraksamada"Mornington Burnundan,"diye cevap verdi.Terese onun nereden söz ettiğini hemen anladı.Eskiden yazları pikniğe giderler ve Frankston'dan Sorrento'ya kadar bütün kıyı boyunu dolaşırlardı.

Steve,"Neredeyse unutuyordum,"diye atıldı."Bu sabah Meg telefon etti.Öğleden önce kendisini evden aramanı söyledi.Birkaç hafta önce aldığı bir şov biletinden söz etti."

Terese telefona doğru yürürken ne yapacağını şaşırdı.

"Aman yarabbi,evlenme telaşı içinde unutup gitmişim."dedi.Hemen Meg'in numarasını çevirdi.Bir yandan da biletleri hangi gece için aldıklarını hatırlamaya çalışıyordu.Yanılmıyorsa salı,yani ertesi akşam içindi bilet.

"Terese?Unutmuştun,değil mi?"

"Afedersin Meg.Evet.Unutmuştum.Benim yerime bir başkasını bulamaz mısın?"

Meg,"İşte sorun bu zaten,"dedi."Başka birini aramadım değil.Acaba senin o görkemli İspanyolun seni beş saat yalnız bırakmaya razı olur mu dersin?"

Terese ne cevap vereceğini bilmiyordu.Manuel'e söyleyecek olsa,red cevabı alacağı kuşkusuzdu.Sofia'ya haber bırakıp gidecek olsa,döndüğü zaman tatsız bir olayla karşılaşabilirdi.

Meg,"Kocan anlayış gösterir heralde,"dedi."Biletler çok pahalıydı,üstelik sen de çok görmek istiyordun.Kocanla konuştuktan sonra bana haber verebilir misin?"

"Olur,yarın sabah erkenden ararım.Onu iş yerinde rahatsız etmek istemiyorum."

Meg bir kahkaha attı."Çok akıllıca davranıyorsun canım.Bekle,akşam olsun,kocan karnını doyursun,içkisini içsin,ondan sonra kadının fendini göster ona."

"Kadının fendi mi deniyor ona?"Terese,kocasının ihtirasını hatırlayınca midesinin karıncalanmaya başladığını hissetmesine rağmen,yine de şaka yapmaktan kendini alamamıştı.Meg sesinde belirgin bir gıptayla konuşuyordu.

"Sende ki şansın yarısı bende olsaydı keşke,Terese."dedi

Terese,içinden 'o şansın ne olduğunu bir bilseydin'dedi.Neşeli görünmeye çalışarak Meg'le vedalaştı ve telefonu kapadı.

Hava soğuk,ama açıktı.Nepean şosesinden güneye doğru iniyorlardı.Deniz giderek kurşını bir görünüm aldı,dalgalar kabarıp köpüklenmeye başladı.Dromana'ya geldiklerinde yağmur bastırdı.Durup yemek yemeye karar verdiler.Pidesi ile reçel ve kaymağı ünlü bir kafeteryada

bir daha birlikte yürüyemeyeceklerini bilmenin hüznü sarmıştı ikisini de.Terese şen şakrak görünmeye çalışıyordu,ama yüreği paramparçaydı.

Saat üçüğeçtikten sonra Portsea'den şehre doğru yola çıktılar.Amakısa bir süre sonra yağmur şiddetlendi.Terese'nin,Santanas'la sözleştiği saatte Heidelberg'de bulunması olanaksızdı.'Beni epey bekleyecek'diye düşündü.Frankston'a yaklaşıtları sırada,yaşlı Mini distribütörüne su aldı ve motor durdu.Terese arabayı yolun kenarına çekmek zorunda kaldı. Terese arabayı yakında bir garağa çekirtmeyi başardığında saat dört buçuğu bulmuştu.Garajdaki teknisyen,çaresiz bir tavırla başını sallayıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaktan öte iş yapmıyordu.Anlaşılan,arabada bir arıza vardı ve onarım için yedek parça gerekliydi.Yedek parçayı ertesi günden önce bulmak olanaksızdı.Terese dişlerini sıkıyor,kendine hakim olmaya çalışıyordu.

Eve telefon edip Sofia ile konuşunca canı büsbütün sıkıldı.Çünkü Manuel sekreterine telefon ettirmiş,eve her zamankinden bir saat önce geleceğini haber vermişti.Santanas da yarım saatte bir Heidelberg'den telefon ederek meraklandığını bildirmişti Sofia'ya.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi istasyona vardıklarında trenin yeni hareket ettiğini öğrenmek her şeyin üzerine tuz biber ekmişti.

Terese,Steve'i eve bırakıp Daimler'in arka koltuğuna oturduğu zaman saat tam yediydi.Yirmi dakika sonra eve vardılar ve Terese,Santanas'ın inip kapıyı açmasını beklemeden kendini arabadan attı.Sofia,üzüntülü bir yüzle kapıyı açtı.Terese hiç oyalanmadan yukarı koştu.Yatak odasına geldiğinde,mantosunun düğmelerini açmış,topuzunun firketelerini çıkarmaya başlamıştı.Öylesine telaş içindeydi ki,Manuel'in odada olduğunu bile görmedi ve bir anda çarpışacak gibi oldular.

Terese,"Ay!,"diye çığlık attı.Gercekten korkmuştu.Başını kaldırıpta Manuel'in yüzündeki öfkeyi görünce korkusu dehşete dönüştü."Özür dilerim,yirmi dakikada hazır olurum,"diyerek Maria'nın elbisesini yaydığı karyolaya doğru yürüdü.

Manuel sert bir sesle,"On beş dakikan var,"dedi."Boşa zaman harcama.Sofia başına gelenleri anlattı.Senin açıklamanı daha sonra dinleyeceğim."

Demek ki,kısa bir süre de Terese,kocasının öfkesine hedef olmaktan kurtulmuştu!Derin bir soluk alarak,soyunma odasına geçti,hızla üstünü değiştirmeye başladı.Hemen duş yaptı,çamaşırlarını giydi.Hafif bir makyaj yaptı,saçlarını alelacele fırçaladı.Gece çantası neredeydi acaba?Terese çılgın gibi cantayı aramaya koyuldu,sonunda gardrobun altındaki çekmecede buldu.Çantaya gerekli şeyleri tıktırdı.Ayakkabılarını giydi mi işi tamamdı.Tabii külötlü çorabını giymesi gerekti.Kendisine verilen sürenin bitmesine iki dakika kala Terese yatak odasına girdi,elbisesini giydi.Eliyle saçlarını düzeltti.Hazırdı artık.

Manuel'in övgü dolu bakışları tedirgin edici nitelikteydi.Terese yanaklarının kızardığını ve gözlerinin parlamadığını hissediyordu.Aşağı indiler,antreye yürüdüler.Antrede Santanas,paltolarını tutmak için bekliyordu.

Manuel arabayı bahçeden çıkarıp St.Goerge caddesine saptı.Terese hiç sesini çıkarmadan oturuyordu.Nereye gittiklerini de,kimlerle karşılaşacaklarını da bilmiyordu.Kalabalık bir toplantı mıydı bu,yoksa birkaç konuk mu olacaktı?Terese,Manuel'e sormaya cesaret edemiyordu.Terese,Mercedes yola çıkar çıkmaz kocasının kendisinden hesap soracağını sanmıştı.Ama Manuel bütün dikkatini yoğun trafiğe vermiş onun varlığını unutmuş gibi davranıyordu.

**

İkinci kadeh şaraptan sonra,ev sahibi Guillermo Cortez bu şarabın İspanya'nın Jerez eyaletinde yapılan en nefis şarap olduğunu söylemiş ve yemekten önce zorla ikinci kadehi ikram etmişti.Evet,ikinci kadeh şaraptan sonra Terese biraz rahatladı ve zevkle döşenmiş salondaki konuklara bakmaya başladı.

"Manuel,sevgilim!"

Terese yavaşça başını çevirince,göz kamaştırıcı bir sarışının kendilerine doğru geldiğini gördü.Terese,kadının özene bezene süslenmiş olduğunu düşündü.Böylesi kusursuz bir görünüş elde etmek için bütün gününü değilse bile en azından birkaç saatini ayna karşısında geçirmiş olmalıydı sarışın dilber.Manuel,"Buenas tardes,(İyi akşamlar)Nadine,"diye selma verdi.

Terese,kendisinin de tanıştırılmasını bekliyordu.Ama Manuel hiç oralı olmayınca,Terese,Nadine'e ve kocasına merakla bakmaya başladı.

"İspanyolca konuştuğun zaman sana bayılıyorum sevgilim."Nadine yan gözle Terese'ye baktıktan sonra,"Ben Nadine Norcroft canım,"dedi.Yapmacık bir gülümseyişi vardı."Anlaşılan kendi kendimzi tanıştırmamız gerekiyor."Terese de hafifçe gülümseyerek."Öyle görünüyor,"dedikten sonra"Ben Terese..."dedi.

Manuel sakın bir tavırla,"Delgado,"diye tamamladı ve karısının sol elini tuttu,nişan yüzüğünü dudağına değdirdi."Karım,"diye mırıldanırken,bir yandan da yumuşacık ve şefkatli bakışlarla Terese'yi süzdü.Terese yanaklarının birden kızardığını hissetti ve gözlerindeki mahcubiyeti göstermemek için kirpiklerini indirdi.Manuel böyle karısına hayran koca rolü yaptığı zaman nasıl sinirleniyordu.Nadine acımasız bir tavırla,"Ne kadar kolay kızarıyorsun,"dedi."Bilirim Manuel'in erkekliği müthiştir."

Terese donuk bir sesle."Evet,insanı bitirir,"dedi.Nadine bu sözü nereye çekerse çeksin,umurunda değildi.

Nadine alaylı bir tavırla,"Manuel'in geçmişinde pek çok kadın vardır canım,"dedi."Umarım kıskanç değilsindir."

Terese başını kaldırdı,karşısındaki kadının gözlerine baktı.Bu gözlerde saklanamayan bir burukluk vardı.Büyük bir içtenlikle,"Hayır,hiç kıskanç değilim,"dedikten sonra tatlı bir gülümseyişle Manuel'e döndü."Kıskanç olmama gerek yok,öyle değil mi sevgilim?"

Manuel,"Kesinlikle yok,amada(sevgilim)"derken Terese onun gözlerindeki müstehzi parıltıyı fark etti.Bu karşılaşmadan tedirgin olmuş gibi bir hali yoktu,tam tersine keyiflenmişe benziyordu.

Guillermo Cortez,yemek salonuna geçeceklerini haber verdiği sırada,Nadine şuh bir kahkaha attı.

Öteki konukların arasına karışıp yemek salonuna yürürlerken,Terese usulca"Bana olan büyük aşkını böyle açıkca ortaya koymak zorunda mısın?"diye fısıldadı.

Manuel,"Nadine çapındaki kadınlar senin gibi toy kızları çiğ çiğ yerler,"diye güldü.

"Eksik olma,teşekkür ederim."

Manuel,"Etmen gerek tabii,"diye yine güldü.Terese,"Sen çekilmez bir adamsın"diye fısıldarken,tatlı tatlı gülümsüyordu.Sofraya oturdular.

Yemekte bol bol konuşuldu ve bol bol şarap içildi.Yemekten sonra kahveler içildi.Terese,Manuel'in yanında olmamak için bir köşedeki koltuğa çekildi.Mutlu bir çift rolü oynamak,giderek sinirlerini yıpratıyordu.

"Bu gerginliğe katlanmak zor geliyor,değil mi?"

Terese başını kaldırdı ve koltuğun kenarına ilismeye hazırlanan Manuel'le göz göze geldi."Çok haklısın,"diye cevap verdi ve çevredekilere gerçeği belli etmemek için,Manuel elini elinin üzerine koyunca geri çekilmemeyi zorla becerdi.

Manuel,"Zavallı nina,"diye mırıldanarak Terese'yi alnından öptü.Terese o anda öfkeden çıldıracak gibi oldu.

"Senden ne kadar nefret ettiğimi söylemiştim değil mi?"

"Dikkatli ol kedi yavrusu.Benden gerçekten nefret edeceğin biçimde davranmak zorunda bırakma beni."

Terese omuzunu silkti ve elini tutan iri ele baktı.Bu elin görünüşü,sahibinin güçlülüğü konusunda yeterince fikir veriyordu.Zaten bu elin tadını almadan da her yanı çürük içinde olduğu için,Terese susmayı yeğledi.Ama,"Daha başka ne yapabilirsin ki?"demekten de kendini alamadı.

Manuel gözlerini kıstı,parmaklarını sıktı.Tam o sırada Guillermo ile Eva Cortez'in onlara doğru gelmeleri,Terese'ye rahat bir soluk aldırttı.

Arabaya bindikleri zaman Terese köşeye büzüldü ve başını eline dayadı.Manuel,ıslak sokaklarda usta bir hızla geçiyordu.Terese kendini nasıl da bitkin hissediyordu.Bitkin ve sinirli.Steve öylesine çökmüş görünüyordu ki,doktorun"Birkaç hafta"diye kestiği ömrünün o süreyi bile bulmayacağı belliydi.Ya sonra,Terese kocası olan bu adamla nasıl birlikte yaşayacak,nasıl mutlu bir kadın rolü yapacaktı?Ya çocuklar...evet,ya çocuğu olursa ne olacaktı?O zaman kaçınılmaz olarak kocasıyla birlikte yaşayacaktı.Evlenirken andıçmışlerdi.O

kocasına saygı göstereceğine ve bağlı kalacağına and içmiş,kocası da ona iyi davranacağına ve seveceğine and içmişti.İyi davranmak ha!Sevmek ha!Gülünçtü bu!Manuel Delgado hiçbir kadını sevemezdi,hele kendisini hiç!Sevgi ile ihtiras birbirine karıştırılmamalıydı.Terese bunu somut olarak yaşıyordu.Manuel,istediğini,istediği zaman ve Terese'nin direnme gücünü giderek kıran bir ustalikle almasını biliyordu.

Bahçenin lambaları yanıyordu.Manuel hiç konuşmadan arabayı garaja çekti,kapıları kapadı ve Baltasar'ın zincirini çözüp serbest bıraktı.Sonra eve girdiler.

Merdivenlerden çıkarlarken,Terese,Manuel'in her an hesap sormaya başlamasını bekliyor,neden kararlaştırılan saatte evde olmadığı konusunda bir açıklama isteyeceğini umuyordu.Hele Mini'nin arıza yaptığını duyunca kimbilir nasıl sinirlenecekti;öyle ya,onun ailesiyle ilintili ikinci sınıf külistür bir araba,sinirlenmek için yeterli nedendi.

"Arabayı bıraktığın garajın adıyla adresini biliyor musun?"

Terese döndü,kuşkulu gözlerle kocasına baktı.Loş ışıkta onun yüzündeki ifadeyi çözmek kolay değildi."Evet,kart çantamda,"diye mırıldandı.

"Pekala.Onu oradan aldirtırım.İcabına bakarız."

Terese,Manuel'in pelşinden yatak odasına girdi"Ne demek istiyorsun?"

"Ne yapacağımı neden soruyorsun?"

"Çünkü Mini'yi benden habersiz satmanı yanına bırakmam."

"Bu biraz zor olur,öyle değil mi,_"Manuel'in öfkeden gözleri koyulaştı."Arabanın kağıtları herhalde senin adınadır,bu yüzden senin imzan gerekir."

Terese"Özür dilerim"diyebildi.

Manuel kupkuru bir sesle,"İçinden özür dilemek gelmiyor,"diye karşılık verdi.Ters konuşuyordu,ama sesinde belli belirsiz bir neşe seziliyordu."Bana öyle geliyor ki,bu ağız dalaşından hoşlanıyorsun.Her fırsatta benimle kavga ediyorsun."

Terese nefret dolu bakışlarını ona çevirdi"Her zaman da seninle kavga edeceğim,"dedi."Hem de her biçimde kavga edeceğim"

"Nina,tırnaklarını göstermeye başladın.Dikkat et de,beni tırmalamak isterken sana bir zarar gelmesin."

"Keşke erkek olsaydım"

"Benimle yumruk yumruğa dövüşmek için mi?"Manuel gülmeye başladı,gözleri ürkütücü bir biçimde parlıyordu.

"Dövüşte beni alt edeceğini de nereden çıkarıyorsun quarida?"

Terese hiç düşünmeden elindeki ayakkabıyı Manuel'e fırlattı ve Manuel yakalayıp kendisine doğru yürümeye başlayınca dehşetten donakaldı.Kaçmak istiyordu,ama kaçacak yer yoktu ve yapacağı her hareket daha kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Manuel'in niyeti belliydi.Terese'yi bir güzel pataklamayı kafasına koymuştu anlaşılan.Terese çocukca davranışından dolayı özür dilemek istiyordu ama boğazı kurumuştı.Sesi soluğu çıkmıyordu.Manuel yanına gelince Terese kıpırdamadan durdu.Dudağı titriyordu.Gözünden süzülen bir damla yaş yanağını ıslatıyordun.Ama ağlamamaya kararlıydı;ağılarsa Manuel'i sevindirmiş olurdu.

Manuel,"Por Dios,"diye söylendi."Hak ettiğin dayağı atmak geliyor içimden."Uzun uzun Terese'nin yüzüne baktıktan sonra elindeki pabucu attı."Benim sabrımı bir kez daha taşıırsan,gerçekten pişman olursun mi mujer.Gönülsüz bir kadınla baş etmenin pek çok yolu vardır."

Manuel'in ne demek istediği açık seçikti.Terese elinde olmadan ürperdi.Manuel arkasını dönüp soyunma odasına geçince Terese rahat bir soluk aldı.Bitkin bir halde karyolanın kenarına oturdu.Soyunamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini.

Elbisesini çıkarıp ipek pijamaları giyinmek,yapamayacağı kadar ağır bir angarya gibi görünüyordu ve Terese'nin o anda başını yaslayacağı bir omuzdan ve anlayış görmekten başka isteği yoktu.

Oysa kimseye içini dökemezdi.Arkadaşlarından hiçbiri,nefret ettiği biriyle evlenmiş olduğuna inanamazdı.Nefret olmalıydı bu duygu.Manuel'in ona her dokunuşunda içinde kıpırdayan duygu nefretti kuşkusuz.Bunun başka bir duygu olduğunu düşünmek bile gülünçtü.Terese bir ses duyunca başını kaldırdı ve yüzündeki acı dolu anlatımı gizlemeye fırsat kalmadan

kocasıyla yüzyüze gelince hemen ayağa kalktı ve soyunma odasına yürüdü.

"Terese."

Manuel'in sesi Terese'yi olduğu yerde durdurdu.Ama dönüp kocasının yüzüne bakamıyordu. Manuel yavaş sesle,"Garajın kartını bana ver,"dedi."Araban onarılincaya kadar,seni ve üvey babanı Santanas gezdirir."

"Teşekkür ederim,ama.."

"Aması maması yok Terese."Terese onun sesindeki kararlılık karşısında susmayı yeğledi.Soyunma odasına girerken titreyen sesiyle,"Kartı çantamdan alıp getireyim,"dedi.Çantasından kartı alıp arkasını dönünce Manuel'le burun buruna geldi.Manuel'in sırtındaki lacivert bornozun yakasından kıvrıcık tüyler görünüyordu.Bornozun içinde müthiş erkeksi bir tavır vardı ve esmerliği daha da belirgindi.Terese,kocasının bornozun içine bir şey giymediğini fark etti,günkü gece yatarken de büyük utanmazlıkla çıplak yatıyordu.

Terese kartı Manuel'e uzattı.Manuel birden onu omuzlarından yakalayınca,Terese paniğe kapıldı.Onun elinden kurtulmak için,"Ne olur bırak da,üstümü değiştireyim,"diye yalvardı. Ama Manuel bir eliyle saçlarını kavramış öteki eliyle çenesinden tutarak başını kendine doğru kaldırmıştı bile.

"Benden bu kadar korkmana gerek yok,querida,"diye mırıldanarak Terese'nin dudağına bir öpücük kondurdu.

Terese 'Korktuğum sen değilsin' diye haykırmak istiyordu.Manuel onun varlığının derinliklerindeki ihtirası uyandırmaya çalışırken,Terese içindeki kıpırtının ne olduğunu henüz kestiremiyordu.Soğuk ve kayıtsız durmak,giderek zorlaşıyordu ve Terese ona karşı böyle davranarak mücadeleyi kazanacağını ummakla belki de aptallık ediyordu.

Uzun bir süre sonra gözleri tavana dikilmiş yatarken,kendi kendime ihanet ediyorum diye düşündü.Manuel düzgün soluklarla uyuyordu yanı başında.Bir kolunu uzatmış,Terese'yi kucaklamıştı.Uykusunda bile sahip olduğu şeyi bırakmıyordu.

Terese uyuyakalmış olmalıydı.Çünkü tuhaf bir rüya görüyordu.Dünya paramparça olmuştu sanki ve hangi parçaya bakarsa orada bir adamın gölgesiyle karşılaşılıyordu.Gölge ona doğru yaklaşıyor,yaklaşıyor,elini uzatsa dokunacağı uzaklığa gelince duruyordu.Terese de kıpırtamadan bekliyor,gölgenin yüzünün aydınlığa çıkmasını umuyordu.Gölge ona sesleniyordu.Birden adamın yüzü aydınlandı ve Terese korkuyla çığlık attı.

"Terese! Madre de Dios!...uyan yavrum!"Manuel'in sesi Terese'nin beyinde çınladı,gözlerini kırıştırarak açtı.Manuel ona doğru eğilmiş bakıyordu.Başuçlarındaki abajur yanıyordu.

Terese,"Düş görüyordum,"diye mırıldandı.Gözleri yuvalarından uğramıştı.

Manuel,"O kadarını anladım,"diyerek,Terese'nin yanağına yapışmış birkaç tel saç geri çekti."Saat kaç?"

Manuel,komodinin üzerindeki saatine göz attı."Neredeyse dört oluyor.Düşünde gördüğün canavarı anlatmak ister misin...yoksa o canavarın adı Manuel miydi?"Manuel'in sesinde belli bir burukluk vardı.

Terese kocasının gözlerinin içine baktı."Yüzü gölgeden çıkacağı anda uyandım.Korkmuyordum,sadece oradan uzaklaşamıyordum."

"Beni görünce attığın çığlık,sevinç çığlığı değildi kuşkusuz."

"Beni kim uyandırırsa uyandırсын öyle çığlık atardım.Bir odada iki kişi yatmaya alışık değilim;nerde kaldı ki aynı yatakta iki kişi yatmayı bacareyim."

"Evliliğimizin daha başlangıcında ayrı yataklarda yatmayı mı öneriyorsun?"Manuel dudağını bükerek gülümseyince,Terese yanaklarının kızardığını hissetti.

Terese,kocasının duygularını böyle kolayca uyarmasındaki ustalığına sinirlenerek arkasını döndü,hiç cevap vermedi.

Manuel hafifçe gülerек lambayı söndürdü.Terese'ye sarıldı."Buenos noches,Terese Delgado." Terese hemen düzeltti"Buenos dias,Manuel Sebastian Rafael Delgado."

Konu Başlığı: **Ynt: Bedel/Helen Bianchin**

Gönderen: **shland** üzerinde **Nisan 29, 2007, 05:17:45 pm**

5

Terese ertesi sabah kahvaltıda,tabağındakilerle oynuyor,doğru dürüst bir şey yemeden düşünüp duruyordu.Oakşam Meg'le buluşacağını nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.En iyisi durumu açıkça anlatmak ve kocasından mantıklı ve anlayışlı davranmasını istemektir.Ne var ki,Manuel hiç de anlayış göstereceğe benzemiyordu.Terese bu konuyu düşündükçe,Manuel'in reddedeceğine daha yürekten inanıyordu.

"Canını sıkın bir şey mi var?"

Terese şaşkınlıkla kocasına baktı ve onun gözlerini ayırmadan kendisini süzdüğünü görünce aklından geçenleri belli edeceği korkusuyla ne yapacağını bilemedi.Kahve fincanını iki eliyle kavrayarak,sanki fincandan medet umuyormuş gibi bir tavır takındı.Manuel'in karşısında iyiden iyiye tedirginlik duyuyordu.

Kirpiklerini indirip gözlerindeki ifadeyi kocasından kaçırmak,"Canımı sıkın bir şey mi olması gerekli?" diye sordu.

Manuel,"Bana öyle geliyor ki,kesinlikle onaylamayacağım bir plan yapıyorsun,"dedi.

Terese tatlı bir gülümseyişle,"Her emrine uymam gerektiğini açık seçik belirttin,"diye cevap verdi."Dediklerini yapmadığım zaman olabilecek tatsızlıkları da gördüm."

Manuel'in kara gözleri Terese'nin yüzünü incelerken iyice kısıldı.Ürkütücü bir bakışı vardı."Bu akşam bir iş yemeğine gitmem gerekiyor.Eve geç geleceğim."

Terese bunu duyunca,içinde bir sevinç kıpırtısı başladı.Sözün gelişi soruyormuş gibi yaparak,"Ne kadar gecikirsin?"dedi.

"Beni beklemene gerek yok,mi esposa."

Manuel'in konuşmasında buruk bir alay seziliyordu.

Terese hemen,"Zaten beklemeye niyetim yoktu,"diye atıldı.

Manuel peçetesini katladı.Ayağa kalktı."Mi mujer,ağızdan çıkanı kulağın duysun.Öfkemi biraz tattın,aynı aptallığı bir daha yapmanı tavsiye etmem."

Terese bıkkın bir tavırla,"Hadi işine git Manuel ve beni rahat bırak."dedi.

"Adios.Gece görüşmek üzere."

Terese iki saat sonra telefon edip de akşama geleceğini bildirince Meg çok sevindi.Terese bir kez ok yandan çıktığına göre,tiyatroya gitmeden önce Meg'le bir restoranda buluşup yemek yemekte de sakınca görmedi.Ne var ki,bir yandan da vicdanı rahatsız oluyor,belirli bir suçluluk duygusunu yaşıyordu.Steve onun huzursuzluğunu anladı ve birkaç kez canının bir şeye sıkılıp sıkılmadığı sorduysa da,Terese gülümseyerek onun sorularını savuşturdu.Santanas'ın kullandığı Daimler ile Princes şosesinden Geelong'a kadar uzandılar.Akşam üstü Santanas arabayı Toorak malikanesinin önüne park ederken,Terese bir tatsızlık olacağından kaygılanmaya başlamıştı.Santanas,son derece nazik ve saygılı bir dil kullanmasına rağmen,yine de senyoranın tek başına dışarda yemek yemesini uygun bulmadığını söylemişti.

Terese hemen atıldı."Yemeği yalnız yemeyeceğim Santanas.Beni yarım saate kadar şehire indirebilirsen,yemeği evde yemeyeceğimi Sofia'ya haber verebilirim.Arkadaşımın arabası var, o beni eve getirir.Senin gelip almana gerek kalmaz."

"Sı,senyora."

Terese'nin içinden bir ses,"Terese Delgado,tatsız olaylara yol açabilecek bir işe giriyorsun,bu

tatsızlığı önlemek en akıllıca davranış olur,"diyordu.Ama artık iş işten geçmişti,hem ne diye suçluluk duygusuna kapılıyordu,sanki büyük bir suç işlemiş gibiydi!

"Ne yiyeceksin Terese?"

Terese gözünü yemek listesinden kaldırdı ve Meg'in gülümseyen yüzüne baktı.

"Nasıl olsa zamanımız var,bence her yemekten biraz tadalım.Benim davetlimsin,bak karışmam."

Meg,"Ama Terese..."diye sözledikten sonra kendini topladı."Neden olmasın?Senin zengin bir kadın olduğunu unutmuşum.Kocanın nasıl biri olduğunu anlatsana,hala inanamıyorum!Manuel Delgado,Melbourne'un en gözde bekarı!Ve en yakın arkadaşım bu adamı nikah masasına oturtup turnayı gözünden vurmaya başardı ha!Bu başarının sırrını anlat bana."

Terese sakın bir sesle,"Anlatsam inanmazsın ki,"dedi.

"Vay vay,sırlarını da açıklamayacaksın ha."Meg şarapların listesine göz attı."Bu buluşmamızı kutlamak için sıradan şaraplara yüz vermeyelim.Ne de olsa,insan her gün senin kadar zengin biriyle yemek yemiyor!"

Terese,"Ama ben.."diye karşı çıkacak oldu.Meg hemen onun sözünü kesti.

"Aldırma Terese.Senin kendini beğenmiş biri olmadığını ben iyi bilirim.Bir milyonerin karısı olabilirsin,ama senin gözünde zenginliğin önemi olmadığını da ben bilirim."

Terese konuyu değiştirmek için,"Hastanede olup bitenlerden söz etsene,"dedi.

Meg biraz şaşırdı.

"Çocuklardan birkaçı seni sorup duruyorlar.Yeni gelen hemşirede fazla kalacağa benzemiyor."

Bu biçimde başlayan konuşma yarım saat kadar sürdü.Hastane dedikodularından söz ettiler.Garson yemeklerini getirdiği sırada,Meg soluğunu tutarak Terese'nin kolunu dürttü.

"İçeriye giren adama bak;bunun kocan olduğuna bahse girerim."dedi.

Terese restoranın kapısına doğru baktığı anda çılgın atmamak için kendini zor tuttu.Şef garsonla konuşan uzun boylu,esmer adamın kimliği konusunda kuşkuya yer yoktu.Terese,Manuel'iin garsonla konuştuktan sonra,kendi masalarına doğru yürüdüğünü görünce dehşete kapıldı.

"Buenas tardes."Manuel kelimelerin üzerine basarak onları selamladıktan sonra,garsonun çektiği sandalyeye oturdu.Yemeğini seçtikten ve yeniden şarap getirilmesini buyurduktan sonra,Terese'nin elini aldı,dudaklarına götürdü ve,"İş görüşmesi yapacağım arkadaş bu akşam ki yemeği ertelemek zorunda kaldı,"dedi.Manuel'in kara gözlerinden herhangi bir şey okumak olanaksızdı.Ama görünürdeki sükunati patlayacak bir fırtınanın habercisi gibiydi."Sana ve arkadaşına katılmamda sakınca görmeyeceğini düşündüm de geldim."Manuel bunları söyledikten sonra Meg'e dönüp gülümsedi.Meg'in gülümseyişinde ise,onun gelmesine sevindiklerini belirten bir ifade vardı.

Manuel soran bakışlarını kendisine çevirince,Terese yutkundu.

"Meg çok yakın arkadaşımıdır,aynı hastanede çalışıyorduk.Meg Cameron;bu da kocam Manuel."

Manuel'in gülümsemesi de,davranışları kadar nazikti.Meg'in bu tavırların çekiciliğinden etkilendiği hemen belli oluyordu.Konuşkan ve neşeli bir kızdı.Böyle olması da yararlı oldu.Yemek boyunca Terese'nin suskunluğu dikkati çekmedi.

Meg,"Belki de tiyatro biletlerimiz değiştirebiliriz,"dedi."Terese bu oyunu görmeyi çok istiyordu,"diye Manuel'e döndü."Biletlerimizi haftalar öncesinden almıştık."

Manuel sakın bir tavırla,"Biletleri bana verirseniz,bu gece için yanyana üç yer bulabilirim."dedi.

Terese,"Sen de bizimle mi geleceksin?***"diye sormaktan kendini alamadı.

Meg,"Ah,çok seviniriz,"dedi.

Manuel yerinden kalktı,lobideki telefonda yer ayırtmak zere dışarı çıktı.

Meg,"Bilet bulsa ne iyi olur,"dedi."Kocan fotoğraflarından daha da yakışıklıymış.Sana da tapıyor."

Terese içinden 'Ah,Meg bir bilseydin gerçeği' diye söylendi.

Manuel az sonra geldi ve sorunun çözümlendiğini söyledi.Biletleri değiştirmek kolay

olmuştu.Manuel bunları durumdan hoşnut bir adam tavrıyla anlatıyordu.Ne var ki,dudağındaki gülümsemenin gözlerine erişmediğini de Terese seziyor ve Manuel'in bu kontrollü davranışının altında büyük bir öfkenin yattığını biliyordu.Terese böyle bir gerilim içinde olmasaydı,o gecenin çok güzel geçtiği söylenebilirdi.Tiyatro gerçekten iyiydi.Tiyatrodan çıktıktan sonra Manuel nazik bir davet sahibine yaraşır biçimde,bir şeyler yemeleri için ısrar etti.Uzun uzadıya oturdular,yediler içtiler. Sonunda ayrılma zamanı geldi.Meg'i arabasına bindirip uğurladıktan sonra,Manuel Terese'nin koluna girdi ve Mercedes'e doğru yürüdüler.Terese arabaya bindikten sonra konuşmaktan ve kıpırdamaktan çekiniyordu.Eve gelinceye kadar hiç konuşmadılar. Kocasının öfkesinin bir saatli bomba gibi her an patlayabileceği korkusu içindeydi.Yatak odalarına girdikleri zaman kocasına döndü,meydan okurcasına konuştu. "Bana ne yapacaksan yap da bitsin artık."Bunu söylerken sesi titriyordu. Manuel alaylı bir tavırla,"Akşamdan beri öfkemin patlak vermesini bekledin,"dedi."Söyle bakalım;bu kaçamağı benden gizlemeye mi niyetliydin?" "Bu gece yemeği dışarda yemeyecek olsaydın,Meg'e telefon edip gelemeyeceğimi söyleyecektim.Ama senin geç geleceğini öğrenince,Meg ile buluşmaya,sana da yarın anlatmaya karar verdim."Terese her şeyi göze alıyordu artık.Bu yüzden çekingenliği bırakmış,öfkeyle konuşuyordu. "Kuşkusuz,eve benden önce döneceğini hesaplamıştın."Manuel bir an durdu,düşündü."Eve senden önce gelecek olsam,ne kadar sinirleneceğimi de tahmin etmişsindir herhalde?" "Kızacağınızı tahmin ediyordum..." "İyi ki Santanas seni restorana kadar götürmüş,böylece seni bulabildim" Terese,"Manuel,ben de kişiliği olan bir insanım,"diye haykırdı."Sen ise zalim ve bencilsin." Manuel,"Sözlerine dikkat et,kedi yavrusu."derken gözlerinde ürkütücü bir parıltı vardı. Terese,"Bütün gün nasıl bir suçluluk duydum,biliyor musun?"dedi."Sanki bir erkekle buluşacakmışım gibi bir suçluluk duygusu değildi bu.Ama yine de bir suç işlemiş gibi hissediyordum kndimi.Oysa sen Nadine Norcroft'la yemeğe gidecek olsan,bunu görmezden gelmemi beklerdin herhalde!"Terese artık ağzına geleni söylüyordu. "Vah zavallı nina;yoksa kiskanıyor musun?" Manuel'in sesindeki keyifli ton Terese'yi çileden çıkardı ve yumruğunu sıkıp kocasının alaylı bir biçimde bükülen ağzına nişan aldıysa da yarı yolda kendini tuttu. Manuel,"Yooook benim güzel kedim,işte onu yapamazsın,"diyerek Terese'yi kendini çekiverdi. Terese,"Beni cezalandıracak mısın Manuel?"diye öfkeyle haykırdı."Zaten her yanımda çürük içinde."

Terese bir an Manuel'in kendisini tokatlayacağını sandı ve gözlerini kapadı.Oysa Manuel ona vurmadı.Bir süre kollarının arasında tuttuktan sonra Terese'yi itip kendinden uzaklaştırarak soyunma odasına geçti. Terese,kocasından önce yatağa girebilmek için çabucak soyundu,duşunu yaptı.Eğer kocasına bu kadar sinirlenmemiş olsaydı,peşpeşe ve aynı hızla yatak odasına girip kendilerini yorganın altına atmalarındaki gülünçlüğü fark edebilirdi. Manuel karanlıkta karısını kendine doğru çekti ve minyon bedenini kendi adaleli vücuduna yasladı.Dudaklarının haşın teması,Terese'ye cezalandırılmak gibi gelmiyordu.Manuel uzun bir süre onu canını yakarak öptükten sonra ustalıkla sevişmeye başladı.Terese onun ustalığı karşısında kollarını boynuna arzıyla dolayarak teslim oldu.Ama sevişmeleri sona erdikten sonra çok uzun bir süre kendi kendine içeryleyerek utançtan ağladı..

O geceyi izleyen günlerde Terese'nin gerilimi azaldı.Sabahları Santanas'la birlikte Steve'e gidiyor ve birlikte dolaşıyorlardı.Santanas çok usta bir şofördü.Steve de bu gezintilerden hoşnut kalıyordu.İyi bir lokantada öğle yemeklerini yiyorlar ve Santanas'ı da masaya alıyorlardı.Belki de Manuel'in talimatıyla,Sofia sabah ve akşam üstü molaları için onlara kek ve termosta kahve veriyordu.Hava da soğuk olmasına karşın,yağışlı değildi. Steve yol üstündeki dostlarına uğramak istemiyor,arabayla gezmekten ve Terese ile birlikte olmaktan mutluluk duyuyordu.Santanas,onların konuşmalarını duydukça yakınlık beslemeye başlamış olmalıydı.Çünkü efendisinin,daha dört hafta önceki kazanın sorumlusu olan adamın

üvey kızıyla evlenmesini nasıl karşılamış olursa olsun,baba kıza dostluk göstermekten geri kalmıyordu.Steve sürekli konuşuyor,kimi zaman Terese'nin gözlelerinden gülmekten yaş geliyordu.Ama bu gülüşlerde hep bir hüznün vardı.Terese'nin Mini'si çarşamba günü onarımdan çıktığı halde,onlar yine Santanas'la gezmeyi sürdürdüler.

Akşamları sakin geçiyordu.Terese ile Manuel başbaşa yemek yiyorlar,sonra Manuel çalışma odasına çekiliyordu.Terese de ya televizyon seyrediyor,ya da plak dinliyordu.Çarşamba akşamı,Terese yatmaya çıkacağı sırada Manuel sala'ya geldi.Perşembe akşamı ise,Manuel yatak odasına girdiğinde Terese neredeyse uyumak üzereydi.

Cuma akşamı ,Melbourne'un pahalı lokantalından birinde verilecek yemeğe davetliydi.Terese çok güzel bir gece elbisesi aldığı ve Manuel'in kredi kartını yararlı bir biçimde kullandığı için kadınsı bir sevinç duyuyordu.Gök mavisi jarse elbisesinin dökümlü kesimi,Terese'nin vücudunu güzelce sararak yere kadar iniyordu.Çok pahalıya malolmasına karşın,gerçekten güzel bir giysiydi bu.Terese elbisesine uyacak lame sandaletler ve lame çanta da aldı.Makyaj malzemesinide yeniledi.Bu kadar çok parayı düşüncesizce harcamaktan biraz huzursuz oluyordu gerçi,ama Manuel'in bunu karşılayacak gücü vardı.Üstelik Terese parayı har vurup harman savururken,biraz da Manuel'den öğ alıyordu.Böylece Manuel,kendine bir eş almanın ne kadar pahalıya oturduğunu öğrenmiş olacaktı.

Santanas Terese'nin elindeki paketleri hemen aldı.Yola çıktılar.Terese iki yanı ağaçlıklı sokaklardan geçerken çevresini seyrediyordu.Trafik yoğunluğuydu.Çok geçmeden yağmur başladı.Terese eve girip paketlerini açmaya başladığı sırada Manuel geldi.Terese banyoya geçti,duş yaptı.

Aldığı gece elbisesi,gerçektende verdiği paraya değecek nitelikteydi.Gerçi Terese bunu alırken,Manuel'in hayranlığını uyandırmayı hiç düşünmemişti.Ama yine de onun elbisesini beğendiğini söylemesine sevindi.

"Teşekkür ederim,"diye gülümseyerek kocasının giyimine baktı.Siyah kostümü ve kar gibi beyaz gömleği ile,Manuel heybetli görünüyordu.Terese ona bakarken içinden bir şeylerin kıpırdamaya başladığını duydu ve sesine kayıtsız bir ton vermeye çalışarak,"Sen de hiç fena görünmüyorsun,"dedi.

Manuel kaşlarını kaldırdı,hoşnut bir gülümseyiş yayıldı yüzüne."Gracias,mi mujer,"dedi.Terese mantosunu aldı.Manuel mantoyu onun elinden alıp giymesi için tutunca,Terese şaşırdıysada bunu belli etmemeye çalıştı.Bir şeyler söylemiş olmak için,aklına ilk gelen şeyi söyleyiverdi.

"Yarın Isabella'yı kaçta alacaksın?Hafta sonu için bir plan yaptın mı?"

"Onu sabah dokuzda alıp Danenog'daki çiftliğe gideceğiz.Hafta sonunu çiftlikte geçireceğiz."

Terese şaşırdı."Ya?Nasıl bir çiftlik?"

"Yarış atları yetiştirip satıyorum.Çiftlikte bir kahya var,ben de olanak buldukça hafta sonlarımı orada geçiriyorum.Isabella da atlara bayılıyor,bir de tayı var.Çiftliğe gittiğimiz zaman binicilik dersleri alıyor.Sen at binmeyi bilir misin?"

Terese yüzünü buruşturdu.At binmek ha?Bir arkadaşlarının çiftliğinde,parmaklığın öteki yanında gördüğü attan başka yakından at bile görmemişti,nerde kaldı ki binmeyi bilecekti.Kısaca"Hayır,"dedi.

Manuel,"Öyleyse yarından tezi yok,bu sorunu çözümleriz,"dedi

"Ben Isabella'yı seyretmeyi yeğlerim."Manuel'in kendisine binicilik dersi vermesi,Terese'nin tüylerini ürperten bir öneriydi.

Manuel,"Artık gitme zamanı geldi."diye konuyu kapadı.

Terese bu adam yarın beni mutlaka ata bindirmeye kararlı diye düşünerek hayıflanmaya başladı.Manuel her dediğini yapıyordu,Terese de için için öfkeleniyordu.

Yemek çok güzel geçti.Yiyecekler de,şarap da kaliteliydi.Pop müzik yapan orkestra,bütün gece durmadan çaldı.Kadınlar en güzel tuvaletlerini giymişlerdi.Erkekler de koyu renk giysiler içindeydiler.Melbourne'un en zengin iş adamları oradaydı.Terese restorana girdikten birkaç dakika sonra Nadine Norcroft'la karşılaştı.Aynı masada oturuyorlardı ve Nadine yemek boyunca gözünü onlardan ayırmadı.

Manuel'in herkesten büyük saygı gördüğü belliydi.Onun karısı olarak Terese de ilgi

topluyordu.Manuel son derece nazik ve sevecen davranıyordu.Hareketlerinde bir aşırılığa kaçmamakla birlikte,her gören onun karısına deliler gibi aşık olduğu kanısına varırdı. Masalarındaki konuşma,bu tür davetlerde alışlagelmiş havadan sudan konuları aşıyordu.Terese Nadine'nin sürekli Manuel'le konuşmasından,onun dikkatini çekmeye çalışmasından sinirlenmeye başladı.Nadine hemen hemen sadece Manuel'le konuşuyor ve hiç utanmaksızın ona cilveyle göz süzüyordu.

Nadine birden kakhaha atarak Terese'ye döndü."Manuel'le nasıl ve nerede tanıştın?"diye sordu.

Terese Nadine'nin kendisini iğnelemek için fırsat aradığını sezerek,içinden,'Benim gözümü oymak isterdin değil mi?'diye söylendi.Sonra Nadine'in düşmanca bakışlarına dikti gözlerini ve hafifçe gülümseyerek,"Bunu öğrenmen çok mu gerekli?"diye sordu.

Nadine şuh bir kakhaha attı."Tabii şekerim.Senin zaferin hepimizi şaşırttı.Senden önce çok deneyen oldu,inan bana."

Terese yumuşak bir tonla,"Bundan kuşkum yok,"derken,Manuel'in alaycı bakışlarınınüzzerinde olduğunu da duyuyordu.

Nadine,kışkırtıcı bir tavırla Manuel'e döndü."Küçük yeğenine şirin bir oyun arkadaşı gelmiş oluyor,nerede buldun onu?"dedi.

Terese,kadının alaycı konuşmasından sinirlenmişti.Manuel'in bu söz düellosundan keyiflendiğini sezince büsbütün öfkelenildi.

Manuel neşeyle,"Kelimenin tam anlamıyla kapımın eşiğinde buldum"diye cevap verdi."Minyatür bir canavar gibi ağzından öfke ve alev saçılarak kapımı çaldı."

Nadine kaşlarını hafifçe kaldırdı."Gerçek mi bu?Manuel,şaka yapıyorsun herhalde,benimle alay mı ediyorsun?"diye gücenmiş gibi bir poz takındı.

"Hiç de alay etmiyorum."Manuel'in sesinde canı sıkkın ve alaycı bir hava vardı.Terese'ye döndü.Karısının alnına düşmüş saçları parmağıyla geriye ittikten sonra,parmağını Terese'nin boynunda gezdirdi."Gel dans edelim,amada"

Terese,Manuel'in sesindeki ihtiraslı tonu duyunca,midesinin sıkıştığını hissetti.Bu daveti reddetmek isterdi aslında, ama kocasının gözlerinde meydan okuyan parıltı böyle bir şey yapmasını engelliyordu.Sesini çıkarmadan onun peşinden piste yürüdü.Manuel,onu kollarının arasına aldı,iyice kendine çekti,dans etmeye başladılar.

Manuel,Terese'nin kulağına,"Kollarını boynuma dola,"diye fısıldadı.

Birkaç dakika sonra Terese,Manuel'in dudaklarını şakağında hissedince,"Neden böyle davranıyorsun?"diye sordu."Birbirini seven karı koca rolünde bu kadar inandırıcı olmamız gerekmez."Terese bunları söylerken dizlerinin bağı çözülüyor,damarlarında bir şeyler alevleniyordu.

"Davranışlarımız için ille de bir neden mi göstermek zorundayız?"

Terese cevap vermedi.Dans eden çiftlerin arasına karıştılar ve konuşmadan dansı bitirdiler.Orkestra müziğin temposunu değiştirdiği zaman Terese rahat bir soluk aldı.Masaya döndüler.

"Herhalde Manuel'in yanında çalışıyordun,öyle değil mi?"Terese,bunları söyleyen Nadine'e bakarken tepesinin atmaya başladığını hissediyordu.Kadın hedefe ulaşmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.Bu hedef de Manuel'in ta kendisiydi.

Terese sakın görünmeye çalışarak"Yanlış tahmin etmişsin "demekle yetindi.

Nadine gözlerini kıstı,parmakları şarap kadehinin ince sapını kıracaktı gibi sıkıttı.

"Seni Manuel'in son aylarda katıldığı toplantılarda hiç görmedim"dedi.

Terese öfkeden patlamamak için derin bir soluk aldı,soluğunu ağır ağır verirken,"Nasıl tanıştığımızı Manuel anlattı,"dedi.

Nadine kaşlarını kaldırarak şaşırmış pozuna girdi,"Yani kalktın onun kapısına gidiverdin,öyle mi?İşi kestirmeden çözümlmek doğrudan saldırıya geçmek en iyisidir şekerim."

Terese,"Senin de aynı görüşte olduğuna senindim"diye tatlı tatlı gülümsedi.

Nadine,"Kocanı bir dans için baştan çıkarmamda sakınca var mı?"diyerek Manuel'i işeyle süzdü.

Manuel"Bağışla Nadine,"diye tersledi onu ve Nadine bozulduğunu gizlemek için kakhaha atınca da,Manuel iyiden iyiye sıkıldığını belirtecek biçimde pofladı.

Ama Nadine yenilgiyi kolayca kabul edeceğe benzemiyordu.

"Yeteneklerini boşuna harcamana çok yazık Manuel."dedi.

"Harcamak mı?"Manuel'in gözleri o ürkütücü koyu range bürünüverdi."Hiç de sanmam."

"Ben yenilgiyi sevmem.Hangi yarışa girersem kazanmak isterim.Bunu biliyor muydun?"

Manuel Nadine'e buz gibi bir bakışla baktı."Senin yarışta olduğunu bile bilmiyordum."diye karşılık verdi.

Terese'nin midesi bulanıyordu.Bu tatsız yerden ve Nadine'in iğneli sözlerinden kurtulmak istiyordu.Manuel'in gitmek isteyip istemediğini,hatta kendisiyle birlikte gelip gelmeyeceğini bile düşünmeden,kesin,ama sakın bir tavırla,"Ban gitmek istiyorum."dedi.

Nadine alaylı bir kahkaha patlattı."İçin götürmüyor galiba canım?"

Terese kararlı bir anlatımla,"Eğer amacın beni küçük düşürmek ise,burada oturup buna izin vermeyeceğimi bilmeni isterim"diye söze başladı."Üstelik,kocamla ilişkinin ne dereceye varmış olduğu da hiç umurumda değil Nadine,"diyerek ayağa kalktı."Senin sandığının tersine,beni soluk almama fırsat vermeden nikah masasına sürükleyen Manuel oldu!"

Manuel,"Pekala!"diye gülererek yerinden doğruldu.Nadine'i hafifçe eğilip

selamladı."Adios,"dedikten sonra Terese'nin dirseğinden tutarak kalabalığın arasından yürüdü.

Terese yol boyunca hiçbir şey söylemedi.Eve geldiklerinde ise," Ağız dalaşı yapmam gereken daha kaç kadın olduğunu söyler misin bana?"diye biraz öfkeyle kocasına hesap sordu.

Manuel'in hiç umursamaz gülüşü cinlerini başına topladı.

"Bakıyorum çok hoşuna gitmiş,öyle değil mi?Sadistçe zevk aldın bu tartışmadan senden nefret ediyorum!Nefret ediyorum!"

Manuel,"Ah querida,hiç de sandığın gibi değil"dediysede,gözlerindeki keyifli pırıltı Terese'nin daha çok sinirlenmesine neden oldu.

"Ben senin sevgilin değilim.Senin için,doymaz isteklerini karşılamakta kullandığın bir...bir eşyadan başka bir şey olmayacağım hiç bir zaman,"diye bağırdı.Sonra hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bir an önce oradan kaçmak duygusuyla nereye gittiğine bakmadan dönüp koşmaya koyuldu.Merdivenin yarısına geldiğinde gece elbisesinin uzun eteğine takılarak dizlerinin üzerine düştü.İnlayerek doğruldu ve o anda Manuel'in kendisine yetiştiğini,tutup yerden kaldırdığını hissedince silkinerek kurtuldu.

"Bırak beni!"diye haykırmasına rağmen,Manuel onu halı dengi omuzuna vurdu ve merdivenleri çıkmaya başladı.Yatak odalarına gidinceye kadar,Terese küçük yumruklarıyla Manuel'in sırtına vurdu.

"Madre mia,bu kadar yeter artık!"

Manuel'in ses tonu Terese'nin yumruklara son vermesine yetti ve yanaklarından aşağı sessizce akan utanç yaşları süzölmeye başladı.Manuel onu yere indirdi.

"Ay,ay,ay....bu ne öfke böyle!"Kara parıltılı gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan onu süzüyordu.Terese'nin alnına düşen saçları geri iterken bu gözlerde belli belirsiz bir şefkat ve sevecenlik parıltısı yandı söndü."İnan bana,Nadine'in bizim masamızda olacağını önceden bilmiyordum"diyerek karısının yanaklarını okşadı.

Terese onun gözlerine bakamıyordu."Ona zalim davrandın bile bile yaptın bunu,"diye anlamsız bir söz söyledi.

Manuel ıspanyolca bir diz küfür savurduktan sonra,"Onun gibi bir kadına acıyor musun yoksa?"diye şaşkınlık içinde Terese'ye baktı.

Terese,"Seni seviyor o,"diye mırıldandı.

"Seviyor mu?"Manuel ellerini Terese'nin omuzlarına koydu."Sen ne dediğini bilmiyorsun çocuğum.Seks,fiziksel ihtiras,sehvet.Nadine koleksiyonuna yeni mücevher ya da başka armağanlar katabilmek için önüne gelen her ipek döşeli yatağa girip çıkan bir sosyete keleşidir."Bir an durduktan sonra,alaylı bir sesle,"Nadine sevgiyi olsa olsa on altı yaşından keşfetmiş ve sonra hemen yitirmiştir."

Terese kulaklarına inanamayarak,"Sen korkunç bir adamsın,"diye söylendi.

"Sen de,mi esposa,kundak bebeği kadar safsın"

Terese,"Garacıs,"diye karşılık verdi.

Manuel onun çenesini sıkıca tutup başını kaldırdı.Kocasının gözlerine bakmak zorunda kaldı."Bunu suçlama olarak değil,kompliman olarak söyledim."

Terese hala öfkeliydi,"Ne de kompliman ya,"dedi.

Manuel,"Zavallı nina,"diyerek dudaklarını karısının ağzına kapattı ve uzun bir öpüşten sonra öpücüklerini Terese'nin boyun çukurunda noktaladı.

Terese onun ellerinden ve dudaklarının şehvetli dokunuşundan kaçmak isteyerek,"Beni baştan çıkartmaya kalkma,"dedi.

"Ne diye direniyorsun querida?Sevişmemize sen de kayıtsız değilsin."Terese yanakşarının kızarmasına sinirleniyordu.Bunu örtmek için sesine öfkeli bir ton vererek,"Bana elini sürmenden öğreniyorum!"dedi.

"Öyleyse ben gidersem mutlu olacaksın."

Terese uzun bir süre sustuktan sonra,"Bir yere mi gidiyorsun?"diye sordu.

"Pazartesi sabahı iş için Adelaide'e gideceğim."

Terese duygularına bir ad vermeden bocalıyordu,"Yaa,öyle mi?"dedi.

Manuel onu tepeden tırnağa süzdü,"Hadi gel yatağa,"diyerek uzandı,Teresenin yanağını okşadı.

"Yatmak istemiyorum."

Terese,kocasının şehvet dolu bakışlarını görünce dudaklarını kaçırmak için başını yana çevirdi.Manuel 'in eli ensesini sertçe kavrayınca Terese inleyerek başını ona çevirdi Ve Manuel'in dudakları acıtarak dudaklarına kapandı.

Uzun bir öpüşten sonra Mabuel başını kaldırdı,Terese sinir ve arzu dan titriyordu.

"Yatmak istemiyor musun?"Terese hiç sesini çıkarmadan kocasının kollarında duruyordu.Manuel sorusuna karşılık alamayınca eğildi,Terese'nin göz kapaklarına birer öpücük kondurdu."Ben sevilmeyecek biri miyim qyerida?"diye sordu.

Terese duygularını dürüstçe dile getirdi,"Bazen öylesin,"derin derin içini çekti."Galiba benim toyluğum seni eğlendiriyor."

Manuel şefkatle gülümseyerek karısını sarstı."Senin o toyluk dediğin şeyi çok seviyorum,"dedikten sonra,baş parmağını Terese'nin boyun çukuruna değdirdi ve bu dokunuşun karısı üzerindeki uyarıcı etkisinin bilinciyle gilerek,"Sen yetenekli bir öğrencisin küçük kedi,"dedi.

Manuel onu kendine çekince,iradesinin zayıfladığını hissetti Terese.Manuel'in elleri kalçalarını okşuyor,vücutları birbirine iyice yaklaşıyordu.Terese Manuel'in kendisini çırılçıplak soyduğunu ve ipek çarşafın üzerine koyduğunu hayal meyal fark edebildi.

Konu Başlığı: **Ynt: Bedel/Helen Bianchin**

Gönderen: **shland** üzerinde **Nisan 30, 2007, 06:07:12 pm**

Ertesei sabah Isabella'yı almak için manastıra gittiklerinden,kızcağız onları öylesine sevinçle karşıladı ki,onun bu hali Terese'ye çok dokundu.Yol boyunca,o hafta okulda olanları anlatıp,bir türlü susmak bilmeyen Isabella,çiftliğe geldiklerinde ikisini de yanaklarından birer kez daha öptü.

"Ah Tio Manuel,buraya gelmeyi öyle seviyorum ki,"dedi."Çok güzel bir yer değil mi

Terese?Şuradaki evde Mr ve Mrs. Dalbeth oturuyor.Ahırlar da uzak değil."Manuel arabanın bagajından valizlerini indirirken,Isabella yerinde duramıyordu.

Terese merakla çevresine bakınıyordu.Ev,taştan yapılmış,oturaklı bir yapıydı.Kare camlardan oluşmuş pencerelerde bembeyaz fırırlı perdeler görünüyordu.

Yan teraстан kocaman bir mutfığa girdiler.Evin sıcaklığından kalorifer olduğu anlaşılıyordu.Manuel önden yürüyor,Isabella onun peşi sıra koşuyordu.Terese de onların arkasından gidiyordu.Gördüğü her şeye bayılıyordu.Konukları ağırlamak için büyük bir yemek salonu,büyük bir oturma odası ve dört yatak odası vardı.Her odanın ayrı banyosu

vardı.Günlük oturma odasında hemen hemen salon kadar büyüktü.Birde çalışma odası vardı.Burası sıcak bir'yuva'havasındaydı.İnsanın kolayca 'evim'diye benimseyebileceği bir yerdi.

Terese valizi açarken,Manuel'e,"Burası çok güzel,"dedi."Burada sürekli oturabilirim."

Manuel,"Burayı sevmene memnun oldum,"diye karşılık verdi.

Terese yüzünü buruşturarak,"Toorak malikanesi,büyük davetler için çok uygun bir yer.ama burası...burası ev,tam bir aile yuvası."

"Yani birkaç çocukla doldurulacak bir aile yuvası...si?"

"Evet,çocuklar burayı tamamlar."Terese kocasına bakmaya cesaret edemiyordu.Çocuklar,onların çocukları,daha çok Manuel'in çocukları,Terese'nin üzerinde fazla düşünmeyi göze alamadığı bir konuydu.

Isabella yatağın kenarına oturmuştu.Onların konuşmalarını duyunca,"Terese,neden çocuklardan söz ediyorsunuz?Yoksa çocuğun mu olacak?*"diye sordu.

Manuel Isabella'yı kucağına aldı."Bu işler zaman ister pequena,"dedi."Zaten olduğuna göre,bir çocuğumuz var demektir,öyle değil mi?"

Isabella,"Si,"diyerek güldü."İnsanların çocuk doğurmaları için dokuz ay gerek,filler için bir yıldan daha uzun zaman istiyor."Bu konudaki bilginciğinin kaynağını açıklamak ister gibi,"Rahibe Ignacia anlattı bize."diye sözlerini tamamladı.

Terese,"Yaşasın rahibe Ignacia,"diye söylenerek kendi utangaçlığını gizlemek için,Isabella'ya muzip bir gülümsemeyle baktı."İyi ki fil değilim!Ama belki de bebeğin doğumuna yakın bende file benzerim."

Isabella büyük bir içtenlikle,"O zaman Tio Manuel ile ben sana bakarız,senin dinlenmen için gerekli her şeyi yaparız,"dedi."Ne olur elini çabuk tut da,encinta ol Terese.Çocuk konusunu Tio Manuel'le konuş.Öyle değil mi?"diye amcasına akıl danıştı Isabella.Manuel ise Terese'nin yüzündeki şaşkınlığı görünce gülmeye başladı.

"Bebeklerden söz etmek galiba Terese'yi utandırıyor,pequena.Nasıl kızardığını görmüyor musun?"

"Neden kızarıyorsun Terese?Tio Manuel'le bebek yapmak istemiyor musun?"

Terese içinden 'yalnız kaldığımız zaman sana gününü gösteririm Manuel Delgado!'diye söylendikten sonra,"Si,Isabella,"dedi."Ama Tio Manuel'le evleneli daha bir hafta oldu."

Manuel,Isabella'yı kucağından indirdi."Mr.Dalbeth geldiğimizi görmüştür.Senin Karina'yı görmek için ahıra gitmeni bekliyordur.Hadi sen koş git,bende Terese'ye mutfakta neyin nerede olduğunu göstereyim.Sonra biz de ahıra geliriz,si?"

Isabella ikisine de eliyle öpücük gönderdikten sonra koşarak çıktı.

"Demek evleneli daha bir hafta oldu,öyle mi mi esposa?"Manuel'in gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

Terese ona cevap vermeden ters ters baktı.Sonra valizleri gardroba kaldırdı ve "Bana mutfağı gösterecektin,"dedi.

"Evet.Herhalde yemek pişirmesini bilirsin,değil mi?Eskiden öğle yemeklerini ben yapardım,Mrs.Dalbeth de akşam yemeğimizi hazırlardı.Ama artık bir karım olduğuna göre...."Manuel sözlerinin arkasını getirmede.

Terese şaşkınlığını gizleyemeden,"Yemeği sen mi pişirirdin?"diye sordu.

"O kadar beceriksiz değilim.Yoksa bana inanmıyor musun?"

"Sen öyle diyorsan,öyledir herhalde.Ama seni bir türlü mutfakta iş yaparken gözümün önüne getiremiyorum."Gülmemek için kendini tuttuysa da hafifçe güldü.

"Madem ki gülüyorsun,sana kanıtlamak için bugün öğle yemeğini ben yapacağım.Senin aşçılıktaki ustalığını da akşama görürüz.Tamam mı?"

Terese kocasının peşinden koridora çıktı,"Neden olmasın?"dedi.

Ahıra gittiklerinde,Isabella tayıyla konuşuyor,ona bir şeyler anlatıyordu ve ikisi de hallerinden hoşnuttular.

Isabella,Terese'ye tayını göstererek,"Çok güzel değil mi?"diye sordu."O benim tayım Manuel bana aldı."

Terese şefkatle,"Çok güzel,"dedi."Ata nasıl bindiğini bana gösterecek misin?"

Manuel,hayvanın boynunu okşayarak,"Yemekten sonra,"diye söze karıştı."Karina ile hasret

giderdiğiniz göre,şimdi Terese'yi Mr ve Mrs Dalbeth'le tanıştırmaya gidebiliriz artık,si?"Manuel elini tutunca,Terese elini çekmek istedi.Ama onun bakışlarını görünce çırpınmanın fayda vermeyeceğini anladı.

Mrs.Dalbeth sabah çayı hazırlamıştı.Fırından yeni çıkmış çöreklerin ve kahvenin kokusu insanın iştahını kaçılıyordu.Orta yaşlı,topluca,sevimli bir kadın olan Mrs Dalbeth'in Isabella'ya bayıldığı da,Manuel'in evliliğine çok sevindiğide her halinden belli oluyordu. Orada bir saate yakın oturduktan sonra kurşuni taş eve doğru yola çıktılar.Güneş,gökyüzünde egemenlik kurmak için bulutlarla savaş halindeydi.Nemli rüzgar,Terese'nin saçlarını uçuruyordu.Kış yağmurundan yeni sıyrılan çimenler yemyeşil uzanıyordu.Uzun akkavaklar arazinin sınırlarını çiziyordu.Mercedes'i görünerlerde olmasa,manzara bir orta çağ havasını taşıyacaktı.

Mutfağa girerlerken Manuel neşeyle,"Ben ocağın başına geçiyorum.Siz ikiniz de sofrayı hazırlayın bakalım,"dedi."Sonra da Terese dipfrize ve mutfaktaki dolaplara göz atar.Akşam yemeği için ne hazırlayacağına karar verir."

Isabella,"Aman ne güzel."diye ellerini çırpıttıktan sonra Terese'ye döndü."Tio Manuel çok güzel puding yapar."

Terese,"Erkekler puding yapamazlar."dedi."Sen en çok hangi pudingi seversin?"

"Hani p pişirildikten sonra tersine çevrilen,üzerine de bol karamela dökülen kremalı pudingden isterim."

Terese,krem karameldeki ustalığına güvenerek,"Öyleyse bu akşam istediğin pudingi yiyeceksin,"diye söz verdi.Bir makarna yapacaktı.Bir de tavuk yahnisi pişirdi mi,akşam yemeği hazır demekti.

Manuel,mantarlı,jambonlu,soğanlı nefis bir omlet pişirdi.Bu işlerde oldukça deneyli birinin ustalığıyla biftek ve salata hazırladı.

Santanas ve Sofia'yı hafta sonlarında buraya getirmek gibi bir rahatlık varken,Manuel'in yemeği kendisi yapışı Terese'yi şaşırtıyordu.

"Kahve içer misin?"

Terese,kocasının sesini duyunca irkildi.Göz göze geldiklerinde,Manuel'in bakışlarında için için gülen bir ifade vardı.

"Bulaşık makinesini hazırladığın zaman üstümüzü değiştiririz.İkinize de binicilik dersi veririm."

Isabella,"Sen ata binmeyi bilmiyor musun Terese?"diye sorduktan sonra."Tio Manuel'de iyi öğretmen bulamazsın."dedi.

Terese'belki öyledir ama ben istemezken hiçbir şey öğretemez'diye düşündü.Bu konuda kesin bir cevap vermekten kaçınarak gülümsedi ve bulaşıkları toplamaya koyuldu.

"Ben gelir sizi seyredirim.Ama akşam yemeğini hazırlamak için bir saat sonra burada olmam gerek,"Terese bunu söylemek için Manuel'in elbisesini değiştirmek için mutfaktan çıkışını beklemişti.

Küçük,"Si,Terese,"dedi."Ama Ti o Manuel senin de ata binmeniistoyor gibi geldi bana."

Terese,"Belki yarın binerim,"diye bu sözü geçiştirdi.Oysa Manuel'in emri altına girmemeye kararlıydı.

Manuel,siyah jean pantolon ve siyah kazağıyla korsanları andırıyordu.Terese,onun ataları arasında en az birinin korsanlık etmiş olabileceğini düşündü.

Terese,Manuel'in kendisi için eyerlediği ata binmeyi reddedince,Manuel'in bakışları sertleşti.

"Korkmana gerek yok,"dedi."Gel,ben seni bindiririm."

Terese,tayına binmiş Isabella'ya bakarak,"Ben onu seyretmeyi yeğliyorum,"diye kestirip attı.

"Gran cielo!(şuna bak)Her konuda bana meydan mı okuyacaksın?"Manuel'in boğuk sesi öfkeliydi.Hırsla atına atladı.Sonra eğildiTerese'yi belinden kavrayıp önüne oturttu.

Manuel bir eliyle dizginleri tuttu.Öteki eliyle de karısının beline sarıldı.Terese öfkeyle,"Senden nefret ediyorum,"diye mırıldandı."Sana gününü göstereceğim Manuel Delgado,hele dur şimdi!"Kocasının kolunu belinden çekmek istediysede,demir bir kısıkaç gibi sarılmış olan kolu yerinden oynatamadı.

"Bu savurduğün tehditler yüzünden tanrının sana ceza vereceğinden korkuyorum kedi

yavrusu."Manuel böyle söyleyerek karısına biraz daha sıkı sarıldı.Öyle ki,Terese,bütün varlığıyla Manuel'in gövdesini hissediyordu.

Isabella'ya yaklaştılar.Manuel,tayın hızına ayak uydurabilmek için dizginleri biraz kastı.

"Ne güzel değil mi,Terese?"Tio Manuel seninle binice korkmana gerek yok."

Terese başını salladı.Ama o anda kocasının söylediklerini duyunca soluğu kesilecek gibi oldu."Belki de hayvandan çok,üzerindeki adamdan ürküyorsun,"diye fisildiyordu."Yoksa adamın,insandan çok hayvana yakın olduğunu mu düşünüyorsun?"Manuel atı durdurdu.Yere atladı.Terese'yi belinden tutarak indirdi."Bugünlük bu kadar yeter."dedi.

Yemek hazırlamak bahanesiyle eve kaçmak bir çeşit kurtuluştı.Daha otuz altı saat sürekli kocasının yanı başında olacağını düşünmek,Terese'yi ürkütüyordu.Çünkü Manuel,dayanılması zor fiziksel çekiciliğini kullanarak onun direncini kırmaya çalışıyordu.Manuel,Terese'nin vücuduna sahip olmuştu,ama yüreğini elde edememişti.Terese,makarnanın sosunu hazırlarken bir yandan da,"yüreğimi hiç bir zaman ele geçiremeyecek"diye söyleniyordu.

İki saat kadar sonra Manuel ile Isabella geldiklerinde Terese her şeyi hazırlamıştı.

Isabella,"Himm,nefis kokular duyuyorum Terese,"dedi."Ne yiyeceğiz?"

Terese dostça gülümseyerek,"Sürprizim var.Onun için bekleyeceksin."

Manuel,"Bakıyorum da,yeteneklerin ve becerilerin arasında yemek pişirmekte varmış."diyerek Terese'nin saçlarını okşadı.

Terese,"Fikrini söylemeden önce,yemekleri tadıncaya kadar sabret,"diyerek tencerelerin kapaklarını açtı.Manuel yanına gelince,nabızının atışındaki hızlanma sinirine dokunuyordu.

Manuel yeğeninin elinden tutarak,"Gel Isabella,"dedi."Üstümüzü deştirelim,yıkanalım,sonra da bir parti domino oynayalım,si?Aşçılar mutfakta yalnız kalmayı yeğlerler."

Terese gülerek,"Evet,hadi ikinizde gidin buradan,"dedi."Bir saat sonra yemek hazır."

Terese'nin sofrayı kurmaktan başka işi kalmamıştı.Yemeği,konuklar için ayrılmış olan yemek odasında hazırlamayı istedi.Maun masaya keten örtüler örttü.Fildişi porselen yemek takımlarıyla,gümüş çatal bıçakları koydu.Hava kararmaya yüz tutmuştu.Terese tavandaki avizeyi yakmak yerine sadece aplikleri yaktı ve büfede bulduğu şamdanlara mum takarak hazırladı.Yemeklere son birkez daha göz attıktan sonra üstünü değiştirmek için yatak odasına çıktı.Blucini çıkardı.Cam göbeği yün jarse bir etek ve kaşmir bir kazak giydi.Uzun zincirli altın madalyonunu taktı.Saçlarını fırçaladı,dudağına biraz ruj sürdükten sonra hazır olduğuna karar vererek mutfığa koştu.

Yemek gerçekten bir harikaydı.Terese bile pişirdiklerini pek beğendi.Isabella ile Manuel her lokmada övgüler yağdırdılar.Hele Isabella krem karamela bayıldı.

Yemekten sonra domino ve iskambil oynadılar.Ardından Manuel Isabella'ya masal okudu,sorularını cevaplandırdı.Saat dokuzda Isabella uykuya daldı.Terese kahveyi hazırlayıp oturma odasına girince,Manuel'in iki kişilik kanepeye oturduğu ve kanepenin önüne de bir sehpa çekmiş olduğunu gördü.

Manuel,onun kendisinin yanına oturmak yerine odadaki başka herhangi bir yere oturmak isteyeceğini pekala biliyordu.Terese,Manuel'in gözündeki ifadeden,kendisine karşı çıkmasını beklediğini anladı ve tam tersini yapmaya karar verdi.

Nazik bir tavırla,"Kahveni buyur Manuel,"diyerek fincanı uzattı."Konyağın nerede durduğunu söylersen,oturmadan onu da getiririm."

Karşıdaki büfede duran şişelerin arasından konyağı alırken,kendi kendine böyle ideal zevce rolü yaptığı için övgüler yağdırıyordu.

"Kahveyi çok güzel yapmışsın."

Terese başını çevirdi,kayıtsız bir tavırla Manuel'e baktı."Teşekkür ederim,"dedikten sonra yeniden televizyona döndü.

"Isabella tatlıyı çok sevdi.Hatta iki kez aldı."

Terese,"Onun sevmesine ben de sevindim,"demekle yetindi.Sonra,"Yatılı okulun yemekleri pek iyi olmaz sanırım"diye ekledi.

Manuel fincanını sehpa bıraktıktan sonra arkasına yaslandı ve bir kolunu kanepenin arkasına attı."Yatılı okulda lezzetten çok beslenme ön plana alınıyor herhalde,"dedi.Bir an eski anıları düşünür gibi oldu."Omlet,fasulye ve pilav verirlerdi bizi okulda

Terese yumuşak bir sesle,"Seni çocuk olarak hiç düşünemiyorum"dedi."Özellikle de söz dinleyen bir çocuk olarak."diye belirtti.

"Hem de nasıl,uslu bir çocuktum.Babam nasıl derler,sert baba rolü oynardı.Vicente de ben de çok küçük yaşta kendi kendimizi disipline etmeyi öğrendik."

Terese kocasının anlattıklarıyla gerçekten ilgilenmişti."Yatılı okula gitmeye itiraz etmedin mi?"

"Neden itiraz edecektim?Babamın serveti,en iyi biçimde öğrenim yapmama olanak veriyordu.Geri olduğum birkaç ders için de özel öğretmen tutuluyordu.Benim oğullarım da aynı biçimde öğrenim görecekler."

Terese başını dikti."On iki yaşında yatılı okula gidebilir.Ama ben çocuklarımı daha önce göndermem."

Manuel'in gözleri hafifçe gölgelendi.Konuşmaya başladığında sesinde hiç alay yoktu.

"Senin oğullarının aynı zamanda benim de oğullarım olduğunu unutuyorsun galiba?"

Terese hemen gözlerini başka tarafa çevirdi."Bu üzerinde fazla düşünmek istemediğim bir konu,"dedi.

"Üvey baban ölünce,evliliğimizden sıyrılacağın sanıyor musun hala?"

Terese ister istemez başını biraz kaldırdı ve cesaretle Manuel'in gözlerinin içine baktı.

Yavaşça,"Bunun herhangi bir önemi var mı?"diye sordu.

Manuel,"Evet,"derken gözlerini Terese'nin yüzünden ayırmıyordu.Parmağının ucuyla da karısının elmacık kemiğini okşuyordu."Seni buluncaya kadar aramaktan vazgeçmeyeceğimi iyice kafana sok ve bulduğum zaman da,bir daha beni bırakmaya cesaret edemeyeceğin biçimde davranacağımı bil."

Terese titrek bir sesle,"Bunları düşündüğüne göre,kimbilir benden nasıl nefret ediyorsun,"diye mırıldandı.

Manuel'in çizgileri haşınlaştı."Nasıl istiyorsan öyle düşün mi mujer...kadınım"dedi.

Terese orada daha fazla oturamayacaktı;bir kaç dakika için bile olsa bir yerlere kaçmak gereğini duyuyordu."Ben kahve tepsisini mutfığa götürüyüm,"dedi.Sesinin boğuk bir fısıltı halinde çıkmasına kendide şaşırdı.Hemen ayağa kalktı ve gözleri dolu dolu olarak kapıya gitti.Mutfakta fincanları yıkamaya başladı.

"Terese."

Terese,bu boğuk sesi hemen arkasında duyunca,ellerinin titrediğini hissetti.Manuel'in elinden kurtulmak için yana çekilmek istediye de, boşuna oldu ve Manuel onu yakaladı.

Terese'yi kendine çevirirken,"Seni küçük budala seni,"diye mırıldandı."Seninle sadece öç almak için mi evlendiğimi sanıyorsun?"Terese'nin çenesini avucuna aldı."Çocuklarımı doğuracak eşi,buna gönüllü bir yığın kadının arasından seçemedimmi sanıyorsun?Tanrı aşkına!"

Terese donmuş kalmış,her yanı uyuşmuştu,beyni durmuş gibiydi.Hiçbirşey düşünemiyordu.Mantiği iflas etmişti sanki.

Manuel onu biraz daha kendine doğru çekti."Ay..ay..ay"dedi."İİspanyolların davranış biçimini anlamakta zorluk çekiyorsun,hele bu ispanyolunkini hiç anlamıyorsun,si?"

Terese,Manuel'in dudaklarının saçlarına değdiğini hissetti.Birkaç saniye sonra Manuel'in parmakları ensesine doğru kaydı ve Terese içinde şehvetli bir ateşin tutuştuğunu ister istemez kabullendi.Böyle konuşmadan,bu halde durmak çılgınlıktı,Terese'nin dayanamayacağı,kaldıramayacağı bir çılgınlıktı.

Manuel onun içindeki fırtınayı sezmiş gibi kendinden uzaklaşmasına izin verdi.Ama gözlerini Terese'nin yüzünden ayırmıyor,içinden geçenleri tek tek okuyormuş gibi bakıyordu.

Usluca,"Gel.Kanepeye yanıma otur."dedi."Tartışmıyoruz,ama konuşmuyoruzda.Bu sessiz bir mütareke,ama ne de olsa mütareke öyle değil mi"

Terese titreyerek,"Bu olabilir mi?"diye mırıldandı.

"İnsan çaba gösterirse her şey olabilir derler querida.İnsan amacına ulaşmak için karamsar olmak yerine iyimser olmalı."

Terese sesini çıkarmadan kanepeye oturdu ve Manuel'in iyiyce yanına sokulmasına da karşı koymadı.Bir süre sonra kendini televizyona kaptırdı.Ne var ki,Manuel'in tedirgin edici varlığı her an duymaktaydı yanı başında.Omuzuna atılmış olan kol sıcak ve sertti.Arada bir Manuel

elini kaldırıyor,Terese'nin saçlarına dokunuyordu.İpek giibi saçlara değmek ona zevk veriyor gibiydi.Terese biraz kendini koyverecek olsa,içini dolduran çoşku bir doyuma ulaşılacaktı. Bir saat sonra Manuel kalktı,birer kadeh konyak doldurdu.Terese insanın boğazını kavuran içkiyi içmek istemeyince,Manuel onu paylarcasına başını salladı.Karısının yanına oturdu ve onun içisini yudumlayışını seyretti.

Terese'nin damarlarında bir sıcaklık dolaşmaya başladı.Boş kadehi Manuel'e verirken,yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı."Bu kadarlık içkiyle sarhoş olduğuma göre,hiçbir zaman sürekli içmem herhalde."dedi.

"Evinde ve kocanın yanındasın,sarhoş olmaktan korkacak ne var?"Manuel onun bu halinden pek hoşlanmışa benziyordu.

"Evet,ama o zaman insanın dili çözülür.Kendini koyverir.Oysa ben,kendimi koyvermeyeceğim."

Manuel parmaklarını Terese'nin dudaklarında gezdirerek,"Öyleyse biraz daha konyak içmelisin,"diye güldü."O zaman ağzından kaçırmaman gereken herneyse belki anlarım."

Terese gözlerini birkaç santim uzağındaki esmer surattan ayıramıyordu.Hiç farkında olmadan parmakları Manuel'in dudaklarına gitti.Oradan da çıkık elmacık kemiğinin yanından inen çizgi boyunca gezindi.Manuel başını çevirip onun avucunun içini öpünce,Terese'nin gözleri irileşiverdi.

"Neden böyle yapıyorsun Manuel?"Terese'nin sesi boğuk bir fısıltı halindeydi.

"Nedenini bilmen çok mu önemli?"Manuel böyle dedikten sonra gözlerini karısının gözlerinden ayırmadan saçlarını parmaklarına doladı.Terese'nin ağzının iki yanına birer öpücük kondurdu.Sonra dudaklarını elmacık kemiklerinin üzerinden kulak memesine kadar gezdirdi ve göz kapaklarını öptü."Ah querida...sana söyleyecek olsam bana inanmazdın ki.." Manuel'in öpüşü yumuşak bir temas halinde başladı ve giderek ateşlendi.Terese de buna karşılık vernmekten kendini alamadı.Birkaç saniye sonra Manuel onu kanepeden kaldırıp yatak odasına doğru götürürken de Terese hiç karşı koymadı.

**

Ertesi sabah Terese'ye yeniden binicilik dersi verildi.Ne var ki,bu kez Terese,Manuel'in önüne oturup ata binmeye itiraz etmedi.At dört nala kalktığı zaman biraz ürkmesine karşın,ata binmekten zevk alacağını kestiriyordu artık.

Terese'nin ve Isabella'nın binicilik dersleri bitince,Manuel gökyüzüne baktı.Havanın bozmayacağına kanaat getirince,bahçede piknik yapmalarını önerdi.Biftek pişirdiler.Sıcacık ekmeğin içine konan biftekler,buz gibi bira ile pek güzel gidiyordu.Yemekten sonra birden yağmur bastırınca,kendilerini eve zor attılar.

Öğleden sonra bir süre iskambil oynadılar.Isabella'nın saat yedide okulda olması gerektiği için akşam yemeği erken yenecekti.İskambilde kaybedene ceza veriliyordu.Bir keresinde Isabella,Terese'ye Manuel'i tam on kez öpme cezası verdi ve cezayı hemen uygulattı.Terese yemek hazırlamak bahanesiyle kendini mutfığa atmak istediye de, bu cezadan kurtulamadı.

Gece bastırırken,Terese'nin içinde yeni bir heyecan uyanmaya başlıyordu.Ertesi sabah Manuel'in gideceğini düşünüyor ve hiç değilse birkaç gün onun rahatsız edici varlığından kurtulacağına seviniyordu.Bu sürenin büyük bölümünü Steve ile geçirmeye çalışacaktı.Bu arada Meg ile de buluşup yemek yerd;hatta bir gece gezmeye bile gidebilirlerdi.Belki de sinemaya gideriz diye düşünüyor du Terese.

Konu Başlığı: **Ynt: Bedel/Helen Bianchin**

Gönderen: **shland** üzerinde **Mayıs 01, 2007, 08:48:41 pm**

"Ne gibi şeytanca planlar kuruyorsun,nina?"

Terese,kocasını dikkatle süzdü ve cevap vermeden önce ekmeğinden bir lokma

ısırdı.Kahvaltı ediyorlardı."

planlarımın şeytanca olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

Manuel hafifçe gülümseyerek arkasına yaslandı."Kafandan geçenlerin benim

onaylamayacağım şeyler olduğundan kuşkulaniyorum öyle değil mi?"

Terese'nin gözlerinde düşmanca bir parıltı yandı söndü.Çenesini biraz yukarı kaldırdı.Meydan okuyan bir tavır takındı.

"Sen burada yokkan başıma gardiyan mı koyacaksın,yoksa evde hapis mi edeceksin?"

Manuel gözlerini kıstı.Yüzü ciddileşti."Kelimeleri seçerken dikkatsiz davranıyorsun,"diye Terese'yi uyardı."Bu tarzda konuşmaya devam edersen,elim ister istemez o pek biçimli kalçalarına inecek."

Terese,bu tehdit karşısında soğukkanlılığını koruyamayacağını bildiği için cevap vermemeyi yeğledi.Gerçekte,o da böyle pervasızca konuşmak istememişti.Ama kelimeler birden ağzından kaçıvermişti.

Birkaç dakika sonra Manuel,"Beni havaalanına kadar uğurlamanı beklemek herhalde fazla olur?"diye sordu."Hayır diyorsun,değil mi?Öyleyse Santanas seni Tullamarine'e götürürken seni de üvey babanın evine bırakır."

"Teşekkür ederim."

"Hımm.Bu kadar sakinlik ve söz dinlemek sana pek yakışmıyor.Aramızda her zaman buz ve ateş olacak;uzlaşma ne benim kişiliğimde var ne de senin."

Terese hemen cevabı yapıştırdı."Kendine söz dinleyen ve yumuşak başlı bir kadın alsaydın,hiç değilse evliliğin dırıltısız geçerdi."

"Belki.Ama biraz renksiz olurdu öylesi,sen aynı görüşte değil misin?"

Terese kahvesini bitirip ayağa kalktı.Manuel uzandı,kolunu kısıkrak yakaladı.

"Ben yokken nereye gidersen Santanas'ın seni götüreceğine ve yalnız sokağa çıkmayacağına söz vermeni istiyorum,özellikle geceleri."

Terese içini çekti."Bak Manuel,ben çocuk değilim."Dargın bakışla kocasını süsdükten sonra,kolunu kurtarmaya çalıştı."Hastanedeyken kaç kez gecenin geç saatlerinde kendi arabamla gidip geldim.Hiç bir şey olmadı."

Manuel hiç istifini bozmadı."Yine de,nereye gidersen,Santanas'ın seninle beraber gitmesi için talimat verdim."

Terese kolunu kurtarmak için bir kez daha çırpınırken,buruk bir gülümsemeyle,"Bana olan güvenin insanın içini rahatlatıyor doğrusu."diye alay etti.

"Sana olan güvenim söz konusu değil querida.Bu yüzden,gözlerindeki savaş ateşlerini söndürüp ricamı yerine getirebilirsin."

"Rica mı?Sen hiçbir zaman rica etmezsin Manuel.Sadece emir verirsin ve emirlerine uyulmasını istersin."

"Senin iyiliğini düşünmesem,yakınmakta haklı olurdun."Manuel bunu söyledikten sonra Terese'nin kurtulmak için çırpınmalarına gülerek onu kendine çekti."Gel hadi,kavga etmeyeceğiz.Kavga etmek yerine,İspanyol esposo'na hayırlı yolculuklar dileyeceğiz ve sevgili bir eşe yakışır biçimde öpeceğiz kocamızı,hımm?"

Terese,kendini Manuel'in dizinde oturuyor buldu.Kocasının kolları demir bir çember gibi sarıp sarmalıyordu onu.Şaşkın bakışlarını Manuel'in yüzüne çevirdi.

"Burada mı?Sofia gelebilir."

"Sofia çok saygılıdır.Bizi bu halde görünce,geldiği gibi sesini çıkarmadan gider."

Manuel'in gözleri parlıyordu."Yatak odasına gidelim derdim,ama oraya bir girdik mi,uçağı kaçıırım.Ama başka uçaklar olabilir..."Manuel Terese'nin öfkeli yüzüne bakıp

güldü.Parmaklarını saçlarına daldırarak karısının başını omuzuna yasladı ve onun iliğini

kemiğini eriten bir ateşle öptü.Sonunda Terese'nin kollarını boynundan çözerken,Manuel'in sesinde bir pişmanlık,bir isteksizlik vardı."Eğer şimdi kalkmazsam,sabah uçağını kaçıracam kesin."diyerek Terese'yi kucağından kaldırdı,kendi de kalktı."Hadi git saçını tara,mantonu al.Ben de çalışma odasından çantamı alayım.Santanas bekliyordur bizi."

Terese yukarı koştu.Saçlarını aceleyle fırçaladı.Parlayan gözlerini ve pembeleşmiş yanaklarını görmemek için,ainaya bakmaktan kaçınıyordu.

Manuel sokak kapısında bekliyordu.Terese onu o heybetli haliyle görünce içinde uyanan

isteği engelleyemedi.Hatta bir an,Manuel'in gitmemesini istemek çılgınlığı bile geçti aklından.O koca yatakta tek başına yatmak düşüncesi,daha şimdiden büyük bir yalnızlık duygusu veriyordu.

Daimler'in arkasına oturdu.Steve'in evine geldiklerinde,Terese,kocasının onu yeniden öpmesini bekledi.Oysa Manuel parmaklarını onun yanaklarında ve dudaklarında gezdirmekle yetişndi.

"Hasta luego,amada(çabuk dönerim,sevgilim)"dedi.

Terese alelacele bir"Güle güle"deyip arabadan indi ve ancak Daimler gözden kayboluken söylemeyi tasarladığı sözler aklına geldi.Kocasına,"Vaya con Dios(Tanrı seni korusun)"demeyi düşünmüştü.Bu sözleri yavaşça mırıldandıktan sonra döndü,bahçe kapısını açtı.

Mrs.Scott,Steve'in yanındaydı.Terese babasını kucaklarken,onun acılar içinde geçtiği belli olan hafta sonuyla,kendisinin çiftlikte geçirdiği keyifli saatleri karşılaştırarak hüzünlendi. Bir süre sonra kahve pişirmek için mutfağa geçtikleri zaman Mrs Scott'a"Bugün doktor çağırmak gerek,"dedi."Ben şimdi telefon ederim."

Mrs Scott,"Ben sabaha kadar başında bekledim.Sonra bir ara eve gidip biraz kestirdim."dedi."Senin için çok zor ama başından ayrılmamak gerek."

Terese kadına teşekkür ederken ağlamamak için kendini zor tutuyordu."Biliyorum."dedi."Kocam birkaç gün burda yok.Ben Steve'in yanında kalabilirim."Manuel'e ne söz vermiş olursa olsun,kocasının öfkesini göze alarak burada kalacaktı.Çünkü Steve yalnız bırakılabilecek durumda değildi.

Doktor öğleye doğru geldi.Teghisi hiç de sevindirici değildi.Ancak Terese'nin orada kalması koşuluyla Steve'i evde bırakmaya razı oldu.Doktora kalsa,hemen hastaneye kaldırılacaktı.Reçete verdi,ertesi sabah geleceğini söyleyerek gitti.

Terese,Mrs Scott'a da evine gidip dinlenmesini söyledi.Ama kadın gitmeden önce,Terese hemen eczaneye koştu,Steve'in ilaçlarını aldı geldi.Müthiş yağmur vardı.Terese'nin de arabası olmadığı için,iliklerine kadar ıslandı.Hemen sıcak bir duş yaptıysa da,titremesi geçmedi ve az sonra kasılmaya başladı.Öğleden sonra da ateşi yükseldi.Dört saatte bir aldığı ilaçlar bir yarar sağlamıyordu.

Terese,akşamüstü Sofia'ya telefon etti ve Santanas'ın kendisini almaya gelmemesini söyledi.Sofia,"Ama senyora,senyor kesin emir verdi..."diye itiraz edecek olduysada,Terese onu dinlemedi.

Gece,Terese ikide bir kalkıp Steve'e bakıyordu.Hava çok soğuktu.Terese,oturma odasındaki şömineyi söndürmemiş olduğu halde çeneleri titriyodu.

Ertesi sabah Mrs Scott,onu ateşler içinde görünce telaşlandı.Doktor,Steve'i görmeye geldiği zaman,Mrs Scott ondan Terese için de ilaç yazmasını rica etti.

Doktor,Terese'ye,"Küçük hanım,sizin kesinlikle yataktan çıkmamanız gerek"dedi."Babanıza bakabilecek durumda değilsiniz.Mrs Scott,sizinle bir dakika görüşebilir miyim?"

Mrs Scott doktorun peşinden mutfağa geçti.

Fısılıyla birşeyler konuştular.Sonunda Mrs Scott Terese'nin yanına geldi.

"Lütfen sen yat canım.Senin hasta hasta dolaştığını görünce,Steve daha çok üzülür."

Terese birşey söylemek için ağzını açıtıysa da,kelimeler bir öksürük seli içinde kayboldu.Soluğunu toparlayabildiği zaman gözlerinden yaş geliyor ve başı dönüyordu.

Mrs Scott,"Doktor Spedding,eczaneye senin için reçete bırakacak,ilacı öğleden sonra alacağız,"dedi."Ben de gece burada kalacağım.İkinizin birbirinize bakacak haliniz yok.Bu körlerin körlere yol göstermesine benzer."diye şaka yaptı.

Terese soyundu,yatağa yattı.Mrs Scott'un karyolaya koyduğu sıcak su torbasına sevinçle sarıldı.Akşam üzeri Mrs Scott ona et suyu içirmek istedi.Ama Terese'nin hiçbirşey yiyecek durumu yoktu.İlacı bile bin güçlkle yutuyordu.

Sabahleyin Terese daha da kötüleşti.O gün olup bitenlerin farkına varamadı.Çevresini hayal meyal görüyor,sesleri ayırdedemiyordu.Doktor Spedding'in kendisini muayene ettiğini hissedr gibi oldu.Çok daha sonraları ise,bir ara Manuel'in sesini duyduğunu sandı.Herhalde düş görüyordu.Çünkü Manuel,Adelaide'deydi ve olup bitenlerden-neyse ki-haberi yoktu.Terese hasta haliyle bile,Manuel gelmeden iyileşip eve dönmek zorunda olduğunu

düşünüyordu,yoksa başına iş açılacaktı.

Ne var ki,Manuel'in hayali düşlerinden bir türlü uzaklaşmıyordu.Terese'nin ateş gibi yanan ellerini soğuk suyla yıkayan,terden ıslanmış pijamalarını değiştiren,Terese ateşten bunalıp yorganı açtıkça,üzerini örten sanki hep Manuel'di.

Sonunda Terese'nin ateşi düştü ve uzun,rahat bir uykuya daldı.Gözlerini açtığı zaman tanımadık bir odada,yabancı bir yatakta yatıyordu.

Terese,loş odada çevresine bakındı.Sonra gözlerini başucundaki lambaya çevirdi.Lambanın arkasında,gölgelerin içinden biri kıpırdandı ve oturduğu sandelyeden doğruldu.

"Demek sonunda uyandın."

Terese,kocasının sesini duyunca şaşırdı,gözleri irileşti.Fısıltı halinde,"Neredeyim ben?"diye sordu.

Manuel yatağın kenarına oturdu."Hastanede değilsin,ama neredeyse hastaneye kaldırılacaktın nina.Evdesin,kendi yatak odamıza yakın bir odadayız."

Terese,"Hiç hatırlamıyorum.."diye söze başladı.Ama Manuel,parmağını onun dudaklarına götürerek susturdu.

Yumuşak bir sesle,"Konuşmasan daha iyi olur."dedi."Önce Sofia'nın yaptığı tavuk suyunu iç,sonra ben sana olup bitenleri anlatırım."

Terese,Manuel'in tavuk suyunu fincana koyuşunu şaşkınlıkla izliyordu.Manuel onu kaldırdı arkasına yastık koydu.Fincanı tutarak Terese'ye tavuk suyunu yudum yudum içirdi.Terese bu loş ışıkta bile,Manuel'in ne kadar yorgun ve bitkin olduğunu görebiliyordu.

Manuel,boş fincanı yerine koyarken,"Salıdan beri hastasın,"diye anlatmaya başladı."Doktor Spedding,çarşamba sabahı Santanas'a haber vermiş,onlar da Adelaide'e bana haber verdiler,Hemen uçağa atlayıp geldim.Santanas beni havaalanında karşıladı,seni alıp eve getirdik.İki gün boyunca, zatürre olma eşiğinde kaldın."Manuel'in sesi öfkeliydi."Otuz altı saat önce tehlikeyi atlattın,o zamandan beri de uyuyorsun."Manuel bir an durdu,sonra Terese'nin aklından geçenleri okumuş gibi sözünü tamamladı."Şimdi pazar gecesi.Saat on bire geliyor."

Terese,"Öfkelenmişsindir herhalde,"diye mırıldandı.

Manuel,"Hem de nasıl,"dediyse de,dudağının kıyısındaki gülümseyiş bu sözleri yalanlıyor gibiydi."Adelaide'den Melbourne'a gelirken,uçağın en çekilmez yolcusu bendim.Her halde Mrs Scott da senin şeytanla canavar arası biriyle evlendiğine inanmıştır.İyi ki üvey babanın evine girip de,önce onun,sonra da senin halini gördüğümüz zaman sövüp saymaya başladığımda yanımda sadece Santanas vardı."

"Öyleyse,benim yanımda olduğun düş değildi."Terese titrek bir sesle bunları söylerken,bir yandan da yorganının kenarını çekip duruyordu.

Manuel,"Hayır,düş değildi,"dedi.

Birden Terese'nin gözleri bulutlandı."Ya Steve..o nasıl?"diye kaygıyla sordu.

"Onun durumu saha ağırlaştı nina.Hastanede,artık evde kalacak durumda değil."

Terese bir şey söylemek için kocasına baktı ama söylemekten vazgeçti.Çünkü ayağa kalkıp Steve'i görmeye gitmesi için en azından daha bir hafta beklemesi gerektiğini hissediyordu.Manuel'in gözlerindeki ifade de,bunun başka türlü olamayacağını belirtiyordu.

"Olmaz nina.Santana her gün gidip yokluyor onu.Yine gidecek.Seni telefonlada görüştürürüm.Doktor izin verdiği zaman da,seni kendim götürürüm hastaneye.Steve için gerekli olan her şeyin yapıldığına inana,için rahat olsun."

Terese,yanağından bir gözyaşı damlasının süzüldüğünü hissetti."Ağlayacağım ben."dedi ve bu sözü söylemesiyle birlikte sanki bir musluk açılmışcasına gözlerinden yaşlar başanmaya başladı.

Manuel,onu üzerindeki yorganla birlikte sarıp kucağına aldı.Çocuk gibi göğsüne yasladı.Terese'nin ağlaması kesildiği zaman,Manuel onu yeniden yatağa yatırdı,üzerini örttü.Terese onun eline yapışınca,Manuel hafifçe gülümsedi.

"Si,nina.Ben buradayım senden iki metre ötede yatıyorum.Bir şey istersen,bana seslen yeter."

Terese,eve geldiğinden beri,kocasının kendisini bir an bile yalnız bırakmadığını sezdi ve birden her yanı uyuşverdi.Düşünüp taşınmadan Manuel'in elini dudaklarına götürdü ve

sessizce teşekkür etti.

Manuel buruk bir alayla,"Ay..ay..ay,"dedi."Ben kucağında bir oyuncak ayıdan farksız duruma gelince,sen baştan çıkarıcı olmaya başlıyorsun."

Terese uykulu uykulu mırıldandı,"Aam ne güzel bir oyuncak ayısın Manuel."

**

Terese hızla düzeliyordu.Doktor çarşamba günü yataktan çıkıp bir süre dolaşmasına izin verdi.Sofia ile Maria,Terese'nin yanından ayrılmıyolar,aşağı inmesine razı

olmuyorlardı.Manuel akşam eve geldiğinde,Terese'yi baştan aşağı battaniyelere sarınmış olarak sala'da buldu.Terese,Manuel'in soluk almasına fırsat bulmadan,çok iyi olduğunu,iştahının düzeldiğini ve artık yatmasına gerek olmadığını bir çırpıda söyledi.

Manuel gülümseyerek,"Ama yine de kendine iyi bakman

gerek.Yorulmayacaksın."dedi."Yakında İspanyol esposo'yla yine çekişe çekişe kavga edecek kadar düzelirsin,si?"

"İyileştigimi kanıtlamak için,bu akşam yemeği aşağıda yiyeceğim.Yarında giyineceğim."

Manuel belli belirsiz bir tavırla,"Bakarız,"diye kestirip attı.

Terese yüzünü buruşturdu."Bu bakarız sözü yemekle mi,giyinmekle mi ilgili?"diye sordu.

"Giyinmekle ilgili.Eğer yemeğe inmene hayır diyecek olursam,anladığım kadarıyla bana baş kaldıracaksın."

"Günün birinde sen de hastalanırsan sana öyle sıkı bir disiplin uygulayacağım ki,bak görürsün Manuel."

"Ben de hastalanmamak için dua ederim."

Manuel kadehe şarap koydu.Bir yudum Terese'ye içirdikten sonra,kalanını kendisi içti.Bu davranışında tuhaf bir yakınlık vardı.Terese duygulandı,içi titredi.Bu durumunu belli etmemek için,"Bugün Mrs Scott'la konuştum,"diye anlatmaya başladı."Benim iyileşmeme sevindi,geçen hafta senin oraya nasıl gittiğinden de hiç söz etmedi."

Manuel "Öyle mi?"diye kıkır kıkır güldü.

Terese,"Santans bugün Steve'i görmeye gitti."derken yüzü alabildiğine hüzünlüydü."Ne sen,ne de Santanas,Steve'in gerçekten nasıl olduğunu söylüyorsunuz bana.Steve'le telefon konuşmalarımda birkaç kelimeyi geçmiyor."

"Onun iyileşeceğine dair bir şey söyleyemen querida.Bunu biliyorsun."

Terese başını eğdi."Biliyorum."

"Hadi gel,yemekten sonra iskambil oynarız,sana yenilirim,cezayıda sen belirlersin."

O sırada Sofia içeri girdi.Portatif bir masa getirdi.Bembeyaz bir örtü serdi.

Terese'nin sevdiği yemekleri yapmıştı.Terese de iştahla yedi.Ama canının sıkkın olduğu belliydi.

"Evet querida,nesine oynuyoruz?"

Manuel iskambilleri karıştırırken,Terese usulca,"Yarın Santanas'la gidebilir miyim?"diye sordu."Üzerime iki kazak giyerim.Pantolonumun altına da uzun yüz çoraplar giyerim.Santanas beni hastanenin kapısına kadar götürür."

Manuel içini çekti"Terese,bunu kabul etmeyeceğimi biliyorsun."

Terese,"Ne olur gideyim,Manuel,"diye yalvardı."Gitmenden ne çıkar.Sürekli ilaç alıyorum,iki gündür ateşim hiç çıkmadı.Daha uzun süre gitmeme izin vermezsen Steve bu arada ölebilir."Terese'nin sesi ağlamaklıydı.

"Zatürre olabilirsin.Yaz olsaydı,belki olur derdim,ama kış ortasındayız.Olmazquerida,kesinlikle olmaz."

Terese,Manuel'in yüzündeki kararlılığı görünce canı sıkkın bir tavırla ayağa kalktı."Ben yatacağım"dedi.

"Birşeye ihtiyacın olacak mı?"

"Geceyi yanımda geçirmene gerek yok,yanıma gelmemeni yeğlerim."

"Buenas noches,Terese."Manuel'in sesinde laycı bir hava vardı.Terese o odadan çıkıncaya kadar başını kaldırıp bakmadı.

Elektrikli battaniye yatağı sıcakık yapmıştı.Terese yastıklara yaslanıp okumaya çalıştı.Ne var ki,dakikalar geçtikçe dikkati dağılıyordu.Saat daha dokuz olmamıştı ve Terese bir şeyler yapmak istiyordu.Oturup televizyon seyretmek bile,burada kalmaktan daha iyiydi.Terese

kadife sabahlığını giyip aşağı inmeye karar verdi.Giysinip sala'ya indi.

Bir ara içi geçmiş olmalıydı.Çünkü kendine geldiğinde saat epey geçti ve susamıştı.Mutfak boştu;Sofia ile Maria gitmişlerdi.Terese kahve için su koydu ve Manuel'e de kahve yapmaya karar verdi Herhalde Manuel çalışma odasındaydı.Yanına gelmemesini söylediği için suçluluk duyuyordu.Kocasının gönlünü almak istiyordu.HastalıktaN gözlerini ilk açtığında,Manuel'in nasıl bitkin ve üzüntülü olduğunu hiç unutamıyordu;Sofia da senyörün tam beş gün onun başucundan ayrılmadığını söylemişti.

Terese kahve tepsisini götürürken,bir yandan da Manuel yattıysa,bu iyi niyetim boşa gidecek diye düşünüyordu.Ama çalışma odasının kapısını açıp Manuel'i masasının başında görünce yüreği hızla atmaya başladı.

Manuel"Tanrı aşkına!"diye haykırarak yerinden fırladı."Sen ne yaptığını sanıyorsun tanrı aşkına?"

Terese,onun haşin tonunu duyunca dondu kaldı ve bir an onunla kavga etmek geldi içinden.Sonra sakın sakın tepsiyi masaya koydu.

Manuel,"Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"diye sordu.

"Evet,on biri on geçiyor."Terese,Manuel'in kahvesini ve şekerini koyduktan sonra,konyak şişesini de uzattı.

"Neden yatakta olmadığını açıklar mısın lütfen?"

Terese öfkeyle ayağını yere vurdu"Bak Manuel,kırılıverecek bir biblo gibi davranma bana!"dedi."Sofia ile Santanas öylesine kibar davranıyorlar ki,neredeyse gülünç kaçıyor.Tamam hastaydım,bunu kabul ediyorum,ama yatalak değilim ya!"Terese ağlamak üzere olduğunu hissedince büsbütün öfkeleni."Eğer illede bir açıklama istiyorsan,söyleyeyim;yukarda sıkıldım,sala'ya indim,televizyon seyrettim,sonra içim geçmiş,uyandığım zaman susamıştım.Kalktım,kendime kahve yaptım.Sana da gece yanıma gelme dediğim için gönlünü almak istedim..."Terese sözün arkasını getirmedi ve yüzünü göstermemek için hemen arkasını döndü.

"Nasıl kırdın kalbimi?"

"Pekala biliyorsun."

"Evet,gece hemşireliği görevimin sona erdiğini bildirdin.Yani kahve barış önerisi mi oluyor?Si,querida?"

Terese kocasının bu sözlerden hoşandığını anlayınca,öfkeyle,"Hayır!"diye bağırdı.

Manuel,"Seni gidi küçük yalancı,"diyerek yerinden kalktı,Terese:'ye doğru yürüdü.

Terese kaçmak istediye de,Manuel iki adımla ona yetişti ve güçlü kollarının arasına alıverdi.

"Gerçekten iyileşmiş olmalısın,eski Terese oldun şimdi."diyerek onu kendine çekti.Boynundan öptü."Gl otur da kahvemizi içelim."

Terese,Manuel'in masaya dayanmış duruşuna bakarken,onun her tavrında cinsellik olduğunu düşünüyordu.Bacakları titremeye ,başı dönmeye başladı.

Birkaç dakika sonra Terese fincanları toplayıp tepsiye yerleştirmeye başlayınca,Manuel"Bırak kalsın,"dedi"Sofia sabah tolar."

Terese iri iri açılmış gözlerini ona çevirdi ve Manuel kendisini kollarının arasına çekerken hiç karşı koymadı.Karşı koymak istese bile zaten gücü yoktu.Üstelik Manuel'den nefret etmesine rağmen,ilkel bir içgüdüyle onu arzuluyordu.Terese bunu düşününce kıpkırmızı kesildi ve yüzünü kocasının omzuna gömdü.Neyse ki,Manuel lambaları söndürmekle meşgul olduğu için,onun bu halini görmedi.

Manuel onu yatağın yanında kucağından indirirken,Terese,"Garcias Manuel"diye mırıldandı."Bana baktığın için sana teşekkür etmemiştim"

Manuel yavaşça Terese'nin çenesini tuttu,kaldırdı."Öyleyse teşekkür et,"dedi.

Terese bir an durakladıktan sonra uzandı,Manuel'in başını kendine çekti ve şehvetli ağzının kenarında bir öpücük kondurdu.

Manuel ciddi bir tavırla"Ah querida bu bir davet"dedi

Terese hiç farkında olmadan az önce yaptığı hareketi bir kez daha tekrarladı.Sonra Manuel'in dudaklarını dudaklarında duydu ve bu kez gizlemeye çalışmadığı bir coşkuyla onun öpüşüne karşılık verdi.

Terese o geceyi izleyen günlerde iyileşti. Ama hafta sonu Isabella geldiğinde, onun sağlığı konusunda öylesine kaygılıydı ki, Terese ölme raddesine gelmediğine kızcağızı inandırıncaaya kadar epey zorluk çekti.

Pazartesi sabahı Manuel Terese'ye güzel bir sürpriz yaptı. Onun hastaneye gitmesine izin verdi, dahası kendisinin de onunla birlikte gideceğini söyledi.

"Manuel? Gerçekten senin de gelmen gerekli mi? Santanas götürür beni."

Manuel ona şöyle bir baktı. "Ben gerekli görüyorum querida. Bu yeter sanırım," dedi. "Öğle yemeğine eve gelirim, sonra çıkarız, si? Sen Sofia'ya haber ver."

"Olur."

Manuel, neden onunla gelmek istemişti acaba? Terese ne kadar düşünürse düşünsün, mantıklı bir cevap bulamıyordu.

Hastaneye giderlerken, Terese, Steve'in ağırlaştığını düşünerek, kendini her olasılığa hazırlamaya çalıştı. Ne var ki, bu başka bir şeydi. Çocuğu ölen bir annenin ağlayışı geldi aklına. "İnsanın kendi çocuğu ölünce başka oluyor ." demişti kadın. Gerçekti bu.

Terese, Steve'in yanından nasıl ayrıldığını, arabaya kadar nasıl geldiğini bilmiyordu. Kendisinin olmayan bir sesle "Fazla ömrü yok." dedi.

Manuel "Evet öyle görünüyor," diye karşılık verdi.

"Sen daha önce böyle olduğunu biliyordun değil mi?"

"Her gün hastanedekilerle görüşüyordum."

Terese birkaç dakika sonra, "Galiba ben ağlayacağım." dedi.

"Öyleyse ağla nina. Ağlamaktan utanma."

Steve'in hayalini gözünden uzaklaştırmak kolay değildi. Terese düşünde bile Steve'i gördü. Sabah uyandığında yastığı gözyaşlarından sırlı sıklamdı.

Terese'nin yüreğindeki acıyı dindirmenin çaresi yoktu. O akşam yemekte, Santanas odaya girip de Manuel'in kulağına bir şey fısıldayınca, Terese her şeyin bittiğini sezinledi. Manuel telefona gitti. Santanas ise yemek odasında kaldı.

Santanas'ın acıyarak baka gözlerinden her şeyi anlamak olasıydı. Birkaç dakika sonra Manuel içeri girdiğinde, onun bakışlarında da aynı ifade okunuyordu.

Konu Başlığı: **Ynt: Bedel/Helen Bianchin**

Gönderen: **shland** üzerinde **Mayıs 02, 2007, 08:06:17 pm**

8

Steve'in cenazesinden tam seki gün sonra, Dona Kuisa Delgado, Emilia Gomez ile birlikte Brisbane'den Melbourne'a geldi.

Manuel onları karşılamak için havaalanına gitti Terese ise büyük bir huzursuzluk içinde evde bekliyordu. Manuel'in annesiyle karşılaşmaktan ürküyordu. Üstelik, Dona Luisa'nın henüz bu evlilikten haberi olmadığını da sezinliyordu. Kuşkusuz, büyük bir olasılıkla Manuel annesini emrivaki karşısında bırakmıştı.

Terese, Dona Luisa'yı görünce ilk izlenimi, soylu bir hanımefendiye yaraşır görünüşte biri oluşuydu. Dona Luisa, varlıklı ve soylu bir aileden gelmiş olmasına rağmen, hiç de kibirli değildi. Orta boylu, esmer, siyah saçları topuz yapılmış, koyu renk gözlerinin içi gülen zarif bir insandı. Dona Luisa, geliniyle tanıştığında, böyle bir karşılaşma için uygun ve ölçülü bir yakınlık gösterdi.

Terese, Emilia Gomez konusunda kararsızdı. Kız neredeyse hiç konuşmuyor, sessiz sakin, uysal bir görüntü sergiliyordu. Ama bunun gerçek mi, yapmacık mı olduğunu kestirmek zordu.

Oturma odasında şaraplarını içtikten sonra ve konuk odasında yemeklerini yedikten sonra, Emilia'nın, Manuel'in belirgin ve dinamik erkekliğinden korktuğu kanısına vardı.

Terese, Emilia'nın cinselliği iki kişinin ortaklaşacakları bir zevk olmaktan çok, katlanılması gereken bir ödev olarak yorumlayacağını ve kocasının metresi olursa buna üzölmek yerine, angaryadab kurtulmak diye sevineceğini düşününce içinden gülmek geldi."

"Peki, ya benim sevgili kızım, Isabella nasıl?"

Dona Luisa, Isabella'dan söz edince Terese sevecenlikle gülümsemekten kendini

alamadı.Soru hem kendisine,hem de Manuel'e yöneltmiş olduğu için,"Çok iyi,"dedikten sonra kocasına döndü.

Manuel,"Yarın görürsün onu,"diye karşılık verdi annesine."Hafta sonu için bir plan yapmadım.Gerçi bazı yemek çağrıları aldık,ama bunu hafta sonu konuşur,karar veririm." Dona Luisa,zarif bir hareketle başını eğdi."Burada pek çok dostum var.Ama bu gelişimde,Terese'yi yakından tanımak istiyorum.Sen işe gittiğin zaman,ben de Emilia ve Terese ile çarşıya çıkarım,"diyerek oğluna gülümsedi."Öğle yemeğinde de seninle buluşuruz."

Manuel,"Tabii,çok iyi olur,"dedi."Santanas sizi istediğiniz yerlere götürür."

Dona Luisa,"Gracias,"diyerek Terese'ye döndü."Manuel'in seninle hemen evlenmesinin nedenini anlamak zor değil.Saçların öyle güzel ki,"

Manuel uzandı,Terese'nin alnına düşmüş bir tutam saçı parmağına doladı."Eşsiz öyle değil mi Anne?Bu Terese'nin sayısız niteliklerinden biri.Zaten insan sadece saç güzelliği için evlenmez."Manuel'in gözlerinin içi gülüyordu.Eğildi,karısının şakağına bir öpücük kondurdu."Tabii ki sadece saç güzelliği için evlenilmez oğlum."Dona Luisa'nın da gözlerinde sevecen pırıltılar vardı.

Terese bir kocasına,bir kayınvalidesine bakıyor,ne yapacağını şaşıırıyordu.Manuel'in alaycı bakışlarıyla karşılaştığı zaman ise,Terese'nin gözlerinde bir öfke ışığı yanıp söndü.

Manuel,"Ah amada,"diye mırıldandı.

Dona Luisa"Benim oğlum insana takılmaya bayılır,"diye Terese'ye anlatmaya başladı."O sana bir söylüyorsa sen ona bin söyle."

Manuel gülerek ellerini açtı."Madre mia!Bana karşılık vermesi için yüreklendirme onu anne,zaten kolay baş edemiyorum."

Annesi sakın sakın,"İşte buna sevindim."dedi.

Emilia yüzünü buruşturarak,"Kavga etmek çok ayıp bir şey,"diye söze başladı."Bir kadına yaraşan davranış,kocasının isteklerine uymaktır."

Terese 'aman yarabbi'dedikten sonra Emilia'ya döndü."Bir kadının da kendi görüşleri olacağını,bunları savunması gerektiğini kabul etmiyor musun Emilia;kocasının görüşlerinden farklı bile olsa,kadın bunları dile getirmemeli mi?"

Terese bu soruyu sorarken,Manuel'e bakmaya cesaret edemiyordu.

Emilia,"Kadının ayrı görüşü olsa bile ,bunu söylememeli."dedi."Erkekler,uyasal kadınları ve düzenli ev yaşamını yeğler."

Terese yine içinden 'vay vay'dedi.'Bu evde bir süre kalırsan,şaşkınlıktan küçük dilini yutarsın' diye düşündü.Sonra tatlı tatlı gülümseyerek,"Değişik uluslardan olduğumuz için,kuşkusuz görüşlerimiz farklı olacak,"dedi."Bana okulda da,evimde de,sorunların çözülmesinde susmak yerine görüşleri açık seçik dile getirmenin daha doğru olduğu öğretildi."

"Böyle düşününce,her konuda tartışmaya girmek eğiliminde olmuyor musun?"

Manuel alaylı bir gülümsemeyle,"Hem de nasıl tartışıyor,"dedi."Ama böylece kişiliksiz olmuyor."

Emilia kaşlarını çatarak,"Ben uysallığı kişiliksiz olarak görmüyorum"dedi.

"Haklısın.Sen çok sıkı disiplinli bir manastır öğretiminden geliyorsun.Üstelik İspanya'da gelenekler yönetir kişileri,öyle değil mi?"

"Sen geleneklere önem vermiyor musun?"

Terese,'Ah Emilia,Manuel'le girdiğin hiçbir tartışmadan başarılı sonuç alamazsın sen!'diye düşündü.Belki de kızcağız bu umutla yaşıyordu.Uysal olursa,yumuşak başlı davranırsa,mutlu olacağı inancı aşılanmıştı ona.

"Bugünün gerçeklerinden kopmadığı sürece önemlidir gelenek,si?"

Dona Luisa,"Böyle karmaşık bir tartışma,bir gecede sonuçlanmaz,"diye söze girdi."Benim yaşımda yolculuk yapmak yorucu oluyor,o yüzden odama çekilmek istiyorum."Dona Luisa yerinden kalktı,hepsine iyi geceler diledikten sonra çıktı.

Emilia bir Terese'ye bir Manuel'e baktıktan sonra,ne yapacağını bilmez bir halde durdu."İzin verirseniz,ben de odama çıkayım."

Terese,"Yorgun değilsen gitme.Ben de,Manuel'de erken yatmıyoruz,"dedi.

Manuel şeytanca bir gülüşle,"Yani her akşam erken yatmıyoruz.Bazen de erkenden çıkıyoruz odamıza,"diye kelimelerin altını özellikle çizerek konuştu.

Emilia kıpkırmızı kesildi."Buenas noches,"dedikten sonra apar topar odadan çıktı.

Terese gülmeye başladı."Seninle uğraşılmaz Manuel Delgado."

"Tabii ya.Emilia benim baskımdan kurtulduğu için gece gündüz dua ediyordur herhalde."

"Ama çok iyi eş olur.Dona Luisa da öyle düşünmüş olmalı.Onu buraya,seninle evlendirmek için getirdi herhalde."

"Annem evleneceğim kadını kendimin sececeğini çok iyi bilir;hele Emilia'nın hiç olmayacağını da bilir."

Manuel,Terese'nin boynunu okşamaya başlayınca,Terese'nin ilikleri ürperdi."Evime ilk adım attığın gün bana söylediğin ağır sözleri unutmadım,"diye mırıldandı Manuel.

Terese,onun sesindeki öfkeli tonu duyunca yutkundü."Ama o akşam bana çok kaba davranmıştın."diye kendini savundu."Üstelik Steve'in durumuna üzüldüğüm için de çok öfkeliydim."

"Hem de nasıl.Ateş saçıyordun."Manuel eğildi.Terese'yi hırsla,canını acıtarak öptü.Terese'nin gözleri doldu.Manuel onu dikkatle süzerek,"Haksızlık ettim,değil mi?"dedi."O geceyi ve daha başka geceleri hatırlamak beni öylesine öfkeliendiriyor ki,seni cezalandırmak istiyorum.Ağlama querida,yalvarırım ağlama."Bu sözleri,Terese'nin anlayamadığı bir dizi ispanyolca küfür izledi.Manuel,Terese'yi kucağından indirmeden ayağa kalktı ve yukarı çıktı.

* *

Cumartesi günü havaaçıktı.Manuel ve Terese,yanlarında Dona Luisa ile Emilia'yı da alarak Isabella'ya gittiler.Çocuk onları heyecanla bekliyordu.Isabella ile Dona Luisa'nın kucaklaşmaları insanı duygulandıracak kadar içtendi.Terese,geri planda kalmaya çaba gösterdiyse de,Isabella'nın sürekli kendisine bir şeyler sorması ve anlatması yüzünden,onların yanına geldi.Az sonra Manuel'in de konuşmalara katılmasıyla aile çemberi kurulmuş oldu.Emilia ise bu çemberin dışındaydı.

Manuel,sömestr tatili boyunca,Isabella'nın da büyüklerle yemek yiyebileceğini söyleyince çocuk sevinçten göklere uçtu."Sen ne iyi amcasın Tio Maneul.Tam on beş gün sizinle yiyeceğim,yaşasın!"

Manuel,"Her akşam değil chica,"dedi."Biz dışarda yediğimiz akşamlar,sen erkenden yatacaksın.Geceleri geç yatarsan,babaannen,Terese ve Emilia ile alış verişe çıkamazsın,si?" "Si,Tio Manuel.Terese sinemaya da gideceğimizi söyledi.Tabii sen izin verirsen.Lunaparka'da gidebilir miyiz?"

Manuel kıkır kıkır gülmeye başladı.Yan gözle Terese'ye bakarak,"Bakıyorum tatil için çoktan plan yapmışsınız,"dedi.Lunaparka ben götürürüm sizi."

Dona Luisa,"Ben Isabella'nın ata binişini görmek istiyorum."diye söze karıştı.

Manuel,"Yarın,"dedi.

Pazar gününü Isabella'ya ayırdılar.Kahvaltıdan sonra çiftliğe gittiler.Isabella tayınına bindi.Emilia da kısa bir at gezintisi yaptı.O gün Atlılar Kulübünde gösteri yapılacağını öğrenince,yemekten sonra gitmeye karar verdiler.

Atlılar Kulübüne gittiklerinde,kulübe gelir sağlamak için düzenlenen satışlar ve gösteriler vardı.Terese,Isabella'ya bu satış yerlerini gezdirmek istedi.Dolaşırken Nadine Norcroft ile burun buruna geldiler.

Nadine bir kaşını kaldırarak,"Vay vay,kimleri görüyorum,bu bizim senyaro Delgado değil mi?Aile efradıyla tam takım burada galiba.Aile görevlerini ciddi ciddi yerine getiriyorsun öyle mi şekerim?"

Terese donuk bir sesle,"Ben Isabella'yı görev olarak görmüyorum,"dedi.

"Görmezsin tabii.Hatta bu minik canavarları sevebilirsin gibime geliyor."Nadine yapmacık bir içtenlikle Isabella'ya gülümsedi."Ben Manuel amcanın arkadaşayım."

Isabella ona dik dik bakarak tepeden tırnağa süzdü."Öyle mi?"diye kuşkuyla baktı.

Nadine kelimelerin üzerine basa basa,"Hem de çok yakın arkadaşayım,"dedi.

Terese,Isabella'nın elini sıkıca kavradı."Biz artık gitsek iyi olacak."dedi.

Nadine alaylı alaylı,"Tabii,kaçın gidin buradan,"diye karşılık verdi."Ben çocuklardan çok sıkılırım."

Isabella,"Terese çocuk değil,"diye hışımla cevap verdi.

Nadine Terese'ye döndü."Amma da kurnazmışın ha.Çocuğu kendi yanına çekivermişsin hemen.Sende gerçekten şeytan tüyü olmalı."

Terese sinirlenmişti."Var tabii,"dedi."Senin başaramadığını ben başardım;unuttun mu?"
"Dereyi görmeden paçaları sıvama canım."

Pazarı izleyen günler genellikle alışverişte geçti.Terese,para harcarken tutumlu davranmayı bilen bir insandı.Ne alacağına önceden karar verir,ne istediğini bilerek alışveriş ederdi. Dona Luisa ile Emilia ise pahalı şeyler almaya meraklı görünüyorlar ve parayı esirgmeden harcıyorlardı.Isabella'nın ısrarı üzerinde Terese de krem rengi ipek jarse bir gece elbisesi aldı.Dona Luisa bu elbiseye bir de kürk gerektiğini belirterek,Terese'ye düğün armağanı diye vizon kürk aldı.

Hafta sonuna doğru,Dona Luisa,Terese'ye"Bakıyorum,düz altın bir yüzük takıyorsun."dedi.Yemeklerini yemişler,sala'da oturuyorlardı.

Terese hemen,"Ben mücevherden pek hoşlanmama.Bu yüzüğü yeğliyorum."diye atıldı.

Dona Luisa saçlarını kaldırarak,"Her Delgado gelinine zümrüt takılır,geleneğimiz böyle değil mi Manuel?"

Manuel gülümsedi"Merak etme Madre,o işin gereği düşünöldü."dedi.

Terese,"Olmaz,Manuel,"dedi..

Manuel alaylı bir tavırla,"Pekala olur Terese,"diye karşılık verdi."Madre benim zaten düşündüğüm bir armağanın verilme zamanını çabuklaştırdı o kadar."

"Başka bir armağan vermeni yeğlerim.Bir bilezik,hatta bir parfüm de olabilir."

"Yüzüğün dizaynını çizen usta senin gibi düşünmeyecektir.Çünkü sipariş ettiğim şey hiç de ucuz bir yüzük değil."

Annesi gülere,"İnsallah değildir."

Emilia da söze karıştı."Terese,Manuel pahalı armağanlar alabilecek durumda.Neden istemiyorsun?"

Terese,Dona Luisa'nın kendisine merakla baktığını görünce,zorla gülümsedi."Neden olmasın?"diyerek uzandı,kocasının yanağına bir öpücük kondurdu."Gracias Manuel."

Manul de Terese'nin saçlarını okşadı ve Emilia'yı utandırmak istercesine uzun uzun dudaklarından öptü.

Yatak odalarına çıktıkları zamann Terese,"Bana nişan yüzüğü armağan edecek olursan,bil ki takmam."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü nişan yüzüğü,sevgi,ömür boyu birlikte olmak ve daha başka şeyler anlamına gelir."

"Demek bunun anlamını ve önemini biliyorsun."

"Bana geleneksel bir nişan yüzüğü vermeni kabul edemem Manuel."

"Hala birtakım zorunluluklar yüzünden evlendiğin ve kimi zaman nefret edilesi İspanyol esposo'num senin,öyle mi?"

"Daha başlangıçta ne düşündüğünü açıkca ortaya koydun.Çocuk istiyordun ve çocuk sahibi olmak için de karın olması gerekiyordu."

"Peki bazı durumlarda uydurmak için gerçeklerin saptırılabilceğini söylersem,ona ne dersin?"

Terese'nin dizlerinin bağı çözüldü."Ne demek istiyorsun?"diye fısıldadı.

"Seninle evlenmek istediğime karar vermem için beş dakika yetti."Manuel son derece sakın konuşuyordu."Seni bana getiren nedenleri,Tanrının hazırladığı bir lütuf olarak gördüm."

"Ama benden nefret ediyordun,"diye Terese öfkeyle atıldı.

"Bende pek çok duygu uyandırdın querida.Ama hiçbir zaman bunların içinde nefret yer almadı."Terese'nin dili tutulmuştu.Manuel sözünü sürdürdü."Ben,evliliği ve çocuk sahibi olmayı hafife alacak bir adam mıyım?Sonradan boşanmak niyetiyle biriyle evlenecek adam mıyım?Ama sen hep yanlış yorumlara varmak istedin,öyle değil mi?"

"Manuel..."Terese sözünün gerisini getiremedi.

"Bana inanmıyor musun?"

Terese ağır ağır başını sallayarak,"Hayır,"dedi.

"Sydney'den döndüğüm zaman seninle tatile gideriz.Gecikmiş bir balayı olur,hımm?Kuzeye gideriz,güneşli sıcak bir yere.Kış uzun sürdü,sen öyle düşünmüyor musun?"

"Evet öyle."

"Yarın öğle yemeğine eve gelirim.Sonra Isabella'yı lunaparka götürürüz.Akşama da Guillermo ve Eva Cortez'e yemeğe gideceğiz,unutmadın değil mi?"

Terese başını sallamakla yetindi,zira sesinin titreyeceğinden korktuğu için ağzını açmaya cesaret edemiyordu.

Manuel yavaşça uzandı,onu kendine çekti,"Bütün anlamlarını kabullenerek nişan yüzüğü mü takacaksın değil mi,mi esposa?" diye sordu.

Terese aynı anda ağlamak ve gülmek istiyordu.Hepsinden çok da,kocasını sevdiğini söylemek istiyordu.Ama ne aradığı sözler aklına geliyor,ne de ağlayabiliyordu.Kocasının boynuna doladı kollarını.

* *

Ertesi gün lunaparka gittiler.Isabella ölüm trenine binmek istedi.Terese binmedi,onları seyretmeye koyuldu.Bir yandan da düşüncelere daldı.Bir hafta sonra Dona Luisa ile Emilia,avrupaya gideceklerdi.Manuel de iki günlüğüne Sydney'e gidecek,sonra Queensland'de balayına çıkacaklardı.Manuel'in nişan yüzüğü armağan etmesi ve evlilikleriyle ilgili sözler,uzun uzun düşünmeyi gerektiriyordu.Manuel'in onu sevmesi olası mıydı?Bunu mu demek istemişti?Ya kendi duyguları?Manuel haklıydı,yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı.Terese içinden mırıldandı;Galiba seni seviyorum Manuel Delgado.Özellikle vücudum beni utandıracak biçimde seviyor seni.Aklımın ve yüreğimin sevgisinden emin olmam gerek,şimdilik bundan emin değilim.Belki de aşk zamanla olgunlaşan ve değerlenen şarap gibiydi.
Manuel ile Isabella'nın gelişi,Terese'yi düşüncelerinden sıyırdı.Eve döndüler,Isabella'yı bıraktılar.Hazırlanıp Cortez'lere gittiler.Yemek boyunca ne zaman göz göze gelseler,Terese'nin içinde derin duygular kıpırdıyordu.

* * *

Hafta sonu sakin geçti.Haftanın geri kalan bölümü ise yine alışverişle doluydu.Bir gün de sinemaya gittiler.

Sonunda Dona Luisa ile Emilia'nın gitme zamanı geldi.Ogün pazardı.Akşama da tatili biten Isabella manastıra dönecekti.Ertesi gün ise Manuel Sydney'e gidiyordu.Havada tuhaf bir gerilim vardı,sanki Terese bir şeyler keşfetmenin eşiğindeydi.

Dona Luisa ile Terese başbaşa kalamamışlardı.Yanlarında hep ya Isabella,yada Emilia oluyordu.Gitmeden önce,bir ara yalnız kaldılar.

Dona Luisa,"Seninle çok az birlikte olabildik,"dedi."Şimdi bile bakarsın biri geliverir."

Terese gülümsedi."Birazda Isabella gelecek."

"Onu çok seviyorsun,bakışlarından belli."

"Çok cic bir çocuk."

"Peki,ya oğlum?"

Terese,Dona Luisa'nın gözlerinin içine baktı.Ne diyeceğini bilemedi.

Dona Luisa,"Beni düşündüren bir şey var..." diye söze başladı."Başkalarının işine karışmayı,gizlice araştırıp soruşturmayı sevmem.Manuel,davranışlarının duygularını açığa vurduğuna emin olduğu için sanna olan sevgisi konusunda bir şey söylemeye gerek görmüyor.Ama sen Terese...Senin Manuel'e bakışını gördüm.Bazen herşey yolunda gibi bir izlenim oluyor,bazen de onu hiç anlamıyorsun gibi geliyor.."

Terese,boğazında birşeylerin düğümlendiğini hissetti."Dona Luisa..."

"Canım,sana bir şey anlatmak istiyorum.Bunu bilmen,bazı şeyleri anlamamı kolaylaştıracak sanırım.Benim kocam Sebastian,güçlü,zengin ve hırslı bir adamdı.Evlenmemizi ailelerimiz kararlaştırdı.Ummadığım kadar uyumlu bir evliliğimiz oldu.İki de oğlumuz.Vicente,on yıl sonra da Manuel doğdu.İkiside fizik olarak babalarına benzerler.Kocam öldüğü zaman,Vicente delikanlılık çağına gelmişti.Babasının bıraktığı yerden işleri götürecektik kadar becerikli ve babası kadar hırslıydı.İşlerini bırakabileceği bir oğul istediği için evlendi.Zavallı Margarita,Isabella'yı doğurduktan kısa bir süre sonra öldü.Ve korkarım ki,hiç mutlu olamadı.Manuel,dış görünüşüyle ağabeyine benzer,ama karakteri başkadır.O duygusaldır,insancıldır.Vicente,Delgado İnşaat imparatorluğunun başına geçti.Manuel de

Avustralya'daki bu şubeyi kurup geliştirdi. Bir eksiği karısı ve çocuklarıydı. Ona ne zaman evlilikten söz etsem aradığı kızı bulmadan evlenmeyeceğini söylerdi. Çok bekledi, Terese. Tabii yaşamına birtakım kadınlar girdi, başka türlü olamazdı. Ancak bir kadının doyurabileceği fiziksel ihtiyaçları olan güçlü bir erkektir Manuel. Zenginliği ve erkeklik gücüyle kimi istese evlenebilirdi. Seninle evlenmesine ne gibi bir neden gösterdiğini bilmiyorum. Ama ne söylemiş olursa olsun, seni sevdiğinden hiç kuşku etme Terese. Manuel seni seviyor."

Terese cevap vermeye fırsat bulamadan, Emilia ile Isabella içeri girdi.

Isabella, "Santanas eşyaları arabaya yerleştirmiş. Tio Manuel de beş dakikaya kadar geliyor," dedi. "Ne zaman döneceksin?" diye babaannesine sarıldı.

"Daha gitmeden özlenmek ne güzel sey! Yakında dönerim yavrum, bir yıla kalmaz gelirim."

"Tio Manuel gelecek Noel'de Madrid'e seni görmeye gelebileceğimizi söyledi," dedi

Isabella. "Tio Manuel, Terese, bir de ben; şansımız yaver giderse, bir de bebek. Babek yapmak zaman alıyor tabii."

Babaannesi, "Gerçekten öyledir nina," diyerek güldü. Terese'ye çevirdiği bakışlarından tatlı bir parıltı vardı.

"Gizli konuşmalarınıza mı engel oluyorum yoksa?" Terese kocasının sesini duyunca şaşkınlıkla ona döndü. Manuel'in bakışlarında yeğenin söylediğini duyduğu anlaşılıyordu.

Annesi, "Bir şey konuşmuyorduk, oğlum," dedi. Sonra, "Birer bardak içki içmeye ne dersiniz?" diye ekledi.

Manuel hemen büfeden içki getirdi.

Emilia, "Çok tatlı bir tatil geçirdik, Manuel. Gracias," diyerek teşekkür etti.

Dona Luisa da, "Ben Terese ile mektuplaşıyorum, Manuel," dedi. "O senden daha ayrıntılı yazacaktır mutlaka."

"Haklısın, ben telefon etmeyi yeğliyorum. Terese ve ben, size iyi yolculuklar diliyoruz," diye kadehini kaldırdı Manuel. Kolunu da karısının omzuna attı.

Terese üzgündü. Dona Luisa'ya ömrünün sonuna kadar Manuel'i seveceğini söylemek istiyordu. Oysa bunu söylemeye zamanı yoktu, Manuel'in duymasını istemezdi.

Dona Luisa ile Emilia'yı havalanına götürdüler. Uçak kalktıktan sonra, Manuel, Terese ile Isabella'ya döndü. "Amma da ağlamaklı haliniz. Gülümsemeyecek olursanız, bizi görenler benim bir canavar olduğumu sanacak. Lokantadakilere ayıp olacak."

"Yoksa bize bir sürpriz mi hazırladın Tio?"

"Sı. Sizi eve götürecek olsam, ikinizde ağlayacağı benziyorsunuz. Onun için, yemeği dışarda yiyeceğiz. Neşeli müzik olan bir yere gideriz."

İtalyan yemekleri yapan bir lokantaya gittiler. Şarap içtiler, müzik dinlediler. Sonra Isabella'yı manastıra götürmek üzere kalktılar.

Manuel, "Buraya tekrar dönelim mi?" diye sorunca Terese onun ne demek istediğini anlayamadı, şaşırarak baktı. "Başbaşa dışarda yemek yemedik hiç. Bu akşam birkaç saat yalnız kalalım diyordum."

"Yapman gereken işler yok mu?"

"Hayır querida. Bu akşam çalışma odama kapanmak niyetinde değilim."

Terese, damarlarını kırbaçlayan heyecanı belli etmemeye çalışarak, "Teşekkür ederim Manuel," diye mırıldandı.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, mi esposa, seni dosdoğru eve götürür ve baştan çıkarırım."

Terese, "Birkaç saatliğine restoranda olmayı yeğlerim," diye takıldı. "Eve gidersek kavga ederiz"

"Bu akşam benimle kavga etmeye niyetin yok mu demek bu?"

Terese hayır anlamına başını salladı. "Mütarekelerimiz pek uzun sürmüyor. Belki bu akşam rekor kırarız."

Birkaç saat önce oturdukları masaya yakın bir masada karşı karşıya geçtikleri zaman, Manuel, "Ben yokken ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Terese, "Meg'i ararım diye düşünmüştüm," dedi. "Hastaneye gidip çocukları da görmek istiyorum. Çoğunun ziyaretçisi yok."

"Ben iki gün yokum. Salı akşam uçağına yetişebilirsem salı gelirim, olmazsa çarşamba

burdayım."

Hafif bir müzik çalıyordu.

Manuel duygu yüklü bir sesle,"Dans edelim mi Terese?"dedi.

Terese birkaç saniye onu süzdükten sonra yavaş yavaş doğruldu.Ufak piste yürüdüler.Dans eden çiftler arasında ağır ağır dönmeye başladılar.Terese,kocasının dudaklarının saçlarına değdiğini hissediyordu.Duygulu bir suskunluğu paylaşıyorlardı;birbirlerini severek,birbirlerini keşfederek yaşanan bir suskunluktan bu.Terese yavaşça kollarını uzattı,Manuel'in boynuna doladı.İçinden 'Seni seviyorum Manuel'diye fısıldadı.'Bir gün bunu sana da söyleyeceğim,ama şimdi olmaz.Senin beni sevdiğinden bile emin değilim.Anneleer yanılabilirler.'

Konu Başlığı: **Ynt: Bedel/Helen Bianchin**

Gönderen: **shland** üzerinde **Mayıs 03, 2007, 02:53:29 pm**

Final

Terese erken kalkıp kahvaltıyı Manuel ile yapmak istemesine karşın,kalkamadı.Uyandığında Manuel havaalanına gitmek üzere yola çıkmıştı.Terese çok üzüldü.Manuel'in onu uyandırıp vedalaşmasını isterdi.Ona 'vaya con Dios' demek isterdi.

Terese kahvaltısını yaparken,gününü nasıl geçireceğini düşünüyordu.Manuel'i düşünmemek için kendini oyalayacak bir şeyler bulmalıydı.

Meg'e telefon etti.Buluşmayı kararlaştırdılar.Yarım saat sonra Meg'le buluştular.Meg,"Ne yapıyoruz,söyle bakalım,"dedi."Önce bir kahve içelim istersen?"

"Tamam,sen yolu göster.Bugün çamaşır almak niyetindeyim."

Birkaç saat dolaştılar,alışveriş yaptılar.Sonra eve döndüler.Meg gece de orada kalacaktı.

Terese,"Yarın nöbetçi olman ne kötü,"dedi."Kimbilir bir daha ne zaman buluşabiliriz."

Meg içini çekti."Ya,bir de gece nöbetim var."

"Sabahleyin bende seninle gelmek istiyorum.Çocukları görmek istiyorum.Sonra da çarşıya çıkarım."

Terese,ertesi gün hastanenin kapısında arabadan inerken başına gelecekleri kestiremiyordu kuskusuz.Meg hemen nöbete girdi.Terese de bir süre öncesine kadar hemşirelik yaptığı bölüme gitti.Eski hastalarından sadece altısı vardı koğuşta.İkisi d,gecen yıl da aynı kırıklar nedeniyle hastanede yatmıştı.

Terese,"İkinizi de bir türlü unutamıyorum.Ama bundan sonra dikkatli olun,yine hastaneye düşmeyin.Alın,bunlar sizin,"diyerek çocuklara birer paket şeker verdi.

Terese koğuştan çıkarken hastaneden hiç ayrılmamış gibi geliyordu.Sonra başhemşire ve öteki servis hemşireleriyle sohbet etti.Daha sonra bir tramvaya atlayıp çarşıya indi.

Dalgin dalgin yürüyor,vitrinlerde gözüne çarpan bir şey olursa durup bakıyordu.Bir sandviç yiyip kahve içmek için yakındaki pastaneye girdi.

Manuel o gece evde olacaktı.Terese,onun adını aklından geçirdiği anda kanı kaynamaya başlıyor,sırtı ürperiyordu.Manuel'in ustalıklı sevişmesi aklına gelince,onun kimbilir kaç kadınla sevişmiş olduğunu düşünmeden edemedi.O zaman da ister istemez Nadine geldi gözlerinin önüne.

Terese,gözünün önündeki bu hayali kovmak istercesine gözlerini yumdu.Gözlerini yeniden açtığında,hayal ısrarlı bir biçimde karşısında dikiliyordu.Ne var ki,bu kez gördüğü masanın başına dikilmiş olan Nadine'in ta kendisiydi.

"Vay vay,Mrs. Manuel Delgado da buradaymış!""İti an,taşı hazırla'misali olmuştu

işte.Nadine,"Masana oturmamda bir sakınca var mı?"dedi.Bu bir soru olmaktan çok,bir kararlılığı belirtiyordu.

Terese,karşısındaki kadının nefret dolu mavi gözlerini görünce,savaşın patlak vereceğini sezdi.Kendi de aşağı kalacak değildi ya!

"Sakıncası var desem,gidecek misin?"diye cevabı yapıştırdı.

"Ölsem bile gitmem."

Terese serinkanlılığını korumaya çalışarak,"Yani beni düelloya mı davet ediyorsun?"dedi. Nadine bir sandalye çekip oturduktan sonra,"Pek hazır cevapsın,"diye karşılık verdi."Çok da kurnazsın."

Terese soğuk bir gülümsemeyle,"Hem de nasıl,"diye cevapladı.

"Kurnazsın ama yeteri kadar değil.Şu ya da bu yolla Manuel'i elde etmeye kararlıyım."

"Alyans gibi birtakım engeller senin için önem taşıyor herhalde."

"Bu çok önemsiz bir engel."

"Ya bir Delgado varisinin varlığı ortaya çıkarsa?O hiç kuşkusuz aşılması zor bir engel olacaktır."

Nadine,"Hamile olamazsın,"dedi.

"Olamaz mıyım?Kocamın erkekliği konusunda senden iyi tanık mı olur?"

Nadine'in gözleri öfke saçıyordu."Yalan söylüyorsun!"diye haykırdı.

"Yalan söyleyip söylemediğimi zaman gösterecektir,öyle değil mi Nadine?"

"Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum."

Terese omuzunu silkti."İnanıp inanmaman beni ilgilendirmiyor hiç."

"Aman yarabbi.Tam bir kenar mahalle ağzıyla konuşuyorsun.Sana da başka türlü konuşmak yaraşmaz zaten!"

Terese onu uyardı."Sakinleş Nadine.Manuel'in seni bıraktığı gerçeğini kabullenmeyi öğren."

Nadine ayağa kalktı.Gözleri kor gibi yanıyordu.Birden eli yılan gibi Terese'nin yüzüne atıldı. Terese hızlı bir refleksle başını yana çevirdiği için,Nadine'in sivri tırnakları yanağına geçmedi,ama boynunu boydan boya yırtıp kanattı.Nadine hızla pastaneden çıktı.Terese de kanı durdurmak için mendil aramaya başladı.Pastanenin sahibi hemen geldi.Terese'yi mutfaga götürdü.

Terese,"Önemli bir şey değil,"dediyse de,patronun karısı karşı çıktı.

"Pekala da önemli.Bir milim daha kaymış olsa,damarı yırtacaktı.Kimin yaptığını biliyor musunuz?Polise haber verelim mi?"

Terese bunu hemen reddetti."Telefonu kullanabilir miyim?"demekle yetindi.

Santanas hemen geldi.Eve giderlerken arabayı bir eczanenin önünde durdurdu.Pansuman yapıldı.Eczacı,bu yarayı bir kedi tırmalayışı sanmıştı.Terese neredeyse,"Kedi ama dört ayaklı türü değil,"diyecekken kendini tuttu.

Eve vardıkları zaman,Santanas Sofia'dan bir kadeh konyak istedi."Sinirlerinize iyi gelir senyora,"diyerek Terese'ye verdi.Terese,Nadine ile arasından geçen tatsız olayı unutmak için televizyon seyretmeye koyuldu.Sofia,seniorun telefon ettiğini ve o akşam döneceğini söyledi.

Terese ne kadar çaba gösterirse göstersiz,olayı unutamıyordu.Biraz sakinleşmek için banyo yapmak üzere odasına çıktı.

Bir saat sonra aşağı indiğinde yüzü solgundu.Yemeğini yedi.Manuel'in gelmesine daha iki saat vardı.Bu iki saati,bir ağlamadan geçirebilse ve olup bitenleri ağlamadan Manuel'e anlatabilseydi..Eğer Manuel onunla alay edecek olursa,Terese buradan kaçıp gidecek ve birdaha dönmeyecekti.Durumu Manuel'e anlatmasa olmazdı.Nasıl olsa Santanas anlatacaktı.Üstelik boynundaki tırmık izleri saklanacak gibi değildi.

Yemekten sonra televizyon karşısına geçti.Ama bir süre sonra uyuya kaldı.

Daha sonra uyandı.Saat onu geçiyordu.Manuel nerede kalmıştı.Terese yukarı çıkarken,kafasından binbir olasılık geçiyordu.Yatak odasında,Manuel'in eve gelmiş olduğunu belirten bir işaret yoktu.Terese çalışma odasına koştu.Orasını da karanlık bulunca,içinde bir şeyler düğümlendi.

Manuel'in yaralı olarak bir hastanede yattığı ya da daha kötü bir şeyler olduğu düşüncesi,kanını donduruyordu.Birden ağlamaya başladı.Manuel'i bir daha görmeyecek,sesini duymayacak,tenine değmeyecek olursa,yaşam cehennem olurdu.Terese hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Omuzuna dokuna bir el,onu kendine getirdi.Başını kaldırıp kocasını görünce bir çığlık attı."Manuel!"

"Si,querida."Manuel'in bakışında bir yığın duygu bir aradaydı.

Terese dilinin ucunu dudağına değdirdi.Titriyordu.Manuel onun saçlarını arkaya

attı.Terese,"Çoktan eve gelmiş olmalıydın,"diye sitemli bir tonda konuştu.
Manuel uzandı,Terese'nin yanağına dokundu."Sen ağlamışsın,"dedi.
"Telefon edip gecikeceğini haber verebilirdin.Başına neler geldiğini bilmiyordum.Uçak düşmüş olabilirdi,ya da arabayla kaza geçirmiş olabilirdin,her şey olabilirdi..."
"Ay-ay-ay,İspanyol esposo'nun ölmesi olasılığı seni bu kadar mı üzüp ağlattı querida?"
"Seni öyle çok bekledim ki,Sandım ki.."Terese sözünü bitiremedi.Gözlerini kocasının gözlerinden ayıramıyordu.
"Kaza geçirdim sandın,si?"
Terese başını salladı."Uçağın motorunda bir arıza olduğu için,iki saat rötarla kalktığı aklına gelmedi mi?"
"Neden telefon etmedin?"
Manuel gülümsedi."Etmez olur muyum querida.Uyuyordun,ben de Santans'a seni uyandırmamasını tembih ettim."
Terese,Santanas'ın bugün olanları anlatmış olacağını düşünürken,Manuel uzandı,Terese'nin boynundaki sargıyı açtı"Bir bakayım şuna,"dedi.
Terese,"Göründüğü kadar kötü değil,"diye onu yatıştırmak istedi.
Manuel'in yüzündeki tek öfke belirtisi,burun kanatlarının beyazlanmasıydı."Bunu kimin yaptığını söyleyeceksin bana!"
Terese önemseymiş gibi omuz silkti."Kim olduğunun ne önemi var?"dedi."Diyelim ki,bir dişi kedi ile burun buruna geldim ve zamanında kaçamadım."
Manuel,"Tanıdığım kadınlar içinde böyle bir şey yapacak bir kişi vardır."dedi."Kim olduğu tabii ki önemli.Sana kimsenin terbiyesizlik etmesini istemem;kaldı ki Nadine gibi bir kokotun seni incitmesine hiç göz yumamam.Bunu yapan Nadine'di,öyle değil mi?"Terese cevap vermeyince,Manuel,"Bunu öğrenmek benim için zor değil."dedi.
"Ne yapacaksın?"
"Benim gideceğim hiçbir yerde Nadine'in bulunmamasını sağlayacağım."
Terese yerinden doğrularak,"Kahve pişireyim,"dedi.
"Daha sonra.Şimdi Nadine'e ne söylediğini anlat bana."
Terese ellerini arkasında kavuşturdu.Gözlerini Manuel'in gözlerine dikti."O dedi ki.."diye söze başladı.
"Nadine'in neler söylemiş olabileceğini kestirebiliyorum.Beni ilgilendiren,senin ona ne cevap verdiğin."
"Neden? Önce,bir pastanede senin kadınlardan biriyle karşılaşıyorum.Sonra kadın bana,seni elde etmek için her şeyi yapacağını söylüyor.Benim kendisine rakip olamayacak bir kenar mahalle dilberi olduğumu söylüyor.Sonra da sen.."
"Kadınlar mı querida?Kaç kadın varmış?"
"Sus Manuel!"Dona Luisa bile,kadınların gerekli olduğunu ima etti,yani şey olarak..."
"Benim doymaz şehvetimi doyumak için mi?"
"Ne kötü konuşuyorsun öyle."
"Geçmişimde birtakım maceralar olduğunu kabul ederim.Ama ihaneti kabul etmem.Senin deyiminle benim kadınlarım,oyunun kurallarını bilirlerdi.Hiçbiriyle evlenmeyeceğimi sezmişlerdi."
Terese bütün öfkesinin geçiverdiğini hissetti.O anda,Manuel'in kollarında olmaktan başka isteği yoktu."Yorucu bir gün geçirdim Manuel,"dedi.
"Yorgunsun ha nina?"
"Ben çocuk değilim!"
"Özür dilerim querida.Senin incinmeni önlemek için herşeyimi veririm."
Terese'nin yüreği sıkışıyordu."Bende suçluyum,"dedi."Onun böyle bir şey yapacağını aklıma getirmedim ve ters birtakım şeyler söyledim."Birden durdu,içini çekti."Haklısın yorgunum."diyerek kapıya yürüdü.Ama Manuel onu kolundan yakaladı.Eğilip saçlarını öptükten sonra,"Az sonra bende geleceğim.Buenas noches amada."dedi.Terese kendini onun kollarına atmamak için zor tuttu.
Boğuk bir sesle,"İyi geceler,"dedikten sonra odadan çıktı.

Terese ertesi sabah uyandıĝında Manuel ĝitmiřti.Dün gece Manuel'e haşın davrandıĝı için içi içini yiyordu.Bir süre sonra dayanamadı Manuel'in bürosuna telefon etti.

"Mr Delgado ile görüşmek istiyorum."

Birkaç saniye sonra,"Ben Mr Delgado'nun sekreteriyim,buyrun efendim,"diyen bir ses duydu.

"Mr Delgado orada mı?"

"Kim arıyor?"

"Mrs Delgado."

"Mrs Delgado,şu anda burada deĝil.Ama çok önemliyse şanntiyeden arayayım kendisini."

"Hayır,önemli deĝil.Teşekkür ederim."

Terese telefonu kapadıktan sonra,kendini oyalayacak bir şey aradı.Sonra aklına  iftliĝe ĝitmek geldi.Orada yemek pişirir,vakit geçirirdi.

Santanas onu  iftliĝe g t d  ve saat dörtte geleceĝini söyleyerek gitti.

Terese yemek pişirirken,bir yandan da Manuel ve çocuklarıyla burada yaşamayı düşlüyor ve bu düşün gerçekleşmesine dua ediyordu.Manuel'in geçmişi ne olursa olsun,geleceĝi kendisinin de geleceĝi demekti.Terese de bu geleceĝi onunla paylaşmaya kararlıydı.

Terese yeniden büroya telefon etti.

"Manuel?"

"Terese?Bir şey mi oldu?"

Terese"Hayır,"diye söze başladıktan sonra birden güldü."Manuel Delgado,seni seviyorum."

Tuhaf bir sessizlik oldu.Sonra Manuel'in yumuşacak sesi duyuldu."Amada,bun söylemek için tam zamanını buldun!"

"Bu sabah aradım,ama yerinde yoktun.Acaba bu akşam eve erken gelebilir misin?"

"Si."

"Ama ben evde deĝilim,hiç deĝilse şimdilik deĝilim."

"Peki neredesin,querida?"

" iftlikteyim.Santanas getirdi beni."

" ki saat sonra oradayım."Terese onun sesinden dudaklarındaki gülümseyişi sezdi."Belki gece de orada kalırız,ha? 

"Olur ama..."Terese susunca,Manuel onun aklından geçenleri okumuş gibi cevap verdi.

"Terese,güzelim,geceliĝe ihtiya ın olmayacak."

"Yaa!"

Terese arabanın sesini duyunca eliyle saĝını d zelitti ve sakın görünmeye çalıştı.Ama bu kolay olmuyordu.Y reĝi g ĝs n  delemekmiş gibi atıyordu.Manuel içeri ĝirdiĝinde,Terese'nin sinirleri öylesine gerilmişti ki,konuşamıyordu.Manuel,geldi,Terese'nin arkasında durdu.Saĝını okşadı.

"İşte geldim,"dedi."şimdi de yüzüme bakamayacak kadar utanıyor musun yoksa?"

Terese,"Benimle alay ediyorsun deĝil mi?"dedi." ok mu komik buluyorsun beni?"

Manuel onu kendine çevirdi,kollarının arasına aldı.

"Komik mi?Sevgili Terese,sende öyle çok şey buluyorum ki;meleksin,çocuksun ve en büyük aşkımsın!Seninle zorla evlenen amansız yabaniyim ben,deĝil mi?"

" yle güzel rol yapıyorsun ki."

"Bunun rol olduĝundan hep emindim,deĝil mi?"

Terese cevap vermedi.Manuel usulca öptü onu."Evlenmemizden hemen sonra seni sevdiĝimi söyleyecek olsam,ne derdin querida?"Terese'nin kuşkuyla baktıĝını görünce gülümsedi.

"Si,doĝru söylüyorum.O gece evime geldiĝin zaman,Steve'e olan baĝlılıĝın beni çok etkiledi.Bana meydan okudun;o güne kadar hiç kimse bir Delgado ile böyle konuşmayı göze alamamıştı.Peşimden gelmeye can atan kadınlardan sonra,sen büyük bir deĝiřiklik,bir yeniliktin.Aile onurumu,İşpanyol gururumu,servetimi hiçe saydıĝını söyledin.Oysa senden önce tanıdıĝım bütün kadınlar bunlara önem verirlerdi.Seninle evlenme fırsatını kader yarattı,gerisini de ben geliştirdim."

Manuel başını sallayarak,"Evliliĝimizin ilk haftalarında intikam peşinde koşan bir meleĝe benzetiyordum seni.Bir intikam meleĝi gibiydin.Gündüzleri tepeden tırnaĝa kin oluyordun,geceleri ise...Ah querida,aklımı korumama yardımcı olan tek şey gecelerdi."diye

güldü ve Terese'yi uzun uzun öptü.Sonra sözünü sürdürdü."O zamanlar,seni ne kadar çok sevdiğimi İspanyolca söylüyordum.Bütün umudum,günün birinde senin de İspanyol esposo'nu sevdiğini anlayacağını,ama bazen,aklının yüreğini etkileyeceğinden ve sevgini hiçbir zaman su yüzüne çıkarmayacağından korkuyordum."

Terese başını kaldırdı.Kocasının parıltılı gözlerine baktı.

"Dün gece,seni ne kadar sevdiğimi bilmeden ölürsen kendimi hiç affetmeyeceğime karar verdim."dedi."Ama sen geldiğin zaman,kollarına atılacağım yerde,sana sitem ettim ve yukarı çıkıp bu aptallığıma ağladım."

"Bugün de daha fazla sabredemedin,öyle mi?"

Terese uzandı,Manuel'in yanağından cenesine uzanan çizgiyi okşadı.

"Seni seviyorum Manuel."dedi.

Manuel,"Bir daha söyle,"diyerek Terese'nin avununun içini öptü.

Terese,"Sevgilim,her şeyim,"diye fısıldarken Manuel onu kendisine doğru çekti ve vücuduna öylesine yasladı ki,Terese onun o andaki bütün arzusunu hissetti.Kollarını uzattı,kocasının boynuna sarıldı.Manuel'in öpüşündeki şefkat Terese'nin gözlerini dolduracak kadar duygulandırıcıydı.

Manuel,"Sana bir armağanım var,"diyerek Terese'yi kendinden uzaklaştırdı.

"Ben sadece seni istiyorum."

"İstediğin olacak querida.Ama önce şunu yerine takalım."

Manuel cebinden ufak bir kutu çıkardı.Kapağını açtı.Terese,çevresi pırlantalarla süslü iri zümrüt yüzüğü görünce,gözleri faltaşı gibi açıldı.Harika bir yüzüktü bu!Taşı da,işçiliğide çok güzeldi.

Manuel yüzüğü Terese'nin parmağına geçirirken,"Bütün yüreğimle,"diye fısıldadı.Sonra karısının elini dudaklarına götürdü.

Terese'nin boynu bükülüverdi birden."Benim sana verecek armağanım yok,"diye sızlandı.

Sonra gözleri parladı.Muzip bir gülümseme geldi yüzüne.

"Ama belki benim de sana bir armağanım vardır."dedi."Sadece bir süre beklemen gelecek."

Manuel,Terese'nin gözlerinin içine baktı.Yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı yüzüne.Öylesine tatlı gülümsüyordu ki Terese,nasıl olup da onun haşin biri olduğunu düşündüğüne kendi de şaşıtı.

"Ne kadar beklemem gerekiyor querida?"

"Doğanın işine karışılmaz,ama üç aşağı beş yukarı yedi buçuk ay bekleyeceksin!"

"Neden daha önce söylemedin bana?"

"Henüz kesin birşey söylemek için erken;daha doktora gitmek için bile erken.Yanılmış olabilirimdim Manuel"

Manuel parmağının ucunu Terese'nin yüzünde gezdirdi.

"Bekleriz;eğer yanılmışsan,hiç değilse bir yıl sadece benim olursun."

Teres,"Seninle bir daha hiç kavga edeceğimi sanmıyorum,"diyerek kocasına sokuldu.Manuel onun şakaklarını öpüyordu.

"Öyle mi dersin?"diye güldü.

Terese,"Belki,arada bir tartışırız,"dedi."Senin o soylu İspanyol gururun,sağ duyunu körettiği zaman kavga ederiz."

Manuel gözünü kırptı."Sonra da sen yatak odasına kaçarsın.Ben de çalışma odama kapanıp,öfkemi dindirmeye uğraşırım."

"Az sonra da ben kahve pişirip,ya da bir kadeh konyak getirip barış yaparım."

"Si,ne öfkem kalır,ne hırsım!"diye güldü Manuel.

"Doğru söyle,İspanyol damarın kabarırsa ne olacak?"

"Rakamlar ve ölçülerle uğraşıp,bunları denkleştirmeye çabaladıktan sonra,merdivenleri ikişer ikişer atlayıp yanına gelirim ve seni saçından tuttuğum gibi yatağa fırlatıp,uzun uzun severim."

"Bana öyle geliyor ki bu.."

"Harika bir şey olur."

Manuel böyle diyerek Terese'nin dudaklarına kapandı.Soluğu kesilinceye kadar öptükten sonra başını kaldırdı."Güncel konulara dönmek istersek,"dedi."Galiba mutfakta bir şeyler

yanıyor."

Terese'nin gözleri iri iri açıldı.Doğru ocağın başına koştu.Sebzeler iyice dibini tutmuştu.Pilavdan da hayır kalmamıştı.

Terese,"Ah,Manuel!"diye inledi.

"Neden üzölüyorsun?Ben hiç aç değilim.Daha sonra konserve çorba içeriz.Birer de omlet yaptık mı,tamamdır.Şu anda aklımdan daha önemli şeyler geçiyor."

Terese büyük bir teslimiyetle,"Ne gibi?"diye sordu ve Manuel onu yakalayıp koridora çekerken çılgılığı bastı."Manuel Delgado,sen gördüğüm..."

"En rezil adamım...bu kadar çabuk mu başlayacağız kavgaya?"

Terese,"En dayanılmaz erkeksin,"diye sözünü tamamladı.

"Ve sen o erkeği deliler gibi seviyorsun,si?"

Terese,"Ömrümün sonuna kadar,"diye mırıldandı.

SON